NİÇİN

WILLIAM IRISH

AKBA POLİS ROMANLARI SERİSİ No. 5

AKBA
YAYINEVİ

BU KİTAP
AKBA YAYINEVİ
TARAFINDAN
1962 SENESİNDE
YAYINLANMIŞTIR

HAZIRLIYAN VE RESİMLER
ORAL ORHON

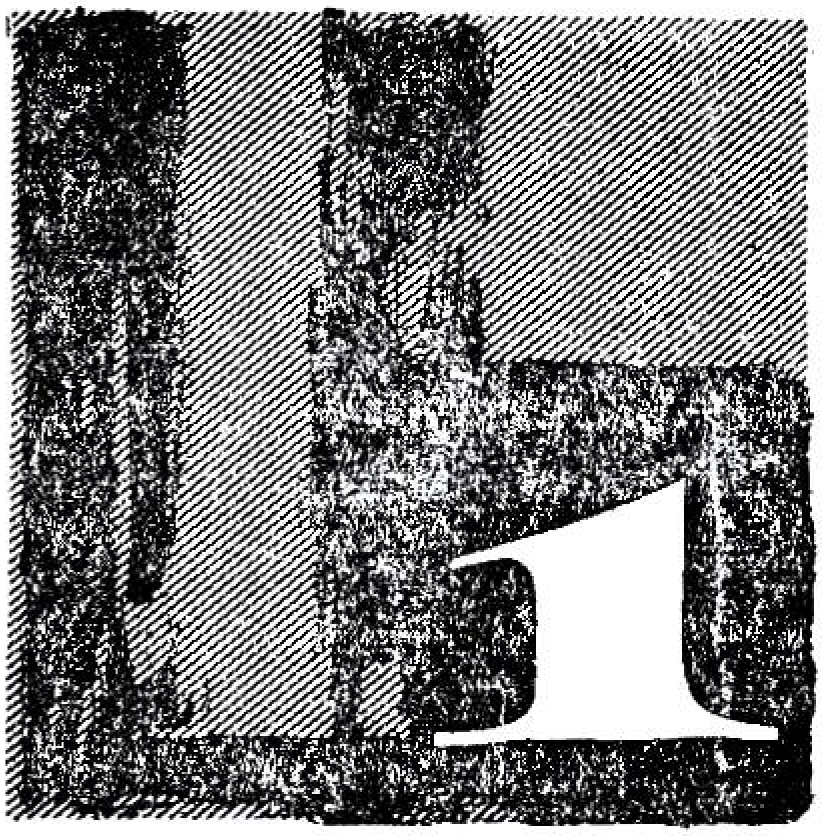
NİÇİN

WILLIAM IRISH

LEYLA SOYKUT

Bu kitap Amerika'da yazarın esas ismi olan CORNELL WOOLRICH imzası ile yayınlanmıştır. Bizde daha çok takma ismi ile tanındığından yazarı WILLIAM IRISH olarak gösterdik.

B L İ S S

Gece ne kadar sessiz, ne kadar buruk ve parlak!
Bir şey işitmiyorum, beni de artık işiten yok

Edgar Allan Poe

DERTLİ KADIN

«Julie! Benim Julie'm!» Bu ses genç kadını takip ediyor gibiydi. Merdivenlerden inerken kulağında hep o sesi duyuyordu. Bu, bir insan dudağından dökülebilecek en yumuşak fısıltı, en dokunaklı yalvarıştı. Amma genç kadın attığı adımı şaşırmadı. İndiği basamaklardan birinde olsun ayağı takılmadı. Yalnız yüzü son derece sararmıştı. Sokağa çıktığı vakit, yüzünde sapsarı bir renk vardı. O kadar.

Sokakta, valizin yanında bekleyen genç kız başını giriş kapısına doğru çevirdi. Genç kadına derin bir hayret içinde bakıyordu. Sanki genç kadının nasıl olup da bu acılara tahammül edebildiğine hayret ediyordu.

Genç kadın, kızın aklından geçenleri okuyor gibiydi. Genç kızın soramadığı bir sualin cevabını hemen verdi:

— Bütün bunlar, bana da onlara olduğu gibi acı geldi. Amma ben artık buna alıştım. Onlar ise henüz alışamadılar. Ben uzun geceler zarfında sinirlerimi âdeta çelikleştirdim. Onlar bu acıyı bir defa çektiler, ben ise ayni acıyı binlerce defa çektim...

Sonra sesinin tonunu hemen hiç değiştirmeden devam etti:

— Bir taksi bulsak daha iyi olur. Şurada bir taksi var galiba...

Taksi duraktan hareket edip yanlarına geldiği zaman, genç kız başını kaldırıp sual sormak ister gibi genç kadına baktı. Genç kadın:

— Evet, istersen beni geçirebilirsin, dedi.

Otomobile bindiler, genç kadın şoföre:

— Bizi Santral garına götürün! dedi.

Otomobil hareket ettiği vakit de başını çevirip, son bir defa daha eve bakmadı bile. İki tarafta bulunan ve çocukluktan beri gördüğü, çalıştığı caddelere de bakmıyordu. Burasını o kadar iyi tanıyordu ki... Burası doğup büyüdüğü şehirdi...

Gara geldikleri vakit, gişenin önünde bir an beklemek zorunda kaldılar. Onlardan evvel bir başkası gelmişti. Genç kız, etrafına bakınarak:

— Nereye gideceksin? diye sordu.

— Henüz bilmiyorum. Şu ana kadar henüz karar vermedim.

Genç kadın bunu söyledikten sonra çantasını aç-

tı. Çantanın içinde iki deste kâğıt para vardı. Biri biraz daha kalın, diğeri daha inceydi. Genç kadın ince desteyi çıkardı. Sonra gişeye yaklaşarak elindeki parayı memurun önüne attı:

— Bu para beni nereye kadar götürebilir? diye sordu.

— Chicago'ya kadar gidebilirsiniz, efendim. Geriye de doksan sent kadar bir para alırsınız.

— O halde, bana bir gidiş bileti verin...

Genç kadın bunu söyledikten sonra yanındaki genç kıza doğru döndü:

— Şimdi sana sorarlarsa, hiç olmazsa nereye gittiğimi onlara söyleyebilirsin, dedi.

— Söylememi istemiyorsan, söylemem Julie!

— İster söyle, ister söyleme. Zaten bir şehrin isminin ne ehemmiyeti olabilir? Madem ki, artık unutulmak, hatırlanmamak istiyorum...

Bir müddet bekleme salonunda oturdular. Sonra trenin kalkma zamanı yaklaşınca, aşağı plâtforma doğru yürüdüler ve vagonlardan birinin yanında durdular.

Genç kadın:

— Şimdi, iki eski okul arkadaşına yakışır şekilde vedalaşalım, dedi.

Öpüştüler. Genç kadın:

— İşte böyle! dedi.

— Julie, sana o kadar çok şeyler söylemek isterdim ki!

— Sadece bana: «Güle güle» de, o kadar. Zaten iki insan birbirlerine hayatta başka ne söyliyebilirler?

— Julie... İnşallâh seninle tekrar karşılaşırız, bir gün...

— Seninle bir daha aslâ görüşmiyeceğiz...

Biraz sonra tren hareket etmiş, plâtform geride kalmıştı. Tren uzun bir tünelden süratle geçiyordu. Sonra

tekrar gün ışığına çıktı. Binaların üst katlarının hizasında, yüksekçe bir yerden geçti. Dört yol ağızları, iki taraflı bir set teşkil eden binaların arasında âdeta birden açılıveren bir pencere gibiydi.

Sonra tren, henüz tam hızını almasına vakit kalmadan yavaşlamağa başladı. Kondüktör: «Yirmi Beşinci Cadde!» diye bağırdı. Biraz evvel, artık bir daha dönmiyeceğini söyleyen genç kadın, yerinden kalktı. Koridorun dip tarafına doğru yürüdü, kapıya yaklaştı. Sanki bu, seyahatin başlangıcı değil sonuydu.

Tren gara geldiği vakit, genç kadın sahanlığa çıkmıştı bile. Trenden hemen indi. Plâtformu katetti. Sonra gar binasına girdi, bekleme odasını geçti, köşedeki gazeteciden bir gazete alarak tekrar bekleme odasına döndü, oturup, ilân sahifesine bir göz gezdirdi.

«Mobilyalı odalar» başlığının hemen altındaki ilânları parmağı ile takip ediyordu.

İlânların hemen başında münasip bir şey buldu ve artık gerisini okumağa lüzum görmedi. Tırnağını ilânın hizasında kâğıda bastırarak bir işaret yaptı. Sonra gazeteyi katlayıp koltuğunun altına yerleştirdi. Valizini tekrar aldı ve binanın dışına çıkıp bir taksi çağırdı. Şoföre gazeteyi vererek:

— Beni şu adrese götürün, dedi.

Mobilyalı dairenin sahibesi bir kaç adım gerileyerek, genç kadının kararını vermesini bekledi. Kiraya verdiği odanın kapısını ardına kadar açmıştı. Genç kadın, pansiyoncu kadına doğru dönerek:

— Burası mükemmel işime gelir! dedi. Size iki haftalık peşin vereyim.

Pansiyoncu kadın parayı saydıktan sonra bir makbuz karalamağa hazırlandı:

— Makbuzu kimin ismine yazayım? diye sordu.

Genç kadının gözleri üzerinde «J» ve «B» harfleri

bulunan valizine doğru gitti. İki kilidin arasında bulunan madenî harfler artık belirsiz bir şekilde görünüyorlardı...

Genç kadın sükûnetle:

— Josephine Bailey, dedi.

— Buyurun makbuzunuzu, Bn. Bailey. İnşallah burada rahat edersiniz. Banyo koridorda, sizin odanızın biraz ilerisinde, iki kapı ileridedir.

— Teşekkür ederim. Zahmet etmeyin. Ben banyoyu bulurum.

Pansiyoncu kadın gittikten sonra, genç kadın kapıyı içerden kilitledi. Şapkasını, mantosunu çıkardı, valizini açtı. Daha kısa bir zaman evvel, bu valizi güya bütün bir ömür sürecek bir seyahat için doldurmuştu...

Odada, musluğun üst tarafında, teneke bir ecza dolabı vardı. Genç kadın o dolaba doğru yürüdü, kapağını açtı, parmaklarının ucuna basarak dolapta bir şey aradı. En üst rafta, tahmin ettiği şeyi buldu. Bu yarı paslanmış bir jiletti. İhtimal bu jileti, belki de çoktandır ismi bile unutulmuş olan bir erkek kiracı bırakmıştı.

Genç kadın elinde jiletle valizin başına döndü, derinin üzerinde madenî harflerin bulunduğu kısmı jiletle kesti, deriyi kaldırdı ve madenî harfleri tamamen çıkardı. Sonra valizin içindeki eşyaları gözden geçirdi. İç çamaşırlarında, geceliğinde, bluzunda ayni harflerin bulunduğu kısımları teker teker söktü. Bir vakitler, bu harfler onun ismini temsil ediyorlardı.

Son markayı da söktükten sonra, küçük bez parçalarını parça parça etti, parmaklarının ucunu sildi ve jiletle bez parçalarını çöp sepetine attı. Valizin dibinde bir erkek resmi vardı. Genç kadın resmi alıp uzun uzun ona baktı. Genç adamda bir fevkalâdelik yoktu. Her genç gibiydi işte. Fazla yakışıklı değildi. Gözlerinde, dudaklarında bir fevkalâdelik yoktu. Amma genç kadın ona uzun uzun baktı.

Sonra çantasının içinden bir kibrit çıkardı. Fotoğrafı musluğun küveti üzerinde tuttu. Fotoğrafın bir kenarını tutuşturdu ve resim tamamen yanıncaya kadar bekledi. Sonra alçak sesle:

— Elveda! diye söylendi.

Musluğu açtı, suyun külleri götürmesini bekledi, sonra tekrar valizin başına döndü. Şimdi artık, geriye yok edilmesi gereken bir tek şey, derinin altında bir etiket kalmıştı. Bu kâğıdın üzerinde dolmakalemle bir isim yazılmıştı. Genç kadın kâğıdı yapıştığı yerden sökmek için epey zahmet çekti. Sonra ayni çeşit başka kâğıtların da bulunup bulunmadığını kontrol etti. Valizin muhtelif yerlerinde böyle dört etiket vardı. Genç kadın hepsini söküp çıkardı.

Amma onları hemen yakmadı. Bir müddet onlarla oynadı, gönlünü avuttu. Hepsini konsolun üzerine, yazısız olan kısımları yukarıya doğru olmak şartı ile, konsolun üzerine koydu. Sonra onları parmaklarının ucu ile karıştırdı. Aralarından birini aldı, çevirip baktı. Nihayet hepsini tekrar bir araya getirip, beşini de kibritin alevinde yaktı. Sonra hepsinin külünü yoketmek için musluğu açtı. Etiketlerden bir şey kalmadı.

Genç kadın bütün bunları yaptıktan sonra pencereye doğru yürüdü. Bir müddet orada durup dışarıya baktı. Ellerini pencerenin kenarına koymuştu. Pervazı sımsıkı tutuyordu. Şehre bakışında bir tuhaflık vardı. Sanki bu şehirden öc almak istiyordu...

BLİSS

Otomobil, Bliss'in oturduğu apartmandan bir az evvel anide durmuş ve Bliss'in vücudu bu ani sarsılışla ânide öne doğru eğilmişti. Âdeta midesindeki alkolün sallandığını hissetmişti. Gerçi pek çok içmemişti, amma bu alkolü içeli henüz çok az bir zaman olmuştu.

Bliss otomobilden indi. Otomobilin kapısı birden açılınca, genç adamın başındaki şapka ansızın öne doğru kaymıştı. Bliss, şap[illegible] düzeltti, elini cebine sokarak bozuk para aradı, pa[illegible]rı çıkarırken sokağa bir miktar para düşürdü. Kendini [illegible]meyecek kadar sarhoş değildi. Zaten hiçbir vakit bu derece sarhoş olmazdı. Kendisine söylenen her şeyi gayet iyi anlıyordu, bizzat söylediği her şeyi, dudaklarından dökülen her kelimeyi biliyordu. Ayni zamanda kendisini gayet iyi hissediyordu. Bu gece ne çok fazla konuşmuştu, ne de çok az. Sonra her an Marge'ı düşünmüştü. Nihayet bir neticeye varmış gibiydi. İnsan böyle şeyleri düşündüğü vakit kendinden geçecek kadar alkol içmeyi arzu etmezdi...

Gece kapıcısı olan Charlie, Bliss şöföre para verirken, onun arkasından yaklaştı ve yanında durdu. Charlie o gece her zamanki karşılama merasimine biraz geç kalmıştı. Zira otomobil durduğu anda derin bir alâka ile gazetenin spor sahifesini okuyordu. Mamafih vakit saba-

ha karşı iki buçuktu. O saatte birisinin kusuru da olsa, bunu hoş görmek lâzımdı. Bliss arkasına baktı:

— Merhaba Charlie! dedi.

Charlie:

— Merhaba Mr. Bliss, diye cevap verdi.

Kapıyı ardına kadar açmıştı. Bliss içeri girdi. Charlie'de onu takip etti. Vazifesini az çok başarmış bir insan gibi sakindi. Bir ara esnedi. Bliss de onun esnediğini görmediği halde, bir esneme ihtiyacı duydu. Holdeki duvarlardan birinde boydan boya bir ayna vardı. Bliss yürüdü, aynaya yaklaştı. Kendisini tepeden tırnağa süzdü. Kendisine böyle baktığı vakit, yüzünde ekseriya iki çeşit ifade belirirdi. Bazen «Kendimi ne kadar iyi hissediyorum, acaba bu gece beni daha neler bekliyor?» der gibi bir ifade ile bakardı. Bu, ekseriya sokağa çıkarken takındığı bir ifade idi. Bazen de kendi kendine: «Aman yarabbi! Ne kadar yorgunum, şu anda yatağımda olsam!» der gibi bakardı. Bu da sokaktan döndüğü vakit olurdu.

O anda aynaya baktığı zaman, kendisini otuz yedi yaşlarında sarı saçlı bir genç adam olarak gördü. Saçları kısa kesilmişti. Şakaklarındaki saçlar o kadar açık renkte idi ki, âdeta beyaz görünüyordu. Gözleri koyu kahverengi idi. Vücudu gayet biçimliydi. Pek uzun boylu değildi, amma orta boylu da sayılmazdı. Doğrusunu söylemek icab ederse, kendisini pek tanıyan bir adamdı Bliss. Çok yakışıklı değildi. Amma yakışıklılığın ne ehemmiyeti vardı. Kadınlar bile artık yakışıklılığa o kadar ehemmiyet vermiyorlardı. Marge Elliot da belki onun yakışıklı olup olmadığının pek farkında değildi.

Genç kız, o akşam onun yakasındaki beyaz çiçekle oynıyarak:

— Benim için ehemmiyeti yok. İster yakışıklı ol, ister olma. Olduğun gibisin ya yeter bana! demişti.

Sonra o beyaz çiçeği tutup koparıvermiş, yaprak-

larını yere atmıştı. Bliss bunu hatırlıyarak yakasındaki sapa baktı. Çiçeğin sapı hâlâ yakasında idi.

Bliss, cebinden bir paket sigara çıkardı. Paketi biraz yana eğerek içinde sigara olup olmadığına baktı. Pakette bir tek sigara kalmıştı. Onu da Charlie'ye verdi ve:

— Bir insan bu kadar sevemez! diye mırıldandı, Yani sigarayı demek istiyorum.

Charlie bir şey söylemedi. Belki de böyle bir cümleden sonra artık söylenecek pek bir şey kalmadığını düşünüyordu. Charlie yuvarlak yüzlü iri yarı orta yaşlı bir adamdı. Belki de kapıların üst kısmını ve dip taraflarını o kadar fazla temizlemezdi, amma kapıların orta kısımları daima pırıl pırıl olurdu. Sonra geceleri zaman zaman yudum yudum içki içerdi amma, içkiye karşı çok dayanıklı idi. Ağırlığınca içki içebilirdi. Bliss o binaya geleli Charlie hep geceleri kapıcı olarak vazife görüyordu. Bliss onu severdi. Charlie de Bliss'i severdi. Noel günü Bliss ona iki dolar bahşiş vermişti. İki dolar daha ayırmış ve o parayı da sene içinde dört defada bahşiş olarak vermişti. Amma Charlie'nin Bliss'i sevmesinde bunun bir rolü yoktu. Charlie onu, kendisine bahşiş vermese de severdi.

Bliss her ikisinin de sigaralarını yaktı. Sonra asansöre doğru yürüdü, öndeki iki basamaktan yukarı çıktı. Kapıyı açacağı sırada Charlie:

— A! bakın unutmuştum, Mr. Bliss sizi bu gece genç bir hanım aradı.

Bliss lâkayıt bir tavırla:

— Öyle mi? İsmi ne idi? diye sordu.

Gelen genç kadın her halde Marge değildi. O halde ne ehemmiyeti vardı? Kim olursa olsun, umurunda değildi! Bliss başını hafifçe Charlie'ye doğru çevirdi. Ondan cevap beklemiyor gibiydi..

Charlie:

— Bilmiyorum, dedi. O kadar ısrar ettim bana ismini söylemedi. Emin olun iki üç defa sordum amma...

Omuzlarını silkti ve kendisi de bu işe hayret etmiş gibi:

— Galiba ismini vermek istemiyordu! dedi.

— Bliss merdivene doğru giderek:

— Boş ver, dedi.

Hakikaten de kadını pek merak etmiyordu. Charlie devam etti:

— Amma kadın yukarı çıkmak istedi, sizi dairenizde bekliyeceğini söyledi, dedi.

Bliss alelacele:

— Sakın ha! Bir daha biri böyle bir şey isterse, müsaade etme, biliyorsun, o günler çoktan geçti.

— Biliyorum. Zaten bırakmağa niyetim yoktu Mr. Bliss. Bu hususta hiç merak etmeyin...

Charlie bunu Bliss'i tatmin etmek ister gibi gayet samimi bir tavırla söylemişti. Maamafih kadının ısrarına kendisi de şaşmış gibi başını sallıyarak:

— Amma öyle bir ısrar etti ki, şaşırdım kaldım, dedi. Her halde sizinle hesaplaşacağı vardı.

Charlie'nin bunu söyleyişinde bile öyle tuhaf bir ifade vardı ki, Bliss içinde bir tecessüs duymaktan kendini alamadı.

— Ne demek istiyorsun yani? diye sordu.

Bir ayağını çıktığı basamaktan aşağı indirdi ve bütün vücudunu Charlie'ye doğru çevirerek sorduğu sualin cevabını bekledi.

Charlie sükûnetle:

— Vallahi tuhaf bir hali vardı, dedi. Şurada benimle beraber duruyordu. Aynanın hemen önünde... Ben sizin dairenin telefonunu çaldım. Amma cevap alamadım. O zaman genç kadın: «Ben yukarı çıkıp bekliyemez miyim?» diye sordu. Ben de: «Vallahi bu hususta bir şey söy-

liyemem...» dedim. Kadını atlatmağa çalışıyordum. Bunun üzerine ne yaptı biliyor musunuz? Elinde küçük bir gece çantası vardı. Onun içini aramağa başladı. Ben dudak boyası aradığını zannettim. Amma genç kadın çantayı bana doğru tuttu. En üstte bir yüz dolarlık duruyordu. Buna belki inanmazsınız, amma, bana rüşvet teklif ediyordu. Bunu gözlerimle gördüm.

Bliss neş'e ile güldü:

— Onu benim daireme bırakasın diye rüşvet mi teklif etti? Sen çıldırmışsın Charlie.

Bliss bunu söylerken gülerek kollarını yukarı kaldırıp indiriyordu.

— Hay seni gidi koca Charlie!...

Amma hiç bir söz, Charlie'nin yüzündeki o mahçup ifadeyi değiştiremedi. Charlie gözlerini yuvarlak yuvarlak açarak:

— Emin olun, bana rüşvet teklif etti. Mr. Bliss. Yanılmama imkân yoktu. Bu hareketi o kadar bariz bir şekilde yapmıştı ki! Çantayı adam akıllı açmıştı. Dibinde bir şeyler arıyordu. Amma parayı iyice görmem için onun yerini değiştirmedi bile. Tam bir yüz dolarlık çantadaki bütün diğer eşyaların en üstünde duruyordu. Genç kadın bir bana, bir paraya bakıyordu. Bakışı da mânâlıydı. Tam gözlerimin içine değil, şöyle mânâlı bir şekilde yan yan bakmıştı. Bana inanın! Ben bu meslekte boşuna saç ağartmadım. Birisi rüşvet teklif ettiği zaman bunun ne demek olduğunu bilirim. Biri rüşvet teklif etti mi, bunu bana açıkça söylemesine bile lüzum yok. Halinden bunu derhal anlarım.

Bliss, düşünceli bir tavırla parmağının ucu ile dudağına dokundu:

— Sana öyle gelmesin Charlie? Belki sana yüz dolarlık olarak görünen para sadece 10 dolardan ibaretti? dedi.

Charlie'nin sesi birden bire tizleşti:

— Öyle şey olur mu Mr. Bliss? Vallahi iki tane sıfır gördüm!

— Hayret! İnanılmıyacak bir şey! dedi.

Şimdi artık tecessüsü uyanmıştı. Charlie'ye doğru döndü. Bu hâdise hakkında daha çok malûmat edinmek istiyor gibiydi. Charlie de onun merak ettiğini anlamıştı. Fakat bu sırada dışardan bir otomobil sesi duyuldu.

Charlie:

— Şimdi gelirim, Mr. Bliss, dedi ve dışarı çıktı.

Biraz sonra asansörden bir erkek ve sırtında bir tuvalet bulunan bir kadınla döndü. Charlie onlarla meşgul oldu. Erkek ve kadın Bliss'in yanından geçerken ona hafifçe selâm verdiler. Bliss'te onların selâmlarına mukabele etti. Fakat bu selâmda bir samimiyet ifadesi yoktu. Erkek ve kadın holden dışarı çıkıp otomobile bindiler.

Asansörün ışıklı işareti söndü. Bir müddet Charlie o iki kişinin gittiğine iyice inanmak için, arkalarından bir daha baktı, sonra tekrar Bliss'in yanına döndü.

Bliss:

— Bu gelen kadın kime benziyordu? diye sordu. Burada daha evvel bu tipte bir kadın gördün mü? Bana gelen kadınları tanırsın. Eskiden gelen kadınları, demek istiyorum.

Charlie sükûnetle:

— Evet, tanırım. Amma bu kadını hiç kimseye benzetemedim. Onu daha evvel burada görmediğime eminim Mr. Bliss. Hem fevkalâde güzel bir kadındı. O kadar güzeldi ki!

Bliss:

— Anladık, anladık güzel, ama tipi nasıldı, diye sordu.

Charlie, sahnede rol yapan bir artist gibi elleriyle işaretler yaparak:

— Sarışın bir kadındı, dedi.

Eliyle kadının saçları çok gürmüş gibi bir işaret yaptı. Sonra devam etti:

— Amma hakiki bir sarışındı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya, o piyasada gayet bol olan boyalı sarışınlardan değil. Onların saçları cansız, beyaza bakan sarı bir renkte. Bununki ise hakikaten sarı idi.

Bliss sabırla:

— Anladık, hakikî bir sarışın! dedi.

— Evet, sarışın, mavi gözlü bir kadındı. Hani bazı gözler vardır, daima içi güler o tip gözlerden... Boyu da şurama kadar geliyordu. Fazla şişman da değildi, amma zayıf da sayılmaz. Etine dolgun bir şey.

Bliss başını tavana doğru kaldırmıştı. Gözlerini muayyen bir noktaya dikmiş, vaktile tanıdığı bütün kadınları hatırlamağa çalışıyordu. Nihayet kendi kendine söylenir gibi:

— Hayır! Bu tipte birini tanımıyorum, diye söylendi. Bu tipe benziyen yalnız Halen Raymond'tur. Amma...

Charlie kat'i bir tavırla:

— Hayır efendim, Miss Raymond olamaz. Onu gayet iyi hatırlıyorum. Buradan gittiği vakit daima ona otomobil getirirdim. Sonra bu kadını tanımadığıma eminim. Çünkü zaten bu kadın da sizi tanımıyor.

Bliss büsbütün şaşırdı.

— Beni tanımıyor mu? O halde ne diye benim apartmanıma girmek istedi? Neden beni sordu?

Charlie kaşlarını kaldırarak:

— Vallahi sizi tanımıyordu, bunu onu yukarıya çıkarırken anladım.

— Demek onu yukarı çıkaracaktın. O halde çantasındaki paralar hakikaten yüz dolardı. On dolar değil. Başka türlü olsaydı onu aslâ yukarı çıkarmazdın.

Charlie hafifçe öksürdü. Ağzından lâf kaçırdığını anlamıştı.

— Hayır Mr. Bliss, dedi. Siz beni bu kadar kötü mü tanıyorsunuz? Onu mahsus asansöre bindirdim. Kadından kurtulmam için başka bir çare yoktu. Asansörle yukarı çıkacakmışım gibi bir harekette bulunmalıydım. Ancak son dakikada...

Bliss:

— Anladım, anladım! dedi.

— Beraber asansöre bindik. Dördüncü kata kadar çıktık. Oraya geldiğimiz vakit, geçen sene olan hırsızlığı hatırladım. O zaman bir defa daha tehlikeyi göze almamağa karar verdim. Kadının sizi tanıyıp tanımadığını anlamak için, mahsus sizin tam aksiniz olan bir tip tarif ettim: «Ben buraya yeni geldim,» dedim. «Sizin aradığınız adam kızıl saçlı, uzun boylu bir adamdır, değil mi? Bir yanlışlık olmasın. Bu binada o kadar çok bekâr var ki,» dedim. Kadın benim bu tuzağıma düştü. «Evet tam aradığım insanı tarif ettiniz,» dedi. Amma bunu o kadar acele ile söylemişti ki, içimde birden bir şüphe uyandı. Kadının sizi hiç görmediğini ve nasıl bir insana benzediğinizi ilk defa olarak işittiğini anladım.

Bliss, düşünceli bir tavırla:

— Vay canına, dedi. Sonra alçak sesle bir küfür savurdu.

Charlie gayet ciddi ve candan bir ifade ile:

— Kadının sizi tanımadığını anlayınca, artık kararımı verdim, dedi. Faka basmıyacaktım. İçimden: «Kızım iş yok, beni aldatamazsın,» dedim. Tabiî bunu ona söyliyemezdim. Kadın fevkalâde güzel giyinmişti. Pek böyle şeyleri hazmedecek bir kadına benzemiyordu.

Bunun üzerine onu sizin daireye götürdüm. Amma yanlış anahtarı kilide soktum. Kilit kapıyı açmadı tabiî. O zaman başka bir anahtar olmadığını ve kapıyı aça-

mıyacağımı söyledim. Beraberce, aşağıya indik. Amma kadının yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanki: «Bu sefer içeri giremedim, amma gelecek sefer muhakkak gireceğim!» demek istiyor gibiydi. Bir ara tebessüm etti ve: «O halde başka bir zaman gelirim,» dedi ve asansörden çıkıp, tıpkı geldiği gibi sükûnetle çıktı, gitti.

Geldiği vakit de, sanki birden yerden bitmişti. Ne kapının zilini çaldı, ne de her hangi bir şey söyledi. Otomobille de geldiğini zannetmiyorum. Zira otomobil sesi de duymadım. Sanki gündüzmüş, saat henüz sabahın onu imiş gibi sükûnetle içeri girmiş, karşımda bir hayal gibi dikilivermişti. Dışarı çıkışı da ayni şekilde oldu. Köşeyi döndü ve kayboldu. Devriye gezen polis, O'Connor, bizim binaya doğru geliyordu. Kadının hizasına gelince, elinde olmıyarak dönüp ona baktı. Bakılmıyacak gibi de değildi. Kadın fevkalâde güzeldi.

Bliss:

— Demek karanlıkta karşılaşan iki gemi gibi, yan yana geldiler, sonra birbirlerinden uzaklaşıp kayboldular. Amma bu işin içinde bir yanlışlık olacak. Bu kadını tanımadığıma eminim. Tarifinden öyle anlaşıldı. Sen de kadının beni tanımadığını söylüyorsun. O halde kadın benden ne istiyordu? Muhakkak beni bir başkası ile karıştırmıştı.

— Hayır sizi başkası ile falan karıştırmadı. Daha ilk girdiği vakit, adınızı gayet doğru olarak söyledi. Hattâ göbek adınızı bile söyledi! «Mr. Ken Bliss'i istiyorum,» dedi.

— Buraya da otomobille gelmedi, öyle mi?

— Evet, birden nereden çıktığını bile anlamadım. Yaya geldi ve geldiği gibi gitti. Hayatımda bu kadar acaip bir hâdise görmedim.

Birkaç dakika daha sohbet ettiler. Sabahın iki buçuğunda neden bahsedilebilirdi? Charlie sükûnetle:

— Böyle büyük şehirlerde sık sık öyle şeyler olur, diye anlatıyordu. Bunu gayet iyi biliyorum. Mesleğim öyle bir meslek ki! Neler gördüm bir bilseniz! Bazı kimseler gelir, sizi tanıdıklarını zannederler. Hepsi delidir bunların! Kimi sizi bir başkasına benzetir. Kimi size âşık olduğunu zanneder. Kimi akrabanız olduğunu düşünür... Deliler çeşit çeşittir. Belki bu da bunlardan biriydi. Sokaklarda serbest dolaşan deliler o kadar çok ki!

Bliss yüzünü buruşturdu:

— Demek sence bu delilerden bir tanesi de bana çattı öyle mi? Doğrusu pek neş'e verici bir düşünce değil. Hele yatarken pek hoş bir şey olmasa gerek.

Arkasını döndü ve asansöre yaklaşarak içeri girdi. Son bir defa Charlie tebessüm etti, asansörün kapısını kapıyacağı sırada:

— Galiba bekâr bir erkek için yaşamak bile tehlikeli oldu. Evleneyim de, bari böyle tehlikeler benden uzak olsun, dedi.

Asansörle yukarı çıkarken evlenmekten bahsedince bir tek kadını düşündüğünü, Marge Elliot'u düşündüğünü farketti. Başka bir kadını aklından bile geçirmiyordu.

* * *

Bliss, Marge Elliot ile nişanlanacağı gece, Bliss'in arkadaşı Corey ona tam saat sekiz buçukta geldi. Bliss kendi nişanına gittiği halde henüz hazır değildi. Arkadaşını görünce mahsus canı sıkılmış gibi:

— Ne kadar acelecisin, dedi. Daha akşam yemeğini henüz yedim. Traş bile olmadım.

Corey de ayni samimiyetle ve güya haşin bir tavır takınarak:

— Bugün saat dört buçukta seni telefonla aradım. Sen nerede idin bakalım? Hesap ver, neredeydin? dedi.

Rahat bir koltuğa oturmuş, bir ayağını da koltuğun kolu üzerinden aşırıp aşağı sallandırmıştı. Başındaki şapkayı çıkararak oturduğu yerden duvardaki askıya nişan aldı. Şapkayı fırlattı, fakat askıye isabet ettiremedi. Şapka askının altındaki etejerin üstüne düştü ve orada kaldı.

Corey pek çirkin bir adam değildi, amma yakışıklı da sayılmazdı. Bliss'ten biraz daha uzun boylu idi. Ayni zamanda on daha ince yapılı görünüyordu. Amma belki bu, onun daha uzun boylu oluşundan ileri geliyordu. Koyu kahverengi saçları ve kalın kaşları vardı. Daima bütün toplantılarda görünen ve şehirdeki her türlü harekete karışan bir adam olmağa çalışırdı. Görünüşte züppe hissini verirdi, amma hakikatte son derece samimî ve ayni zamanda kolayca hislerine kapılan bir adamdı. Her hangi bir hâdise patlak verdiği zaman kendisine hâkim olamaz ruhunun ta derinliğinde kaynaşıp duran hisleri daima açığa vururdu.

Bununla beraber, daima gayet kibar davranmağa çalışırdı. Her gittiği partide daima herkese yakınlık gösterir ikramda bulunurdu. Genç kızların çoğunu tanırdı. Tanımadıklarının da hiç olmazsa bir arkadaşını tanırdı. Kadınlara karşı daima «Yıldırım harbi» tabiyesini kullanmağa çalışır ı. Ve işin garibi bu tabiyesi de hiç beklenmedik zamanlarda netice verirdi. New York'da bir çok kimseler hakikati bilmiş olsalardı, muhakkak ki, eskisi kadar mağrur olamaz, Corey'in yanında başlarını bu kadar dik tutamazlardı.

Corey gözlerinde muzip bir ifade ile:

— Eh, nihayet sana da kancayı taktılar Bliss, dedi. Bu gece artık bağlanacaksın. Son dakikada içinde birden kaçmak arzusu gelmiyor mu? Her halde geliyor-

dur. Doğrusunu söyle! Allah bilir, gözün hâlâ çöplüktedir...

— Sen beni kendin gibi mi sanıyorsun?

Corey baş parmağını göğsüne bastırarak:

— Sen benim gibi olsan, daha ne istersin? Benim gibi bir erkek, kolay kolay kadınların tuzağına düşmez.

Bliss alaycı bir tavırla:

— Belki daha sık yıkansaydın, kadınlar arasında daha çok rağbet görürdün.

— Rağbet görüp te ne olacak? Benimle evlenecek olan kadına acırım. Geceleri karanlık basınca evine gelmiyen erkeği ne yapsın? Böyle bir kötülüğü bir kadına yapmak istemem. Bana bak, bugün öğleden sonra neredeydin? Ben bu akşam yemeği seninle beraber yemek istiyordum.

— Dışarı çıkıp biraz kafayı çektim. Başka ne yapacaktım? Bliss bunu söylerken komodinin çekmecesini çekti, içinden bir kutu çıkarttı. Kutunun kapağını açtı, Corey'e uzatarak:

— Nasıl buldun, güzel mi? diye sordu.

Corey yüzüğü kutunun içinden aldı, hayranlıkla onu seyretti, sonra bir ıslık çalarak:

— Aman ne güzel bir şey bu! dedi.

— Tabiî güzel olacak! Ona dünyanın parasını verdim!

Bliss yüzüğü alıp tekrar yerine koydu ve sanki bütün bunlar kendisi için mühim bir şey değilmiş gibi, lâkayt bir tavırla soyunmağa başladı.

— Ben gidip bir duş yapacağım. Sen rahatına bak, viskinin nerede olduğunu biliyorsun, dedi.

Yirmi dakika geçtikten sonra, Bliss tekrar Corey'in yanına geldi. Amma bu sefer tepeden tırnağa giyinmiş hattâ papyon kravatını bile takmıştı. Corey okuduğu gazetenin üzerinden başını kaldırarak:

— Deminki kadın kimdi Allah aşkına? diye sordu.

— Hangi kadın?

— Biraz evvel sen duşta iken telefon çaldı, bir kadın seni sordu. Konuşuşundan eskiden tanıdığın bir kadın olduğunu zannettim. «Mr. Ken Bliss orada mı?» diye sordu. Senin meşgul olduğunu, bir emri olup olmadığını sordum. Bir tek kelime söylemeden telefonu kapadı.

— Garip şey!

Corey, viskisini yudumluyarak:

— Belki de gazetelerde dedikodu sütununa sosyeteden haberler yazan yazarlardan biridir. Herhalde senin nişanlın hakkında malûmat edinmek istiyordur.

— Zannetmiyorum. Bu tip yazarlar bir nişan olunca, ekseriya kız tarafı ile alâkadar olurlar. Sonra öyle zannediyorum ki, Marge'nın ailesi bu hususta icap eden bütün malûmatı gazetelere vermiştir.

Bliss bir an düşündü sonra dalgın dalgın:

— Amma yine de kim olduğunu merak ediyorum.

— Kimi merak ediyorsun?

Bliss gülümsedi:

— Sana henüz söylemedim. Amma bana öyle geliyor ki, gizli bir hayranım var. Birkaç gün evvel acaip bir hâdise oldu. Bir gece, dışarı çıkmıştım. Kadın buraya gelmiş, benim daireye girmek için elinden geleni yapmış. Amma ismini söylemediği gibi, kendisi hakkında hiç bir şey söylememiş. Kapıcı benim eskiden düşüp kalktığım kadınların hepsini tanır. Onun için kadını şimdiye kadar hiç görmediğini söylediği zaman şaşırdım kaldım. Kadının sırtında bir gece elbisesi varmış. Bizim kapıcı öyle, her gördüğü kadına «güzel» demez, bu hususta oldukça tecrübe sahibidir. Kadının harikulâde güzel olduğunu söyledi. Sonra gecenin o saatinde kadın yaya gelmiş, içeri girivermiş. Sırtında gayet şık bir kıyafetle otomobile bin-

meden çıkagelen bir kadın her zaman görülen hâdiselerden değildir.

Kapıcının anlattığına göre, kadın çantasını açmış, içinde bir dudak boyası yahut her hangi bir şey arıyor gibi davranmış. Amma mahsus kapıcıya çantasının içinde bütün o eşyaların üzerinde duran bir yüz dolarlığı göstermiş. Senin anlıyacağın, kapıcı kadının imâ ettiği şeyi derhal anlamış. Kadın kapıcıya benim dairenin kapısını açıp kendisini içeri soktuğu takdirde, ona yüz dolarlığı vermeğe hazır görünüyormuş.

Corey buna inanmamış göründü. Sükûnetle:

— Demek senin kapıcı çok namuslu bir adam, yüz dolar kazanmak ihtimali varken, lâf olsun diye bu fırsatı kaçırmış, öyle mi? Seni tîi'ye almasın bu?

— Zannetmiyorum. Kapıcı bana anlattığı vakit, ben de parayı fazla buldum. Amma onun anlatışı o kadar samimi idi ki, inanmamağa imkân yoktu. İşin içinde bir uydurma olsaydı, kapıcı on dolar veya yirmi dolar diyebilirdi.

— Peki, kapıcı ne yapmış? Kadını içeri sokmuş mu?

— Bana anlattığına göre az kalsın şeytana uyup benim dairenin kapısını hakikaten açacakmış. Amma yukarı çıkarken aklına bir şey gelmiş. Kadını denemek istemiş. Beni tanıyıp tanımadığını öğrenmeğe çalışmış. Onu benim odama sokmadan evvel, kadının benimle, hakikaten alâkası olup olmadığını anlamak istiyormuş. Bunun üzerine, kadın benim tamamen aksim olan bir tip tarif etmiş. Kadın da tuzağı fark etmeden bu tarifi kabul etmiş.

«Kapıcı bunu duyunca kadının beni daha evvel hiç görmediğini anlamış. Tabi derhal kararını vermiş. Kadını benim daireye sokmağa korkmuş. Kadına benim dairenin anahtarını bulamadığını söylemiş yahut başka

bir şey uydurmuş. Sonra mümkün olduğu kadar nazik bir tavırla onu kapı dışarı etmiş. Kadına karşı fazla kaba davranamamış. Zira kadının üzerindeki elbise çok pahalı imiş. Kapıcı kadının kıyafetinden mühim bir kimse olabileceğini düşünmüş. Kadın kapıcıyı iknâ etmenin imkânı olmadığını anlayınca, omuzlarını silkmiş ve tebessüm ederek sûkunetle dışarı çıkmış.»

Şimdi Corey derin bir alâka ile öne doğru eğilmiş Bliss'i dinliyordu.

— Peki kapıcının tarifinden sonra kadının kim olduğunu anlıyamadın mı? diye sordu.

— Hayır! Bu kadını tanımadığıma eminim. Sana demin de söyledim. Kadının da beni tanımadığına inanıyorum.

— O halde senden ne istiyebilir? Seni ne diye görmeği arzu etsin?

— Ben ne bileyim? Herhalde buraya benim dairemi temizlemeğe gelmemiştir. İşin muamma tarafı da burada. Fakat buraya girmek için yüz dolar vermeğe hazırmış. Bence sırf benim dairemi görmek için yüz dolar vermeğe değmez.

Corey, Bliss'in bu son sözünü tasvib ediyormuş gibi başını salladı. Bliss ayağa kalktı, asabî bir tavırla:

— Evliliğin bütün hususiyetleri hoşuma gider, amma o formaliteleri yok mu? Beni fena halde sinirlendirir. Meselâ bu günkü gibi... Haydi, bir an evvel gidelim.

Corey:

— Halbuki ben en çok bu formaliteleri severim. Bir defa nişan demek, henüz evlenmek demek değildir. Bence en iyi tarafı da budur.

Tam dışarı çıktıkları zaman, henüz asansörün kapısına yaklaştıkları bir sırada, biraz evvel kapadıkları ka-

pının öbür tarafında bir telefon sesi duydular. Bliss kulak kabarttı.

— Benim telefon çalıyor, dedi. Gidip bir dakika bakayım belki Marge'dir.

Hemen geri döndü elini cebine sokup kapının anahtarını çıkardı, anahtarı yere düşürdü, onu eğilip aldı. Corey asansörün kapısına ayağını koyarak:

— Haydi çabuk ol! Asansörü kaçırmıyalım, dedi.

Bliss kapıyı bir itişte açtı. Telefonun zili uzun uzun çalıyordu. Sonra yarıda kesilmiş gibi sustu. Bliss geri çekildi, kapıyı da kapadı:

— Hay Allah! Vaktinde yetişemedim, her kim aradı ise, aramaktan vaz geçmiştir, dedi.

Corey'le beraber asansöre bindikleri vakit, Corey:

— Belki de seni arayan yine o esrarengiz kadındı. Kimbilir, dedi.

Bliss başını sallayarak:

— Eğer beni gece vakti arayan o kadınsa, her halde bir niyeti var, dedi.

★★★

Bliss, Marge ile beraber duvarın içinde küçük bir cumba gibi içerlek bir yerde oturmuştu. Onunla konuşuyordu. Misafirlerden biraz uzaklaşmış, baş başa kalmışlardı. Bliss, mahçup bir tavırla ensesini kaşıyarak:

— Ah, böyle şeyleri yapmayı da pek beceremem. Bunu nasıl yapacağım. Gerçi bir çok flimlerde gördüm amma... iyice dikkat etmedim galiba. Gel biz seninle eski usulû tatbik edelim. En emin usul de budur. Gözlerini kapa bakayım. Evet, öyle, parmağını uzat.

Marge gözlerini kapadı ve hemen mahsus baş

parmağını uzattı. Bliss şakacı bir tavırla Marge'ın baş parmağına hafifçe vurdu:

— Hayır, bu değil. Bana yardım etsene, Allahaşkına! Biliyorsun çok heyecanlıyım. Bir yanlışlık...

— Demek yalnış parmağı uzattım öyle mi? Daha açık konuşsaydın, bunu hemen anlardım şekerim! Parmağını uzat deyince ne yapmak istediğini ben ne bileyim? Belki ısırmak istersin falan.

Yüzük meydana çıkmıştı. Bliss'le Marge birbirlerine sokularak yüzüğe baktılar. Parmakları birbirlerine kenetlenmişti, âdeta bir aşk düğümü meydana getirmişlerdi. Dudaklarından bir takım sesler çıkıyordu. Belki o anda bir şeyler söylediklerini zannediyorlardı. Amma dudaklarından dökülen şeyler sadece saadet ifade eden bir takım heyecanlı şeylerden ibaretti. Birden ikisi de birisinin onlara dik dik baktığını farkettiler. İkisi de ayni anda başlarını kapıya doğru çevirdiler. Kapıda genç bir kadın duruyordu. Kapının eşiğinde hareketsiz kalmıştı. Sanki ayakları yere kök salmıştı.

Sırtında tam vücuduna göre yapılmış siyah bir tuvalet vardı ve beyaz omuzları bu siyahlıkla tezat teşkil ederek daha güzel bir şekilde belli oluyordu. Robu askısızdı. Omuzlarını kesen bir askı yoktu. Plâtine bakan, inanılmaz derecede sarı, saçlarının üzerine incecik siyah bir eşarp atmıştı. Dudaklarında müşfik bir tebessüm vardı. Amma bu tebessüm bir anda belirip kayboldu. Genç kadın sükûnetle:

— Affedersiniz, diyerek içeri girdi.

Marge elinde olmayarak:

— Bu ne kadar güzel bir kadın, dedi.

Hâlâ kapıya bakıyordu, büyülenmiş gibiydi. Gözlerini ondan ayırmıyordu sanki. Bliss:

— Kim bu kadın? diye sordu.

— Bilmiyorum. Galiba Fred Sterling ile beraber

geldiler. Fakat bana taktim edildiğini zannetmiyorum. Yahut hatırlamıyorum.

Sonra ikisi de tekrar yüzüğe baktılar. Fakat büyü bozulmuş gibi idi. Artık eski heyecanı duymuyorlardı. Sanki o an bir daha gelmemek üzere maziye gömülmüştü. Odada da eski sıcak hava kaybolmuş gibi idi. Sanki kapının eşiğinden bakan o birçift göz havayı soğutmuştu. Marge birden ürpererek:

— Haydi gel, misafirlerin yanına dönelim, dedi.

★★★

Şimdi parti en hareretli anlarını yaşıyordu. Herkes dans ediyordu. Bliss ve Marge da dansediyorlardı. Amma onlar sadece ayaklarını sürüklüyor ve arada bir belirsiz bir iki figür yaparak müziğe uymağa çalışıyorlardı. Aslında dansa ehemmiyet verdikleri yoktu. Mütemadiyen konuşuyorlardı. Bliss:

— O halde seksen dördüncü sokaktaki apartımanı tutalım. Ev sahibi onu bize söylediği gibi ayda beş dolar daha azına vermeğe razı olursa... Pekalâ işimize gelir. O apartmanda biraz eşya da var, onu istediğimiz gibi düzeltebiliriz, diyordu.

Marge :

— O siyahlı kız hep sana bakıyor, dedi. Ona ne zaman baksam daima gözleri sende. Vallahi daha seninle evlenmedim. Amma galiba bu geceden tezi yok seni kıskanmağa başlıyacağım.

Bliss, o tarafa doğru baktı:

— Yok canım bana bakmıyor, dedi.

— Ben sana söyleyinceye kadar, gözlerini senden ayırmadı.

— Amma kim bu kadın, Allah aşkına?

Marge omuzlarını silkti.

— Bilmiyorum. Evvelâ Fred Sterling ile yahut onun arkadaşlarından biriyle geldiğini zannettim. Biliyorsun, Fred hangi partiye gitse, bir sürü insan getirir. Amma Fred'le arkadaşları çoktan gittiler. Bu kız ise halâ burada. Belki de arkadaşları gittikten sonra biraz daha kalmağa karar verdi. Amma kim olursa olsun, her hangi bir yerde nasıl hareket edileceğini gayet iyi biliyor. Öyle âdi bir kadın değil. Onu bütün gece gözetledim durdum. Bütün gece, kimbilir ne kadar sıkılmıştır. Zavallı kız! Ne zaman taraçaya çıksam, bizim çocuklardan birkaçı onun pas verdiğini zannederek yanına gittiler. Amma o kimseye yüz vermedi. Her seferinde tekrar içeri girdiğini gördüm. Yan kapıdan içeri girip tekrar tek başına oturuyordu. Bizim çocuklardan nasıl kurtuluyordu, bilmiyorum. Amma herhalde bu işin de ehli olacak. Çünkü çocuklar taraçada onun yanına gittikten sonra, birer birer sükûn ettiler. Hepsi süt dökmüş kediye benziyorlardı. Zaten röfüze olan erkeklerin hepsi öyle olurlar. Tecrübeyle sabittir.

Marge bunu söyledikten sonra Bliss'in omuzuna hafifçe vurdu. Bu, aralarında dansı durdurmak için kararlaştırılmış bir işaretti. Genç kız:

— Misafirlerin bazıları gidiyor, onları geçirmeliyim. Şimdi tekrar yanına gelirim. Ben yokken yaramazlık etme emi? dedi.

Bliss Marge'in arkasından baktı, o anda kendisini bayrağı inmiş bir bayrak direğine benzetmişti. Ânide bir yalnızlık duymuştu. Marge'in açık mavi tuvaleti odanın öbür ucunda gözden kaybolunca, Bliss arkasını döndü ve odanın öbür tarafına doğru yürüdü. Taraçaya çıkıp biraz hava almak istiyordu. Kolalı yakası boynunu hafifçe sıkıyordu. Zaten insan dans ederken daima biraz terliyordu.

Şehir ışıkları aşağıda kıvılcımdan bir nehir gibiydi. Işıklar tâ uzaklara kadar uzanıyordu. Gökte hafif bir bulutun arkasında görünen sedef rengi ay'ın kenarları belirsizdi. Sanki göğe fırlatılmış ışıl ışıl, fakat şekli belirsiz bir yumaktı. Bliss bir sigara yaktı, danstan sonra daima bir sigara yakardı. Amma bu sefer sigara sadece bir bahane idi. Marge gelinceye kadar sabretmek için bir bahane...

Genç adam hafifçe eğilerek şehre baktı. Bir vakitler bu şehir az kalsın onu mahvedecekti. Amma şimdi kendini gayet iyi hissediyordu. «Nihayet aradığımı buldum» diye düşündü. «Gencim, âşıkım amma, artık yolumu biliyorum. Gerisi bana vız gelir!»

Nişanın yapıldığı dairenin her tarafı taraça ile çevriliydi. Bir köşede taraça daha yüksek bir binaya bakıyordu. Oradan ay ışığı görünmüyordu. Köşe kapkaranlıktı. Dairenin pencereleri de buraya bakmıyordu. Yalnız dar bir yan kapı bu tarafa açılıyordu. Amma bu kapıda cam değildi. Onun için içerdeki ışıklar dışarıya aksetmiyordu. Bliss yavaş yavaş o karanlık köşeye doğru yürüdü. Zira taraçanın öbür tarafında bir çift vardı. Onları rahatsız etmek istemiyordu. Köşenin tam dik bir açı teşkil ettiği yerde durdu. Bulunduğu yerden iki taraftaki manzarayı görüyordu.

Birdenbire yanında bir gölge belirdi. Kadın her halde o yandaki kapıdan çıkmış ve yavaşça ona yaklaşmıştı. O siyahlı kadın bir iki adım ötede duruyordu. Bliss nasıl olup da onun oraya geldiğini fark etmediğini hayretle düşündü. Kadın tıpkı Bliss gibi uzaklara bakıyordu. Duruşu ile zarif bir heykeli andırıyordu. Siyah elbisesi zifiri karanlıkta âdeta hiç görünmüyordu. Bu yüzden genç kadının omuzları va beyaz yüzü mermerden yapılmış bir büst hissini veriyordu. Bliss:

— Burası ne kadar güzel değil mi? diye sordu.

Bliss yenç kadınla konuşmakta bir mahzur görmedi. Ne de olsa, ayni eve misafir olarak gelmişti. Amma kadın konuşmak istemiyordu. Bliss buna da hayret etmedi.

Bu sırada yanlarına Corey geldi, biraz çakırkeyf bir halde idi. İhtimal o da kadını çoktandır fark etmiş, fakat bir türlü fırsat bulup da yanına yaklaşmamıştı. Belki de ilk fırsat buydu. Bliss'in orada bulunması onu hiç şaşırtmadı. Babacan bir tavırla:

— Sen içeri gir, dedi. Sen artık nişanlandın, sersemlik etme!

Genç kadın birden alelacele müdahale etti Corey'e:

— Sizden bir şey rica edebilir miyim? dedi.

— Emredersiniz efendim.

— Bana içerden bir kadeh şampanya getirir misiniz?

Corey, Bliss'i işaret etti:

— O şampanyadan benden daha iyi anlar.

— Amma sizin getireceğiniz bir şampanya, bana daha fazla zevk verir.

Bu, belki beylik bir sözdü amma, yine de tesir etti. Corey bir dakika sonra elinde şampanya kadehi ile genç kadının yanına döndü. Genç kadın teşekkür ederek kadehi aldı, onu dudaklarına götürdü. Şampanyayı bir nefeste sonuna kadar içti. Kadeh tamamen boşaldı. Genç kadın onu tekrar Corey'e uzatarak:

— Şimdi bana bir şampanya daha getirir misiniz? dedi.

Corey bu sefer imâyı anladı. Zaten anlamamak için budala olmak lâzımdı. Bir an için, yüzündeki o nazik ifade kayboldu. Yerini vahşî, haşin bir ifade aldı. Erkeklik gururu bir anda paçavraya dönmüştü. Corey'in yüzü birden bire sarardı. Bilhassa dudaklarının iki tarafındaki

kan âdeta tamamen çekilmişti. Bir anda iki elini genç kadının boğazını sıkacakmış gibi bir hareket yaptı.

Bliss hemen aralarına girdi, şakacı bir tavırla:

— Şuna bakın hele! Yavaş ol, oğlum, dedi.

Corey ellerini aşağı indirdi. Birden bire kendine gelmişti. Ellerini ceplerine soktu. Sanki bu şekilde ellerine daha kolay hâkim oluyordu. Genç kadına karşı bedenî kuvvetini kullanmayı denedikten sonra, birden bütün öfkesi söz halinde dudaklarından döküldü.

— Bana hakaret eden her yosmaya haddini bildiririm, dedi.

Sonra bir tek kelime ilâve etmeden tekrar içeri girdi. Bliss de onu takip etmek istedi. Ne de olsa bu kadınla aralarında hiçbir şey yoktu. Fakat tam gideceği sırada, genç kadın kolunu tuttu, gitmesine mâni oldu.

— Gitmeyin, sizinle konuşmak istiyorum, dedi.

Hemen sonra elini çekti. Bliss'in gitmesine mani olmuştu. İstediği de buydu. Bliss bir an durakladı, ona baktı. Genç kadın:

— Beni tanımıyorsunuz değil mi? diye sordu.

— Bütün gece kim olduğunuzu düşündüm. Amma bir türlü çıkaramadım.»

Bu doğru değildi. Bliss hakikatte kadını hiç düşünmemişti. Şimdi sadece nezaket olsun diye öyle söylüyordu. Genç kadın:

— Siz beni daha evvel de gördünüz, amma hatırlamıyorsunuz. Ben ise sizi gayet iyi hatırlıyorum. Sizi ilk gördüğüm vakit, bir otomobil içinde dört arkadaşla beraberdiniz.

— Ah, hanımefendi, kimbilir kaç defa dört arkadaşla beraber otomobile binmişimdir. Doğrusunu söyliyeyim, hiç hatırlamıyorum.

— O otomabilin numarası D, 3827 idi.

— Rakamları da hiç hatırlıyamam.

— Bu otomobili Exterior caddesindeki garajdan kiralamışlar. Hani biliyorsunuz ya, Bronx'ta böyle bir garaj vardı. Ne tuhaf? Ondan sonra bir daha bu arabayı kiralıyan olmadı. Biraz garip değilmi? Her halde araba bir kenara atılmış ve paslanıp kalmıştır.

Bliss hayretle:

— Bu anlattıklarınızın hiç birini hatırlamıyorum, dedi. Amma siz kimsiniz? Sizde insanı heyecanlandıran bir hal var. İnsana elektrik gibi tesir ediyorsunuz.

— Elektrik tehlikeli şeydir, insanı çarpabilir.

Genç kadın bir iki adım uzaklaştı. Sanki bir an içinde Bliss'e karşı duyduğu alâkayı kaybetmişti. Başındaki eşarbı çıkardı, onu elinin arasında hafif rüzgâra karşı tuttu. Sanki eşarbının havada dalgalanmasını seyrediyordu.

Birden hafif bir çığlık attı. Eşarp yok olmuştu. Genç kadının elleri havada kalmıştı. Durduğu yerin hemen altında karanlıkta hiç görünmiyen bir kablo geçiyordu. Kablonun ucu porselen bir sigorta ile binaya bağlanmıştı. Genç kadın şaşkınlıkla Bliss'e baktı. Sonra hafifçe eğildi.

— Ah. İşte orada. Sigortaya takılmış, dedi.

Biraz daha eğildi, bir kolunu uzatıp eşarbı oradan almağa çalıştı. Bir an sonra tekrar doğruldu. Dudaklarında çaresiz bir ifade taşıyan bir tebessüm vardı.

— Parmaklarım nerede ise ona değecekti, dedi. Acaba siz deneseniz onu alamaz mısınız? Belki uzanabilirsiniz.

Bliss taraçanın kenarındaki çıkıntının üzerine bastı. Bir elini taraçanın kenarına koydu. Ona tutunmağa çalıştı. Sonra başını eğerek eşarbın nerede bulunduğuna baktı. Genç kadın arkadan Bliss'e yaklaştı. İki elini birden kaldırmıştı. Sanki Bliss'e mâni olmak istiyordu. Birden kollarını gerdi, onu itti. Dudaklarının arasından

bir fısıltı, daha ziyade lânete benziyen bir ses, âdeta bir nefes halinde çıktı.

— «Ben Bayan Nıck Killen'im.»

Bliss her halde bu fısıltıyı işitmişti. Bir anda bulanan zihninde herhalde bir takım şeyler çakmıştı. Amma sadece bir an için. Sonra her şey, her yer kapkaranlık olmuştu.

Taraçanın kenarında duran Bliss gecenin karanlığında kaybolmuştu. Genç kadınla gece, suç ortağı olmuşlardı. Taraçaya bakan pencerelerden radyo sesi, rumba sesleri ve kahkahalar duyuluyordu. Biri avazı çıktığı kadar:

— Dayanın çocuklar, göreceksiniz, diye bağırıyordu.

Marge genç kadının taraçadan içeri girdiğini görmüştü. Yanına yaklaşarak tatlı bir sesle:

— Nişanlımı arıyorum, acaba onu gördünüz mü? diye sordu.

Bunu mağrur bir tavırla söylemişti «Nişanlım» kelimesini söylerken ilk defa olarak Bliss'i benimsiyordu. Suali sorarken farkında olmadan eli bir an için öbür elindeki yüzüğüne gitmişti.

— Acaba dışarda mı? diye tekrar sordu.

Meçhul genç kadın nazik birtavırla gülümsiyerek:

— Onu son görüşümde orada idi... dedi.

Sonra büyük salonu kat ederek kapıya doğru yürüdü. Çevik adımlarla yürüyordu, amma pek de acele etmiyordu. Erkekler arkasından hayranlıkla bakıyorlardı. Hizmetçi ve metrdotel kendi odalarına çekilmişlerdi. Amma genç kadın kimseyi rahatsız etmeğe niyetli değil di. Kapıdan dışarı çıktı. O çıktıktan ve kapı kapandıktan sonra dahilî telefon uzun uzun çalmağa başladı. Am-

ma bir an içerde bulunan hiç kimse akıl edip telefona cevap vermedi.

Marge taraçadan içeri girdi. Yanında bulunan bir arkadaşına:

— Ne garip şey, onu dışarda da bulamadım! dedi.

Marge'ın annesi mütemadiyen çalan dahilî telefonu nihayet açtı. Hemen sonra tiz bir çığlık attı. Amma sadece bir defa bağırmıştı. O gece nişan eğlenceleri bu tiz çığlıkla sona erdi.

BLİSS ÖLDÜKTEN SONRA

Lev Wanger, otomobilden indi. Otomobilin kapısı açık kalmıştı. Mütemadiyen sallanıyordu. Fakat Lew kapıyı kapamağa lûzum görmeden biraz ilerde toplanmış olan kalabalığa doğru yürüdü. Dirsekleri ile kalabalığın arasından kendine yol açarak vazife başındaki polise ceketinin iç cebinden çıkardığı hüviyetini göstererek:

— Burada ne oldu? diye sordu.

Devriye polisi parmağını yukarı doğru kaldırarak:

— Oradan buraya düşmüş. Ta oradan! dedi.

Kaldırımın üzerinde bir gazetenin gece yarısı çıkarılan nüshaları yahut ertesi günü piyasaya çıkarılacak olan sayıları bir küme halinde duruyordu. Anlaşılan her hangi bir sebebten ötürü toplattırılmıştı. Polis memuru ayağını gazete yığınının bir köşesine koyarak:

— Bence yukarda epeyi eğleniyorlardı, dedi, Belki de içkiyi fazla kaçırmışlardır. Bu adam da herhalde

içkinin tesiriyle muvazenesini kaybetmiş, düşmüştür.

Bunu söylerken gazetelerden birini o yığından çekip Wanger'e uzattı.

Etrafta toplanan kalabalığın arasında, adamın biri biraz daha yaklaştı. Fakat yerde bir ölü olduğunu görünce, birdenbire irkildi elini ağzına götürdü ve alelacele oradan uzaklaştı. Her halde istifra edecekti. Polis memuru alaycı bir tavırla:

— Ne o sinirine mi dokundu? Ne zannediyordun ya? Yerde bir demet çiçek mi göreceğini tahmin ediyordun? diye bağırdı.

Wanger yere çömeldi ve Bliss'in yumruk halinde sımsıkı kapanmış sağ elini açmağa çalıştı. Uzun müddet gayret ettikten sonra, parmaklarının arasından, incecik, bir dumana benziyen siyah bir eşarp çıkardı.

Polis memuru:

— Bir kadın mendili, dedi.

Wanger:

— Mendil değil eşarp! dedi. Mendilden çok daha büyük...

Tekrar eşarba ve yerde yatan cesete baktı.

Apartmanın kapıcısı:

— Bu adamı tanıyorum, dedi. Bu gece Elliot'ların kızını onunla nişanlamışlar. Bu gece burada nişanları oldu. Kızın ailesi bu apartmanda oturuyor.

Wanger içini çekti:

— O halde gidip bir bakayım. Şunları bir sorguya çekeyim. Sadece formalite icabı. Herhalde on onbeş dakikadan fazla sürmez!

Fakat on, on beş dakika süreceğini tahmin ettiği tahkikat şafak sökünceye kadar devam etti. Güneşin ilk ışıkları ortalığı aydınlattığı vakit, hâlâ bitkin bir halde olan misafirlerin karşısında:

— Demek hiçbiriniz bu kızın ismini dahi bilmi-

yorsunuz. Onu şimdiye kadar bir defa olsun burada görmediniz. Dün geceye kadar buraya hiç gelmedi öyle mi? diye sorup duruyordu.

Misafirlerin hepsi yüzlerinde şaşkın bir ifade ile başlarını sallayıp duruyorlardı. Wanger:

— Peki amma hiç biriniz merak edip de ona ismini sormadınız mı? Ne biçim insanlarsınız?

Misafirlerden biri, gençÇe bir adam:

— Aramızdan birkaç kişi ona bir kaç defa ismini soracak oldu. Amma genç kız hiçbirimize cevap vermedi. Her seferinde şakacı bir tavır takınarak «İsmimi versem ne olacak?» diye cevap veriyordu.

— Anlaşıldı. Demek davetsiz misafirlerden biri. Buraya sadece eğlenmeğe gelmiş. Amma anlamak istediğim başka bir şey var. Buraya ne diye gelmiş?. Muhakkak bir sebebivardı...

Bu sırada Marge'ın annesi odaya girdi. Wanger ona doğru dönerek:

— Evin içindeki eşyaları kontrol ettiniz mi? Kıymetli olan bir şeyiniz kayboldu mu?

Kadın hıçkıra hıçkıra ağlayarak:

— Hayır hiç bir şey kaybolmadı, dedi. Biraz evvel herşeyi kontrol ettim.

— Demek kadın buraya hırsızlık etmek için girmemiş. Anladığıma göre, bütün gece kendisine iltifat etmek isteyen gençlere de yüz vermemiş. Öyle değil mi? Bana öyle dediniz. Yalnız Bliss'le başbaşa kalmak istemiş. Öyle olduğu halde... Biriniz... hanginizdiniz?

Wanger misafirlerin arasında gözlerini gezdirerek Corey'e doğru baktı:

— Ha, sizdiniz... Tamam siz bana dediniz ki, Bliss o genç kadını tanımıyormuş... Daha doğrusu, onun oturduğu apartmanın kapıcısı kendisine genç kadını tarif ettiği vakit, Bliss bu tariften hiçbir şey anlıyamamış. Öyle

değil mi? Sonra buraya geldiği vakit de genç kadını görünce onu tanıyormuş gibi hareket etmemiş. Aksine, hiç tanımıyormuş gibi hareket etmiş. Tabiî bütün bu tahminleri Bliss'in dairesine giren genç kadını, burada görülen genç kadınla ayni kadın olduğunu kabul ederek yürütüyoruz.

Bir sessizlik oldu Wanger:

— Burada başka yapılacak bir şey yok. Yalnız son bir defa daha sormak istiyorum. Bu genç kadının tarifine ilâve etmek istediğiniz bir şey var mı? Onun hakkında herhangi bir şey daha hatırlıyor musunuz?

Amma hiç kimse onu hatırlamıyordu. Daha doğrusu genç kadın hakkında ilâve edecek şey bulamıyordu. Onu o kadar çok kimse görmüştü ki, nasıl olup da herhangi birisinin onun hakkında en ufak bir şey hatırlamadığı şaşılacak bir şeydi. Bütün misafirler birer birer ve derin bir keder içinde, evi terk ettiler. Herkes giderken ismini ve adresini Wanger'e veriyordu. Zira tahkikat icabı tekrar sorguya çekilmeleri muhtemeldi. Corey ayağa kalkıp Wanger'e yaklaştı. O gece müthiş içki içmişti. Fakat hiç sarhoş değildi. Boğuk bir sesle:

— Ben onun en iyi arkadaşıydım, dedi. Bu hâdise hakkındaki fikriniz nedir? Bütün bunları nasıl izah edebilirsiniz?

Wanger de gitmeğe hazırlanıyordu. Sükûnetle:

— Madem ki sordunuz, size söyliyeyim. Gerçi burada bulunan insanlar arasında en fazla size itimat etmem için henüz bir sebep yok, amma söylemekte mahzur görmüyorum. Şimdilik edindiğim malûmata göre, bütün bunların bir kaza eseri olmadığını gösterecek en ufak bir delil dahi yok. Yalnız bir şey, tek bir nokta, beni şüpheye sevkediyor: Genç kadının bütün bunlar olduktan sonra derhal buradan çıkıp gitmesi. Halbuki hepiniz gibi pekalâ hiç bir şeyin farkında olmamış gibi, mü-

zik dinliyebilir ve dans edebilirdi. Hepiniz öyle yapmadınız mı?

«Şüphemi uyandıran başka bir nokta daha var Miss. Marge Elliot, genç kadına kapının eşiğinde rasladığı vakit, ona Bliss'i görüp görmediğini sorduğu vakit, genç kadın hiç çekinmeden, sükûnetle, Bliss'i son defa taraçada gördüğünü söylemiş. Halbuki taraçada olduğuna göre orada olup bitenleri görmüş olması ve çığlık atması, bağırıp çağırması lâzımdır. Normal olanı buydu. Tabiî Bliss genç kadın yanından ayrıldıktan sonra taraçadan düşmüş olabilir. Fakat bunu tekzip eden bir şey var. O da, genç kadının siyah eşarbı. Bliss eşarbı düşerken beraberinde aşağıya götürmüş. Demek ki, genç kadın son dakikaya kadar onunla berabermiş. Maamafih belki de genç kız yahut genç kadın o eşarbı düşürmüştür. Yahut evvelâ onu Bliss'e vermiş sonra da içeri girmiştir. Amma bu zayıf bir ihtimal.

«Görüyorsun ya, kadının suçlu olması ihtimali ile suçlu olmaması ihtimali müsavi. Genç kadının aleyhine söylediğiniz her şeye mukabil, lehine de söyliyebileceğiniz bazı şeyler var. Bence kadının suçlu olup olmadığını asıl gösterecek olan şey, bundan sonraki hareket tarzıdır. Daha doğrusu bence öyle. Bundan bir iki gün sonra kalkıp gelir, hüviyetini açıklar, yahut bizim kendisini aradığımızı öğrenir öğrenmez meydana çıkarsa, o zaman bu hâdisenin kaza eseri olduğuna inanmak lâzım gelir. Kadın bu gece buraya girmeğe hakkı olmadığını, davetsiz misafir olduğunu belli etmemek için hepinizden hüviyetini sakladığını itiraf edebilir.

«Amma kadın ortaya çıkmaz, bizim kendisini aradığımızı bile bile saklanırsa, o zaman «işin içinde başka bir takım sebebler var» diyeceğim. O zaman «Bu iş kaza değil, cinayettir» kararını verebiliriz.

Bunu söyledikten sonra, genç kadının tariflerine kaydettiği not defterini cebine soktu.

— Onu nasıl olsa buluruz, hiç merak etmeyin! dedi.

Amma onu bulamadılar. Aradan onbeş gün geçtikten sonra, konfeksiyon satan mağazalardan Bonwitt Teller müessesesinin aksesuvar kısmı şefi, Wanger'e:

— Evet, bu eşarp bizim müessesenin mamulâtıdır, dedi. On iki dolarlık bir gece takımı. Bunu bizden başka hiçbir mağazadan almış olamaz. Zira bunlar yalnız bizde yapılır.

— Pekâlâ! Bütün satıcı kızlarınızı buraya çağırın. Onlara bir şey sormak istiyorum. Aralarından biri olsun, şu tarife uygun bir kadına böyle bir takım sattığını hatırlıyor mu?

Bütün tezgâhtar kızlar bir araya getirildikten sonra, Wanger onlara tam üç defa aradığı genç kadının tarifini tekrar etti. Nihayet gösterişsiz gözlüklü bir kadın, ileri doğru bir adım atarak:

— Ben bunlardan siyah renkte bir takımı bir genç kadına sattığımı hatırlıyorum, dedi. Çok güzel bir kadındı. Anlattığınız tarif tıpkı o kadına benziyordu. İki hafta kadar evvel...

— Mükemmel! O halde çok rica ederim, makbuzlara bir göz atın, kadının adresini istiyorum.

On beş dakika sonra mağazanın müdüriyetinden şu cevap geldi:

— «Müşteri elbise parasını nakit olarak ödemiş ve onu yanına almış, ne isim, ne de adres vermiş.»

Wanger derin bir hayretle idare müdürüne:

— Siz müşterinize daima böyle mi satış yaparsınız? diye sordu.

— Hayır. Bunlar lüks eşyalar. Umumiyetle bunları paket yapar, müşterinin evine göndeririz. Amma bu

müşteri, takımın fiatını çekle değil, nakit olarak ödemekte ve onu alıp götürmekte ısrar etmiş. Ben de gayet iyi hatırlıyorum. Genç kadın paketi alıp bizzat götürdü.

Wanger canı sıkılmış bir tavırla:

— Tabiî bir ip uçu bırakmamak için... .

Aradan üç hafta daha geçtikten sonra, Wanger şefine göndermiş olduğu raporda şunları yazmıştı:

«O gündenberi kadının hakkında en küçük bir ip ucu ele geçiremedik. Ne kim olduğunu, ne nereden geldiğini, ne de nereye gittiğini biliyoruz. Bu cinayeti işlediyse bunu neden yaptığını da bilmiyoruz. Bliss'in mazisini iyice karıştırdım. Hayatında tanıdığı kadın ve genç kızları teker teker araştırdım. Bir defa olsun, öptüğü bir tek kız kalmadı. Hepsinin kim olduğunu, ne yaptıklarını öğrendim. Şuna kani oldum ki, bu kadın Bliss'in mazisinde hiçbir rol oynamadı. Bliss onu her halde tanımıyordu. Oturduğu apartmanın kapıcısı ile Bliss'in en yakın arkadaşı Corey'in anlattığına göre, Bliss onu ne tanıyor, ne de, kim olduğunu biliyordu. Öyle olduğu halde, o nişan gecesi genç kadın bütün diğer gençlere ve umumiyetle bütün erkeklere rest çekti. Hiçbiriyle alâkadar olmadı. Kurnazca bir manevra ile onunla taraçada yapayalnız kalmağa muvaffak oldu. Binaenaleyh Bliss'i bir başkası ile karıştırmış olmasına imkân yoktur. Şimdilik hâdisenin bir kaza eseri olmadığı hususunda yegâne delilimiz şudur: Bu esrarengiz kadın hâdise olduktan sonra gelip bizi bulmamış, meydana çıkmamıştır. Aksine ortadan kaybolmuştur. Hâdisenin bir cinayet olduğuna dair de elimizde hiçbir müsbet delil yoktur.»

Ayni gün Wanger defterine şu kaydı geçirmişti:

Ken Bliss: Bir evin taraçasından sabahın saat dört buçuğunda ? metre yükseklikten düşmüştür. **Hâdisenin tarihi:** Yirmi Mayıs. Son defa olarak yirmi altı yaşlarında sarışın, mavi gözlü, boyu 1,70 civarında olan bir

kadınla görülmüş. Kadının hüviyeti meçhul. Sorgu için aranacak.

Hâdisenin sebebi : Cinayet olup olmadığı henüz meçhuldur. Cinayet ise kıskançlık sebebiyle işlenmiş olması muhtemel. Kadınla maktul arasında hiçbir münasebet yok.

Şahitler : Bulunamamıştır.

Deliller : Siyah bir eşarp. On dokuz Mayıs günü Bonwitt Mağazasından alınmıştır.

Tahkikatın devamı icab etmektedir.

MİTCHELL

Anide durmuştu, bu karaca ürkütmüş gibi..
Amma o da pusuda bekleyen pars'ı bilmiyordu..
de Maupassant

MEÇHUL KADIN

Miriam kısa boylu, solmuş eskimiş bir deri parçasını andıran gösterişsiz bir kadındı. Çalıştığı Helena otelinde artık soy adını bile çoktan unutmuşlardı. Bilhassa üç şeye çok bağlı idi. Biri İngiliz tabiiyeti idi. Tesadüfen Jamayka adasında doğmuş olması, ona bu tabiiyeti kazandırmıştı. İkinci ehemmiyet verdiği şey, bir çift altın küpe idi. Üçüncü mühimsediği husus da otelin odalarını temizlerken ta-

kip ettiği sistemdi. Bağlı olduğu ilk iki şeye kimse müdahale etmezdi. Amma odaları temizlemesine müdahale eden birisi olursa, kadın daima öfkelenir, müdahale eden şahıs da yaptığına, yapacağına pişman olurdu.

Miriam'ın odaları temizlemesindeki sistemde odaların numaraları rol oynamıyordu. O karanlık, loş, biçimsiz koridorlardaki yerlerinin de pek bir rolü yoktu. Kadın kendi kafasına göre, bilinmiyen bir takım sebeplerle evvelâ falanca veyahut filanca odayı temizler, sonra aklına esen herhangi bir başka odaya geçerdi. Kimse kadının aklındaki bu sırayı bozmağa kalkamazdı. Bozduğu takdirde, cezasını hemen görürdü. Kadın o uzun, loş ve herbiri birer lâbirente benzeyen koridorları çınlatırcasına, öfke ile söylenmeğe başlar ve saatlerce devam ederdi. Uzun saatlerden sonra, artık herkes kadının öfkesinin asıl sebebini unuturdu. Amma o hâlâ, söylenir dururdu.

— Ondört numara, onyediden sonra gelir. Evvelâ onyediyi temizlerim, hiçbir zaman evvelâ ondört numarayı temizlemem. O kadar işte!

Kadının falanca yahut filânca odayı daha evvel temizlemesinde bahşişin de rolü olmazdı. Zira Helena otelinde bahşiş diye bir şey yoktu. Birçok kimseler Miriam'ın aklına esen hissî bir takım sebeplerle takip ettiği bu sıraya bakarak: «Alışkanlık galiba» der geçerlerdi.

O gün Miriam yine kendi sistemini tatbik ederek ondokuz numaralı odayı temizlemek üzereydi. Bir elinde küçük bir teneke, diğer elinde ucunda bez bulunan uzun bir sırık koridorun loş olan ucuna doğru yürüyordu. Elindeki sırığın ucunda sallanan bezin iplikleri şarkıyordu. Amma yine de iş görüyordu. Kadın Ondokuz numaralı odanın önünde durdu. Anahtarlarla iki defa kapıya vurdu. Amma bu sadece bir formaliteden ibaretti.

O saatte ondokuz numarayı temizleme sırası idi. Binaenaleyh o sırada o odada kimse olamazdı.

Miriam'ın tahmininin aksine, birisi odada olmuş olsa idi, kadın fena halde sıkılacaktı. Zira meşhur sistemi alt üst olurdu. Kapıya vurması da otelin nizamnamesi mucibince yaptığı bir şey değildi. Sadece bir refleksten ibaretti. Senelerdenberi otelde çalıştığı için, kapıyı vurmadan içeri girmezdi. Buna o kadar alışmıştı ki, kendi oturduğu pansiyon odasına girmeden evvel de anahtarı ile birkaç defa kapısına vurur, öyle içeri girerdi.

Kapıyı vurduktan sonra meydan okur gibi seri bir hareketle onu açtı ve alelâde döşenmiş küçük bir odaya girdi. Odada boydan boya bir halı vardı. Amma buna halı demek için bin şahit isterdi. Hafif yeşile çalan ve havı dökülmüş bir bez parçası gibiydi. Odanın penceresi beyaz badanalı kalın bir tuğla duvara bakıyordu. Duvarın öbür tarafından gün ışığı aşağı doğru, odanın içine nüfuz ediyordu. Amma güneş ışığı hiç girmemiş olsa idi daha iyi olacaktı. O zaman biraz daha temiz görünecekti. Zira içeri giren ışıkta toz parçacıklarının uçuştuğu görünüyordu.

Karyolanın üzerinde, bir rafın üstünde çeşit çeşit genç kızların fotoğrafları vardı. Hepsi de çerçeveli ve camlı idi. Miriam başını kaldırıp onlara bakmağa tenezzül bile etmiyordu. Bunların hepsini senelerden beri görüyordu. «Ondokuz numaranın beraber dolaştığı genç kızın fotoğrafı, herhalde bunların arasına girmez.» diye düşünüyordu. Zira herhalde o genç kızın böyle süslü bir çerçeveli fotoğraf hediye edecek hali yoktu. İhtimal ondokuz numarada oturan genç de asıl sevgilisi olan genç kızın resmini buraya koymazdı. Belki çerçeveye harcıyacak bir parası da yoktu. Zaten rafta yer de kalmamıştı. Maamafih ondokuz numaranın yaşı artık ikinci bir rafa

bir dizi fotoğraf daha dizmiyecek kadar geçmişti. Bu yüzden, Miriam'a göre bu mevzuu üzerinde durmak faydasızdı.

Kadın sert hareketlerle çarşafları havada silkerek sür'atle yatağı yaptı. Sonra yavaşça kapıyı örttü amma tamamen kapamadı. Kapıyı hafifçe örtmesi de ürkekliğinden ileri gelmiyordu. Bilâkis bunu âdeta odanın fakirhâne eşyasını gizlemek ister gibi yapmıştı. Yüksek sesle kendi kendine:

— Bir şeymiş sanki! Onu daima saklar durur. Sanki saklamasa ne olacak? Onu almağa kim tenezzül eder sanki? diye söylendi.

Böyle söylendikten sonra eli ile ağzını sildi, belki de o sırada birden ağzı sulanmıştı. Gidip dolabın kapısını açtı, gömlekleri kaldırdı, ta dipte saklı olan cin şişesini çıkardı. Şişeyi memnun bir tavırla oradan çıkardı.

— Buraya benden başka kimse girmez ki! Ne biçim adam bu! Benden başka buraya kim girer? Herkesten şüphelenip şişeyi tâ nerelere saklıyor! Yakışır mı bu sanki? diye tekrar söylendi.

Şişeyi hafifçe salladı, sonra ağzına götürüp bir miktar içti. Sonra musluğa doğru yürüdü, soğuk su musluğunu çevirdi, inanılmıyacak bir maharetle tıpanın çift kapağını açtı ve suyu şişenin içine akıtarak işaretli yere kadar doldurdu. Bu o kadar güç bir şey değildi. Zira şişenin dört bir tarafında incecik bir kalemle çizilmiş dört çizgi vardı.

Suyu biraz fazla akıtınca şişeyi tekrar eğip bir iki damla boşalttı. Nihayet şişede tam işaretli yere kadar cin varmış gibi oldu. Miriam bunu yaptıktan sonra kabahat işlemiş gibi bir pişmanlık duyacak yerde, öfke ile:

— Cimri herif, ne olacak! İçkisini bile saklıyor, diye söylendi. Bana itimat etmiyen insanlara, işte ben de böyle yaparım.

Bunu söylerken hafifçe başını sallamış, kulaklarındaki altın küpeleri de hafifçe hareket etmişti.

Nihayet şişeyi tekrar yerine koydu, dolabı kapadı, odada her şeyi yerli yerine koydu ve işinin ikinci safhasını tamamlamağa başladı. Bu ikinci safha da her şeyin tozunu almaktı. Hızlı akan bir nehirde mütemadiyen kendini oradan oraya atan bir alabalık gibi oradan oraya gidiyordu.

İşte böyle, acaip bir şekilde oradan oraya giderek sür'atle işini tamamlamağa çalıştığı bir sırada, birden birisinin kendisine dikkatle baktığını hissetti. Başını çevirdi ve koridorda genç bir kadının durduğunu gördü. Kadın açık duran kapıdan içeri bakıyordu. Miriam bir bakışta genç kadının bu otelde oturmadığını anladı. Bu ise, genç kadını Miriam'ın gözünde yükseltmek için kâfi idi. Miriam otelde oturanları ne kadar hor görürse, orada oturmayanlara da ayni derecede hürmet ve alâka gösterirdi.

Genç kadının kendisine baktığını görünce, nezaketle:

— Bir şey mi aradınız efendim? Mr. Mitchell'i mi arıyorsunuz?

Genç kadın Miriam'ın sualine gülümseyerek:

— Hayır, dedi. Burada bir arkadaşımı görmeğe geldim. Amma arkadaşım burada değilmiş. Asansöre gidiyordum. Galiba biraz yolumu şaşırdım...

Bakışı o kadar tatlı, sesi o kadar yumuşaktı ki Miriam elindeki süpürgeye dayanmıştı. Bu haliyle tıpkı Venedik'deki gondolculara benziyordu. Genç kadını o kadar beğenmişti ki, oradan hemen gitmesini istemiyordu. Zaten genç kadının gitmeğe de niyeti yoktu. Aksine belli etmeden bir adım attı. eşikte durdu. Amma odaya girmedi. Her haliyle sanki Miriam'a karşı büyük bir alâka ve tecessüs duyuyormuş gibiydi. Sanki onunla sohbet etmek, ona büyük bir zevk veriyordu. Miriam böyle bir alâka uyandırdığına memnun, içinde tozlar uçuşan gün ışığının

altında duruyor, genç kadına gülümsiyerek bakıyordu.

Genç kadın, bir kız arkadaşına bir sır tevdi eder gibi:

— Biliyor musunuz? Bazan «acaba bir insanın odasına, eşyalarına bakıp, kendisi hakkında malûmat edinmek kabilmidir,» diye düşündüğüm olmuştur, dedi.

Miriam candan bir tavırla:

— Acaba böyle bir şey olabilir mi? dedi.

— Meselâ bu odaya bakınca, bir takım şeyler düşünebilirim. Daha evvel, buraya gelmedim. Şimdi siz burasını temizlerken ve buradan geçtiğim bir sırada, tesadüfen kapıyı açık gördüm. Burada oturan kimse hakkında da hiç bir şey bilmiyorum, değil mi?

Miriam büyük bir alâka duymuş gibi âdeta heyecanla:

— Mr. Mitchell hakkında mı? diye sordu.

Çenesini süpürgenin sopasına dayamış, gözlerini genç kadına dikmişti. Genç kadın eli ile lâkayt bir hareket yaptı.

— İsmi Mitchell mi, bilmiyorum. Onu hiç görmedim. Amma oturduğu odaya bakarak onun nasıl bir insan olduğunu anlayabilirim. Söyliyeyim mi? Yanılırsam, yanıldığım noktaları söylersiniz, olmaz mı?

Miriam omuzlarını kaldırdı. Heyecanla:

— Söyleyin bakalım, dedi.

Bunu âdeta bir nefeste söylemişti. Bu çok heyecanlı bir şeydi, tıpkı el falına bakmak gibi bir şey. Üstelik para da vermek zorunda değildi. Genç kadın yumuşak bir sesle söze başladı:

— Bir defa, çok intizamlı bir insan değil. Bakın kravatını çamaşırın üzerine şöyle bir atıvermiş.

Miriam hor görüyormuş gibi bir tavırla:

— Pasaklının biridir, dedi.

— Ayni zamanda parası da pek fazla olmasa ge-

rek. Maamafih bunu otelin halinden de fark edebilirdim, diyeceksiniz. Pek pahalı bir otel değil burası.

Miriam kaşlarını çatarak:

— Burada sekiz seneden beri oturuyor, daima bir buçuk aylık kira borcu vardır, dedi.

Genç kadın bir an sustu. Bu haliyle Miriam'ın ağzından lâf kapmak istiyormuş gibi değildi. Aksine sanki söyliyeceği kelimelerin tesirini daha çok arttırmak istiyordu. Nihayet bir sır tevdi eder gibi:

— Bir işte çalışmıyor galiba, dedi. Bakın çöp kutusunda bugünkü gazetelerden biri var. Buradan bile görüyorum. Her halde öğleden sonra gelip gazeteyi okuyor, sonra tekrar dışarı çıkıyor...

Miriam şaşkın bir tavırla başını salladı, gözlerini o zeki, bilgili ve zarif hanımdan bir türlü ayıramıyordu. Ona o kadar dalmıştı ki, o sırada belki dayandığı süpürgeyi altından alsalardı, bunun farkına bile varmayacak, hâlâ ayni pozda genç kadına bakmağa devam edecekti. İçini çekerek:

— Vallahi bildiniz! Hiçbir işte çalışmıyor. Amma bir yerden ufak bir geliri var. Onunla yaşıyor. Bunun ne olduğunu, nereden geldiğini de bilmiyorum, dedi.

Bunu söyledikten sonra başını sallayarak:

— Hay Allah! Bunları nasıl bildiniz? diye sordu.

Genç kadın devam etti:

— Burada oturan kimse, yalnız olan bir insandır. Fazla arkadaşı olduğunu zannetmiyorum, diye devam etti. Gözleri duvardaki ve raflardaki fotoğraflara takılmıştı. Bütün bu fotoğraflar yalnızlığa delâlet ediyor. Fazla alâkaya değil. Eğer burada oturan kimsenin çok arkadaşı olsa idi, kendisini böyle fotoğraflarla avutmağa lüzum görmezdi.

Miriam o güne kadar hiçbir vakit o fotoğrafları o zaviyeden görmemişti. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse,

onlara ehemmiyet bile vermemişti. Senelerden beri onlara baktığı yoktu. Kadının nazarında bu resimler sahiplerinin bir takım kötü hislerine ve yaptığı çapkınlıklara delâletti. Hattâ bundan senelerce evvel Miriam onlara bakarak bir iki defa:

—N e pis şeyler bunlar. Bunları kapatın, diye fikrini ilân etmişti.

Genç kadın odada oturan adamın karakterini tahlil etmeğe devam ediyordu:

— Bu genç adam, bunların hepsini ayni zamanda tanımış olamaz. Muhakkak hepsini ayrı ayrı zamanlarda tanımıştır. Bakın bu fotoğrafta harpten sonra moda olan ve kulağın tam üzerine gelen bukleler var. Sonra öbür fotoğraftaki kadının saçları 1920 senelerinde moda olduğu şekilde, kadın Japon biçimi saç yapmış. Öbür fotoğraftaki kızın elbisesi de gayet dar omuzlu, bunlar birkaç sene evvel moda idi.

Miriam başını mütemadiyen bir fotoğraftan diğerine çeviriyordu. Elinde tuttuğu sopa şimdi adetâ kulaklarının hizasındaydı. Mütemadiyen başını hareket ettirdiği için, sopanın ucu yanağına sürtünüp duruyordu.

Genç kadın devam ediyordu:

— Bu adam aradığı kadını hâlâ bulamamıştır. Bulmuş olsaydı burada bu kadar çok fotoğraf olmazdı. Bir tane bile kalmazdı. Fakat bu fotoğraflar...

Bunu söylerken bir ara alt dudağını hafifçe ısırdı. Düşünüyor gibiydi. Nihayet:

— Bunların hepsi birden ele alınırsa, bu adamın ideali olan kadın hakkında da bir fikir veriyor. Bu fotoğraflara bakarak bu adamın nasıl bir kadın aradığını söyliyebilirim.

Ondokuz numarada oturan genç adamın, herhangi bir şey aradığını bile bir defa olsun aklından geçirmemiş olan Miriam:

— Şaşılacak şey! diye mırıldandı.

Bu tip şeylerin böyle yabancı bir insanla konuşulabilecek bir konu olduğuna bile pek kani değildi. Amma genç kadının söyledikleri onu adeta büyülemişti. Genç kadın:

— Bu adam esrarengiz tipte bir kadın arıyor. Bir hayal peşindedir. Onun istediği gibi bir kadının, bu dünyada mevcut olabileceğini zannetmiyorum. Aradığı kadın, yalnız onun hayalinde yaşıyan bir varlıktır. Bu dünya ile alâkası olmayan, hele günlük dertlerle hiçbir ilgisi olmayan bir varlıktır. Bir peri kızı gibi bir şey. Meselâ Mata Hari gibi bir kadın.

Miriam birdenbire genç kadına doğru dönerek:

— Kim? diye sordu.

Fakat genç kadın onu işitmemiş gibi devamı etti:

— Şu fotoğraflara bakın! Buradaki kadınların hiç biri hayatta oldukları gibi görünmüyorlar. Kimi tüle sarılmış. Kimi rotuşla hayalî bir varlık haline gelmiş. Kimi dantel bir yelpazenin arkasından bakıyor, kimi aynadaki hayalini temaşa ediyor, kimi ağzında bir gül tutuyor...

Bunu söyledikten sonra müşfik ve ayni zamanda dalgın bir tavırla gülümsedi:

— Bir erkeğin hayalindeki kadınlar... dedi.

Miriam bir hakikati ifade eder gibi:

— Öyle zannediyorum ki, aradığı kadınlar bu tipte ise onlara benzer birini hiçbir zaman bulamıyacak, dedi.

Eşikte duran kenç kadın gülümsedi:

— Bilinmez, dedi.

Sonra Miriam'a teshir edici bir şekilde gülümseyerek başını hafifçe salladı:

— Allah aşkına doğruyu söyleyin. bütün bu tahminlerim doğru değil mi?

Miriam heyecanla:

— Başından sonuna kadar doğru, dedi.

— Gördünüz mü? Söylemek istediğim şey bu idi işte. Bakın, boş bir oda bile insana neler anlatıyor.

— Öyle. Demek hakikaten birçok şeyler anlamak mümkünmüş.

Genç kadın tekrar gülümsedi:

— Sizi işinizden alıkoymayayım, dedi ve elini hafifçe sallayarak Miriam'a veda etti. Dudaklarında ayni sihirli tebessümle uzaklaşıp gitti.

Kapının eşiğindeki o zarif kadın gözden kaybolunca, Miriam içini çekti. Elindeki süpürgeyi duvara dayadı, eşiğe doğru yürüdü, orada durup koridorun dib tarafına baktı. Amma genç kadın orada da yoktu. Miriam tekrar içini çekti ve içeri girdi. Bu konuşmadan ne kadar zevk almıştı! Birkaç dakikalık bir konuşma insana neler öğretiyordu. Bu kadar kısa kesilmemeli idi. Kadın: «Keşke onu burada biraz daha fazla tutsaydım. Hiç olmazsa, odanın temizliğini bitirinceye kadar...» diye düşündü.

Asansörün kapısı hafifçe kapandı. Miriam'ın bulunduğu yerden asansörü görmesine imkân yoktu. Amma sesi duyuyordu. Şimdi artık genç kadının dönmesine imkân yoktu. Miriam istemiye istemiye tekrar işine koyuldu. Düşünceli bir tavırla: «Ne sevimli kadındı, ne tatlı kadındı!» diye mırıldanıyordu. «Bana öyle geliyor ki, buraya artık bir daha böyle bir kadın gelmez.»

MİTCHELL

Mitchell otelinin gösterişsiz küçük holüne her zamanki saatinde girdi. Koltuğunun altında bir gazete vardı. Müracaat masasının önünde bir an durup kendisine mektup gelip gelmediğine baktı. Masanın başındaki memur ona mânâlı bir şekilde baktı. Memur kirası bir buçuk ay geçen müşterilere daima böyle yukarıdan bakardı.

Mitchell'e üç mektup vardı. Birincisi lokantadaki sarışın ahbabı Maybelle'dendi. İkincisi yanlışlıkla ona gelmişti. Aslında tavan arası katında oturana aitti. Üçüncüsü ise makbuz gibi bir şeydi. Mitchell daha zarfı açmadan bunun davetiye gibi bir şey olduğunu anlamıştı. Genç adamın adresi zarfın üzerine yazılmıştı. Arka tarafta ise bu davetin nereden geldiğini belli eden en küçük bir yazı yoktu.

Mitchell sırf bu yüzden zarfı hemen açmadı. Zaten bu gibi makbuzları davetiyeleri ve reklâmları bir bakışta tanıyordu. Zarfları alıp yukarı çıktı, içeri girdi. Kapıyı kapatıp etrafına bakındı. On iki senedir bu odada oturuyordu. Bu uzun zaman zarfında odaya şahsiyetinin damgasını vurmuş gibiydi. Duvarlarda çerçeveli kadın fotoğrafları vardı. Amma birçok bekâr erkeğin odasında bu tip fotoğraflar bulunurdu.

Mitchell feleğin çemberinden geçmiş bir adam değildi. Aksine romantik bir insandı. Daima idealini arıyordu, seveceği kadının güzel, ince ruhlu esrarengiz bir şey olmasını istiyordu. Maskeler, dantel yelpazeler, gizli ran-

devular... velhasıl alelade olmayan bir çok şeyler aşkı süslemeliydi. Öyle düşündüğü halde hayatı boyunca Childs lokantasında garsonluk eden kızlardan yahut Hearn mağazasındaki kızlardan başka hayatına bir kadın karışmamıştı. Çok zaman geçmeden artık ideal kadını bulmak için, iş işten geçmiş olacaktı. Zaten birkaç sene sonra artık bu konu da, mühim bir şey olmaktan çıkacaktı.

Mitchell ceketini çıkarıp astı. Üçüncü zarf, ceketinin yan cebinin üzerinden beyaz bir kâğıt parçası halinde görünüyordu. Genç adam gidip kirliler sepetinde gömleklerinin en altında saklı olan cin şişesini çıkardı. Onu mahsus «zenci famdöşambr bulamaz» düşüncesiyle oraya saklardı. Her akşam iki parmak kadar cin içerdi. Böylece bir şişe iki hafta dayanırdı. Genç adam şişeyi dikti, cini doğrudan doğruya ağzına akıttı. Dudaklarını şişenin ağzına değdirmemişti bile.

Yine gece olmuştu. Biliyordu ki, her zaman olduğu gibi bu gece de başından fevkalâde bir macera geçmiyecek, bir yenilik olmıyacaktı. Başından geçen şeyler hep alelâde idi. Kaldığı oda alelâde bir otel odasıydı. Kendisi bir fevkalâdeliği olmayan, kolları sıvalı alelâde bir adamdı. İçtiği cin adî bir şeydi. Duyduğu hislerde bile bir fevkalâdelik yoktu. Bir an Maybelle'yi çağırmağı düşündü. Nasıl olsa ergeç o iş olacaktı. Zaten başından beri bunu tahmin ediyordu. Hayatında Maybelle'den başka bir şey yoktu ki.

Amma Maybelle'de bir fevkalâdelik yoktu. Mitchell onun ne söyliyeceğini, ne düşündüğünü hattâ ne giyeceğini dahi peşinen biliyordu. Bira ile salama bayılan basit bir kızdı işte. Bununla beraber yapılacak başka bir şey olmadığı için, Mitchell telefona yaklaştı, santrale onun numarasını verdi. Her zaman olduğu gibi ev sahibinin yukarıya seslendiğini işitti. Maybelle'nin tâ dördüncü kattan aşağıya inmesi lâzımdı.

Mitchell Maybelle'ye her telefon edişinde daima öyle olduğu için, onun ne kadar zamanda telefon başına geldiğini bile biliyordu. Onun için telefon kulaklığını masanın üzerine koydu gidip ceketinin cebinden bir paket sigara aldı. O zaman gözü yan cebine takıldı, henüz açmadığı zarfı gördü. Zarfı çıkarıp açtı, içinden bir bilet çıktı. Zarfın içinde başka hiçbir şey yoktu.

Kırmızı bilet Elgin Tiyatrosu içindi. Ve 1 No. lu locanın biletiydi. Biletin altında «Salı günü» diye yazılı idi. Salı o gece idi. Biletin bir köşesinde 3,30 dolar diye yazılıydı. Hakiki bir bilet olmasına imkân yoktu! Muhakkak biri şaka yapmıştı. Yahut reklâm gibi bir şeydi. Fakat Mitchell bileti evirip çevirdiği halde, hiçbir yerinde biletin sahte olduğunu gösterecek en küçük bir şey bulamadı. Üste para da verileceğine dair hiç bir kayıt yoktu. Hakikî bir biletti. Böyle bir şeyi ona kim göndereblirdi?

Telefondan acayip sesler çıkıyordu. Mitchell ona doğru yürüdü, Maybelle'nin ev sahibesi:

— Şimdi gelecek, diye bağırıyordu.

Kadının sesine birisinin merdivenden aşağıya indiğini belli eden tok adım sesleri karışıyordu. Maybelle daima ayakkabısının bağlarını bağlamadan, onları şaplata şaplata merdivenden inerdi.

Mitchell kat'i bir tavırla:

— Affedersiniz yanlış numara çevirdim, dedi.

Sonra acele ile giyinmeğe başladı. Tam tarandığı sırada, telefon çaldı. Anlaşılan Maybelle nihayet telefonun başına gelmişti. Mitchell telefonu açar açmaz genç kadın:

— Mitch, biraz evvel sen mi telefon ettin? diye sordu.

Mitchell hiç çekinmeden:

— Hayır! diye yalan söyledi.

— Peki, seni bu akşam görecek miyim?

Mitchell mahsus, hasta imiş gibi bir sesle:

— Ne münasebet? dedi. Ben hastayım, gribe tutuldum.

— Peki, amma neden gelip sana bakmamı istemiyorsun?

Mitchell acele ile:

— Sen deli misin? Benim grip sana geçer, haftalarca işe gidemezsin, sakın geleyim deme, dedi, sonra Maybelle lüzumsuz bir şefkat göstererek onu kararından caydırır diye telefonu kapadı.

Elgin Tiyatrosuna gidip de bileti kapıdaki adama gösterdiği vakit, biletin kendisine sahte diye iade edileceğinden hemen hemen emindi. Fakat öyle olmadı. Adam bileti aldı, hattâ bir loca bileti olduğu için hürmetle ona yol gösterdi. Demek bilet hakiki idi. Artık şüpheye mahal yoktu. Fakat bu bileti ona kim göndermiş olabilirdi? Locaya çıktığı vakit bileti kendisine göndereni orada bulacakmıydı? Belki de locada birkaç kişi vardı, o zaman bileti kendisine gönderenin kim olduğunu nasıl anlıyacaktı?

Locada kimse yoktu. Mitchell bunu fark edince, içinde adeta bir hayal kırıklığı duydu. Yol gösteren adam iskemleyi yana çekti, Mitchell içeri girdi. Her locada dört iskemle vardı ve yan tarafları onu localardan tecrit edecek şekilde çıkıntılı idi. Ayni zamanda arka tarafta kapalıydı. Balkonda oturanlar locadakilerini göremezlerdi. Doğrusunu söylemek icab ederse, bu localar tiyatroda âdeta mahrem birer köşe teşkil ediyordu. Yarım localar öyle değildi.

Mitchell yapayalnız otururken içinde tuhaf bir his duydu. Etrafında üç boş iskemle vardı. Biri gelir diye merakla etrafına bakınıyordu. Hattâ ara sıra içine bir şüphe gelir gibi oluyordu. Memurun hafifçe omuzuna dokunup bir yanlışlık olduğunu biletin sahte olduğunu, gitmesi icab ettiğini, asıl bilet sahibinin aşağıda beklediğini söyliyeceğinden korkuyordu.

Fakat böyle bir şey de olmadı. Bütün diğer localar yavaş yavaş doldu. Amma kimse ortadaki bu locaya gelmedi. Locaların arasında en güzeli oydu. Nihayet tiyatronun ışıkları söndü, her tarafa mavi bir ışık yayıldı ve uvertür çalmağa başladı. Mitchell'in etrafındaki üç iskemle hâlâ boştu. Hiç kimse gelip onlara oturmamıştı.

Oyun başlamıştı. Sahnede insanı bambaşka bir âleme sürükliyen bir sahne canlandırılmıştı. Mitchell yavaş yavaş kendisini bu oyunun sihrine kaptırdı. O tiyatroya nasıl geldiğini unuttu. Sanki bambaşka bir âlem içinde yaşıyordu. Sonra bir ara birinci perdenin en heyecanlı anında başını yana çevirince, yanında bir kadının oturduğunu gördü. Kadının nasıl geldiğini, ne vakit yanına oturduğunu fark etmemişti bile. Kadın içeri girdiği sırada elbisesi bile hışırdamamıştı. Yahut hışırdamışsa bile Mitchell bu sesi işitmemişti.

Arkadaki iki iskemle oyunun sonuna kadar boş kaldı. Amma Mitchell oyunun devamını göremedi. O kadını gördüğü andan itibaren gözlerini ondan ayıramadı. Kadın inanılmıyacak derecede güzeldi. Mitchell hayatında bu derece güzel bir varlık görmemişti. Kadın kızıl saçlı idi. Yüzü de duru beyazdı. Siyah kadife bir elbise giymişti. Bu kadifenin içinde bembeyaz vucudu kabuğunun içine saklanmış bir inci hissini veriyordu. Mitchell kadına hitap edecek cesareti bile bulamıyordu. Heyecandan âdeta boğazı kurumuştu. Fakat kadın dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmıştı. Bir ara:

— Sigaramı yakar mısınız? diye sordu.

Konuşurken yabancı şivesiyle konuşuyordu. Ayni yumuşak sesle:

— Bu localarda sigara içilebilir değil mi? diye sordu.

Ahpaplıkları böyle, beylik bir sual ile başladı.

★★★

Mitchell herşeyi genç kadın gelmeden evvel hazır etmişti. Halâ onun geleceğine inanamıyordu. Bunu bizzat kadın istemişti. Mitchell'e kalsa o âslâ böyle bir şeyi tahayyül etmeğe bile cüret etmezdi.

Genç adam, ona, müracaat masasının önünden geçmeden ve holde kimsenin dikkatini çekmeden odasına nasıl çıkacağını öğretmişti. Kadın binanın arka tarafındaki yangın merdiveninden çıkacaktı. Bu yangın merdiveninin mevcudiyetini yalnız onun gibi eski müşteriler biliyordu.

Aralarında bütün bunları konuştukları halde, genç kadın o kadar nazik, o kadar terbiyeli, o kadar kibar hareket etmişti ki, aralarındaki münasebetin alelâde bir macera olabileceğini düşünmek imkânsızdı. Zaten Mitchell için bunun âdi bir macera olmasına imkân yoktu. İnsan i deali olan bir kadınla alelâde bir macera yaşıyamazdı. Ona ancak perestiş edebilirdi.

Genç adam bir adım geri çekildi. Belki onuncu defadır, odaya bir göz gezdirdi. Duvardan indirdiği fotoğraflarının yerleri, bunca zamandır resimler burada asılı kaldıkları için sarı birer leke teşkil ediyorlardı. Zaten artık bu fotoğraflara ne lüzum vardı? Madem ki artık aradığını, hakikî aşkı bulmuştu. Eline bir örtü almıştı. Onu yatağının üzerine örtmüştü. Amma odayı fazla süsleyememişti. Ne de olsa, haftada sekiz dolar kira ile tutulan bir oda idi!...

Mitchell asabî bir tavırla ellerini oğuşturdu. Tekrar aynaya baktı, kravatını tekrar düzeltti. Bu sırada telefon çaldı. Mitchell iki adımda telefonun yanına gitti. Bir an, içinde endişe duymuştu. Acaba kadın gelmiyecek miydi? Fikrini değiştirmiş miydi?

Telefondaki sesi duyunca yüzünü buruşturdu. Konuşan Maybelle idi. Genç kadın:

— Nasıl oldun? Gribin geçti mi? diye soruyordu. Bütün gün seni merak ettim. Bak, sana bir şey söyliyeceğim, bizim lokantada pirinç kızartması yaptırdım. Çorba ile beraber sana getireceğim. Bu hastalık için çorba birebirdir.

Genç adam, birdenbire adeta bütün vücudunun kasıldığını hissetti. Maybelle tam onunla meşgul olacak geceyi bulmuştu. Biraz haşin bir tavırla:

— Ben senin Salı geceleri nöbetçi olduğunu zannediyordum, dedi.

— Başka kızlarla nöbet değiştirdim, onun için gelip sana bakacağım.

— Olmaz! Başka zaman gel. Bu gece seninle görüşemeyiz.

Genç kadın telefonun öbür ucunda söylenmeğe başladı:

— Pekâlâ! Madem ki, öyle istiyorsun, amma pişman olacaksın.

Mitchell merhametsizce telefonu ânide kapadı. Kulağına hafif bir ses gelmişti. Bu sesi çoktan bekliyordu. Biri hafif hafif kapıya vurmuştu. Mitchell kapıyı açtı ve o zaman bir hayal âlemi içeri girdi. Günün birinde sevdiği kadının ayni şekilde, ayni masum tavırla odasına gireceğini tahayyül etmişti. Genç kadının sırtında tiyatroda giymiş olduğu kadife elbise ve kadife pelerin vardı.

Mitchell ne yapacağını, ne söyliyeceğini bilemiyordu. O zamana kadar hayatında kendisi için ideal teşkil eden bir kadınla hiç karşılaşmamıştı.

— Merdiveni kolay buldunuz mu? Belki köşeye kadar gelip sizi karşılamam daha iyi olurdu, dedi.

Radyonun düğmesini çevirdi. Fakat spor saati idi. Bunun üzerine radyoyu tekrar kapadı.

Genç kadın pelerinin altından içinde içki bulunan bir şişe çıkardı. Bu hareketi, meselâ Maybelle gibi bir kadın yapmış olsa idi,belki biraz âdi görünürdü. Amma onun gibi bir kadın, bu alelâde harekete bile zarif ve esrarengiz bir mahiyet veriyordu. Genç kadın: «Bunu bizim için getirdim» dedi. «Bu nedir biliyor musunuz? Arak! Bunu sırf bu akşama biraz başka bir hava getirsin, diye getirdim.»

Şişenin ağzı henüz açılmamıştı. Ağzında kırmızı mum vardı. Mitchell tıpayı tirbüşonla açmak zorunda kaldı. Çok sert bir içki idi. Amma insan ondan biraz içti mi, dünyayı pembe görüyordu. Mitchell içkiyi içince çekingenliğinin de yok olduğunu hissetti. Artık konuşmakta hiçbir güçlük çekmiyordu. Aklına geleni söylüyordu.

— Biliyor musunuz? Siz tam tahayyül ettiğim gibisiniz. Sanki hakikî bir kadın değil de muhayyilemin yarattığı bir kadınsınız...

— Akıllı bir kadın daima bir erkeğe öyle görünür. Bukalemun gibi, daima erkeğinin idealine benzemeğe çalışır, değişir. Zeki bir kadın erkeğinin idealinin ne olduğunu bilir. Vaktile duvara yapıştırdığınız o resimler herhalde kadınlarda aradığınız hususları o kadar bariz bir şekilde belli ediyorlardı ki...

Genç adam az kalsın elindeki kadehi düşürecekti. «Bu duvarlarda resim olduğunu nereden biliyorsunuz? Buraya hiç geldiniz mi?»

Genç kadın bir yudum içki içti, hafifçe öksürdü, sonra:

— Hayır, dedi. Fakat duvardaki sarı yerlerden oralarda fotoğrafların asılı olduğunu anlamak zor bir şey değil. Odasının duvarlarına fotoğraf asan bir erkek muhakkak romantiktir. Kadınları da romantik bir zaviyeden gören bir insandır.

Mitchell masanın üzerine koyduğu kadehini tekrar aldı. İçki yavaş yavaş hislerine tesir ediyordu. Fakat bunu anlamıyacak kadar mesuttu.

— Garip şey...

— Nedir garip olan?

— Hiç! Sizin burada olmanız! Siz buraya gelir gelmez, odama sıcak, güzel bir hava verdiniz. Beni yirmi yaş gençleştirdiniz. Bundan yirmi sene evvel, başımda şapka, içimde kavak yelleri, sokaklarda dolaşıp her köşede bir şey bulacağımı ümit ettiğim senelerde, kendimi işte böyle hissediyordum.

— Her köşede sizi ne beklediğini zannederdiniz?

— Bilmiyorum. Daima harikulâde bir şeyle karşılaşacağımı zannederdim. Amma hiçbir zaman başıma fevkalâde bir şey gelmedi. Amma buna fazla üzülmezdim. Bir köşede bulamadığımı, bir başka köşede bulacağımı zannederdim. Zaten bulmak mühim değildi. Asıl mühim olan hissetmekti! O zamanlar her adımı atışta sanki bütün varlığım şarkı söylerdi. O zamanın geri dönmesini o kadar isterdim ki! Amma hiçbir zaman bir daha bu hisleri duymadım. Siz herhalde bir perisiniz...

— İyi bir peri mi, kötü bir peri mi? Bütün mesele burada!

Mitchell gülümsedi. Amma kadının ima ettiği şeyi anlamamıştı.

Genç kadın:

— Şimdi artık gitmeliyim, dedi ve tuvalet masasına doğru yürüdü. Amma gitmeden evvel, birer kadeh daha içeceğiz. Şişede birer kadehlik daha içki kaldı değil mi?

Şişeyi yukarı doğru kaldırıp ışıkta ona baktı. Tuvalet masasının üzerini büfe olarak kullanmışlardı. Her şey, onun üzerinde idi. Genç kadın her iki kadehi de doldurdu... Sonra bir kadehi diğerinden çok daha uzak

bir yere koyarak «Bu gece çok güzel olmalıyım. Bilhassa bana son defa olarak bakacağınız zaman, çok güzel olmak istiyorum!» dedi ve omuzunun üzerinden bakarak Mitchell'e gülümsedi.

Elinin içinde küçük madeni bir kutu vardı. Aynaya doğru eğildi. Madeni kutuyu açarak yüzüne sözüm ona pudro sürdü. Fakat buna ihtiyacı yoktu. Zaten pudra da daha ziyade etrafa dağıldı. Sanki genç kadın yüzünü değil de ayna ile kendisi arasındaki havayı pudralamıştı. Mitchell oturduğu yerden mes'ut bir tebessümle genç kadının zarif hareketlerini seyrediyordu.

Genç kadın pudra sürmüştü amma o minik burnu daha beyaz görünmüyordu. Maamafih belki de, bu makyajda bir ustalıktı. Asıl marifet makyajı belli etmemek değil miydi? Pudranın bir kısmı tuvalet masasının koyu sathı üzerine düşmüştü. Genç kadın pudrayı temizlemek için öne doğru eğildi. Tuvalet masasının üzerini üfledi. Sonra her iki kadehi de alarak Mitchell'e yaklaştı.

Mitchell ona perestiş eder gibi bakıyordu.

— Böyle bir şeyin benim başımdan geçtiğine inanamıyorum! dedi. Demek hakikaten buradasınız. Bana doğru eğiliyorsunuz, bana bir kadeh uzatıyorsunuz. Nefesiniz saçlarımda dolaşıyor. Her tarafa tatlı bir hava yayılmış, odayı tamamen doldurmuş, burasını bambaşka bir hale getirmiş...

Bunu söylerken kendi kadehini de, genç kadının kadehini de masanın üzerine koymuştu. Bunu sanki mecburî bir hareketmiş gibi yapmıştı.

— Amma biliyorum, buradan dışarı çıkacağınız anda, bütün bunların hayal olduğunu anlıyacağım. Ziyanı yok. Bütün bunlar, bu gece, sizi rüyamda görmeme mâni olmayacak. Yarın sabah da emin olunuz rüya ile ha-

kikati ayırabilecek bir halde olmıyacağım. Daha şimdiden ikisini karıştırıyorum.

Genç kadın:

— İçin! dedi.

Mitchell kendisine ait olmayan kadehe doğru uzandı. Bunun üzerine genç kadın derhal müdahale etti:

— Hayır! Hayır! O değil! Sizin kadehiniz bu, dedi. Unuttunuz mu?

Bunu biraz aceleci bir tavırla söylemişti.

Mitchell, bu acelenin farkına varmayarak:

— Neyin şerefine içelim? diye sordu.

— Yeni başlıyan rüyanın şerefine, belki de bu rüya uzun ve güzel bir rüya olur, kimbilir?

Mitchell, kadehini kaldırdı:

— Yeni başlıyan rüyanın şerefine! dedi.

Genç kadın, Mitchell şarabını içip hemen çakır keyf olmuş gibi bir tavırla sırtını arkaya dayadığını gördü. Düşünceli bir tavırla:

— Biliyor musunuz? Bu bizim ilk karşılaşmamız değil, dedi.

— Tabiî ilk karşılaşmamız değil.. Sizinle daha evvel tiyatroda karşılaşmıştık ya?

— Hayır o da ilk buluşmamız değildi. Beni bir defa çok eskiden görmüştünüz. Bir kilisenin önündeki merdivende. Hatırlamıyor musunuz?

— Bir kilisenin merdiveninde mi?

Mitchell iyiden iyiye sarhoş olmuş gibi olduğu yerde sallanıyordu. Başını dik tutmak için büyük bir gayret sarfediyor gibiydi. Aptal aptal:

— Orada ne işiniz vardı? diye sordu.

— Evlenmek üzere gelmiştim. Şimdi hatırladınız mı?

Mitchell bütün dikkatini genç kadının sözleri ü-

zerine teksif etmiş gibiydi. Nihayet kadehinde son kalan şarabı da bitirerek:

— Nikâhınızda ben var mıydım? diye sordu.

— Evet, bir mânâda nikâhımda siz de vardınız diyebilirim.

Genç kadın bunu söyledikten sonra ayağa kalktı, gidip radyonun düğmesini çevirdi.

— Şimdi biraz müzik çalalım.

Radyodan tatlı bir trombon sesi yükseldi. Genç kadın Mitchell'in önünde dönmeğe başladı. Parmaklarının ucunda fırıl fırıl dönüyor, eteği dizlerinin üzerinde dalgalanıyordu. Genç kadın ayni zamanda:

«Artık kimsenin sevgilisi değildi»

«Sanki her şey bir rüya idi» diye şarkı söylemeğe başlamıştı.

Mitchell elini alnına götürerek:

— Sizi pek iyi göremiyorum. Ne oluyor Allahaşkına? Bu ışıklar niye titreşiyor böyle? diye sordu.

Genç kadın gittikçe daha hızlı dönüyordu. Her adım atışında bir zafer, bir gurur ifadesi vardı sanki.

— Işıklar titreşmiyor, sallanan sizsiniz! dedi.

Mitchell'in elindeki kadeh birden yere düştü, bin parça oldu. Genç adam olduğu yerde kıvranmağa başladı. Elini göğsüne götürdü:

— Göğsüm yanıyor! Sanki iki el göğsümü tutup parçalıyor. Bir doktor çağırsanız...

— Hiçbir doktor, artık buraya vaktinde yetişemez!

Genç kadın bir topaç gibi fırıl fırıl dönüyor, bir duvardan ötekine gidiyordu. Mitchell'in bulanık gözleri onu bir an pırıl pırıl bir ateş parçası halinde görüyordu. Sonra bu ateş birden sönüyor ve karanlıklarda kayboluyormuş gibi oluyordu. Genç adam ayağa kalktı, fakat kuvveti kâfi gelmiyordu. Kendini yere, halının üzerine

bıraktı, genç kadına doğru gitmeğe çalıştı. Birden boylu boyuna kendini halının üzerine bıraktı. Dudaklarından fısıltı halinde sadece şu kelimeler döküldü:

— Ben sadece sizi mes'ut etmek istiyordum... Evet, mes'ut etmek istiyordum.

Genç kadının müstehzî bir ifade taşıyan sesi ta, uzaklardan geliyormuş gibi boğuk bir şekilde duyuldu:

— Beni mes'ut ettiniz... Hem de çok mes'ut!

Sonra bu ses uzaklaştı, her taraf derin bir sessizliğe gömüldü. Genç kadın biraz oyalandı sonra yavaş, yavaş, geri geri kapıya doğru yürüdü, odadan dışarı çıktı, kapının eşiğinde bir an durdu. Fakat başını koridora doğru çevirince, olduğu yerde âdeta donakaldı. Kapıyı tamamen kapamamıştı. Her an tekrar içeri girebilirdi. Fakat karar veremiyordu.

Koridorda hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmıştı. Karşısında bir kadın duruyordu. İki kadın birbirlerine göz göze bakışıyorlardı.

Maybelle sarışın iri yapılı tombul bir kadındı. Elinde bir kâğıda sarılmış yuvarlak bir kap tutuyordu. Kahverengi kâğıt kabın etrafında, intizamsız bir şekilde sarılmıştı. Sırtında kadife bir kap olan meçhul kadın birdenbire bir boğa güreşçisi gibi, her adımını kontrol ederek meydan okurcasına Maybelle'in üzerine yürüdü. Evvelâ Maybelle konuştu. Aşırı derecede boyadığı tombul dudaklarını hafifçe bükerek:

— Mitchell'e çorba getirdim. Amma beni görmek istemiyorsa, ziyanı yok, ben yine çorbayı bırakırım. Şimdi neden benimle konuşmak istemediğini anlıyorum. Amma ona deyin ki...

— Evet, ne diyeyim?

— Ona deyin ki, bu çorbayı sıcak içmesi lâzım.

Kadifeli kadın henüz elini kapının tokmağından ayırmamıştı. Kapıyı biraz daha kendine doğru çekerek:

— Sizin buraya geldiğinizi aşağıdan gören oldu mu?

— Tabiî.

— Mitchell'e çorba getirdiğinizi gördüler mi?

— Evet.

Maybelle'yi o odaya cezbetmek ne kadar kolaydı. Siyahlı kadın kapıdaki sesi işitir işitmez, perdeyi biraz daha öne almış, onunla cesedi örtmüştü. Şimdi bu kızı da içeri alıp ona ayni kadehten bir iki yudum içirerek, onu da ebediyen susturmak, o kadar kolaydı ki! Budala! İhtimal cesedin orada bulunduğunu fark edinceye kadar kendini ölümün kucağında bulacaktı. Maamafih onu öldürmeden kapıda bırakmak da mümkündü. Böylece cinayette parmağı olduğu hissi uyanabilirdi. Zaten kızın her halinden kendisini temize çıkaramıyacak kadar budala olduğu belli idi.

Fakat genç kadın bir an geriye doğru baktıktan sonra kapıyı tamamen kapadı. Sonra fısıldıyarak:

— Nereden geldiyseniz oraya derhal döneceksiniz. Hem de bir an evvel sür'atle dönmelisiniz! dedi.

Bu bir tehdit değildi, sadece bir ikazdı.

Maybelle kadının ne söylediğini anlıyamıyormuş gibi, o koyu mavi gözlerini aptal aptal, iri iri açarak bir şey söyliyecek oldu. Fakat meçhul kadın ona fırsat vermeden:

— Çabuk gidin! dedi. Burada geçirdiğiniz her saniye sizin aleyhinizdedir. Aşağıdakiler sizin bu odaya giremediğinizi bilmeli. Aşağıya iner inmez, mümkün olduğu kadar gürültü patırdı edip etrafınıza kalabalık toplayın. Kendinizi bu badireden kurtarın!

Sonra zihni çok yavaş çalışan Maybelle'yi hafifçe merdivene doğru itti. Maybelle hâlâ şaşkın şaşkın arkasına bakıyordu.

— Fakat ne oldu? Neden böyle hareket diyorsunuz? diye kekeliyordu.

— İçerdeki odada arkadaşınız ölü yatıyor. Onu ben öldürdüm! Sizin de bu işte parmağınız olmadığını ispat edebilmeniz için, size bir fırsat veriyorum. Zira benim başka kadınlara karşı düşmanlığım yok.

Maybelle bundan sonraki sözleri dinlemedi bile. Birden anlaşılmaz bir takım sesler çıkararak, müthiş bir korku içinde, yıldırım süratile merdivenden aşağı indi.

Kadife pelerinli kadın da sür'atle, fakat gayet ölçülü adımlar atarak ve hiçbir lüzumsuz harekette bulunmadan, âdeta havada kayar gibi, koridorun öbür ucundaki kapıya gitti. Bu kapı binanın dışındaki yangın merdivenine açılıyordu.

MİTCHELL'İN ÖLÜMÜNDEN SONRA...

Wanger'in şefi bu işi aydınlatmak vazifesini ona ancak bütün bunlar olup bittikten bir hafta sonra vermişti. Bu arada Cleary isminde biri tahkikatı idare etmiş, fakat hiçbir neticeye varamamıştı. Wanger'in şefi onu odasına çağırtır çağırtmaz:

— Bana bak Wanger, burada bir vak'a var, tıpkı Helena otelindeki vak'aya benziyor. Şimdiye kadar gelen raporları tetkik ettim. Bana öyle geliyor ki bazı noktalarda Bliss vak'asındaki bazı hususlarla bir benzerlik var. Hatırlıyor musun! Hani altı ay evvel, Bliss diye birisi bir kazaya kurban gitmişti. İlk bakışta iki vak'a arasında pek benzerlik yok gibi, amma dikkat edince, bazı şeyler insanı düşünceye sevk ediyor.

«Bu vak'anın cinayet olduğuna şüphe yok. Ötekinde ise pek emin değiliz. Fakat her ikisinde de bir kadın var. Öyle bir kadın ki, hâdiseler olup bittikten sonra ânide ortadan yok oluyor. Hakkında en küçük bir ip ucu bulunamıyor. Ne kadar tahkikat yapıldı ise, bu ikinci vak'aya karışan kadın hakkında da hiç bir malûmat elde edilemedi.

«Sonra bir benzerlik daha var. Birinci vak'ada da, bu vak'ada da kadının cinayet işlemesi için en küçük bir sebeb yok. Böyle şeylerle ilk defa olarak karşılaşıyoruz. Onun için düşündüm, Cleary'nin şimdiye kadar yaptığı tahkikat hakkında sana malûmat vermesinin daha iyi bir netice vereceğine kani oldum. Onunla konuş! Neler meydana çıkardığını öğren, onun sorguya çektiği kimselerle konuş. Sana bu vazifeyi neden verdiğimi herhalde anlıyorsun. Sen Bliss mes'elesine vakıf olmuştun. Onun ise bu işten hiç haberi yok. Bence sen bu vaziyette daha iyi bir hüküm verebilirsin. Eğer bu iki vak'a arasında en küçük bir benzerlik olduğuna kanaat getirirsen, bana bildir. O zaman bu işi tamamen sana vereceğim.

Wanger Cleary'le konuşmak için yanına gittiği vakit, arkadaşını derin bir şaşkınlık içinde buldu. Cleary düşünceli bir tavırla:

— Sana her şeyi anlatayım kardeşim! Yedi gündür bu tahkikat canımı çıkardı benim! Herşeyi bir birine gayet iyi bağlıyabildim. Amma bir mâna bulamadım. Senin anlıyacağın mânâsız bir cinayet. Bence bu cinayeti işliyen kadın manyağın biri olacak. Amma işin tuhafı; kadının manyak olmadığını ispat eden pek çok şeyler var. Bunu sen de; herşeyi sana anlattığım vakit anlıyacaksın. Bir defa; sana hemen söyliyeyim, adam bir kadeh «arak» şarabının içine atılmış bir iki tutam potasyum siyanit'ten ölmüş.

— Onu biliyorum. Adlî tıbbın raporunu okudum.

— Bu dosyada da şahitlerin ifadeleri var. Onları sonra okursun. Şimdilik sana bulduğum ip uçlarını anlatayım: Bir defa kırmızı bir tiyatro biletinin bir parçasını buldum. Hani biliyorsun ya, bazı tiyatrolarda uçları kesilip geriye kalan kısmı müşteriye iade edilen biletler var ya, işte onlardan!

«Bu biletin nereden alındığını tahkik ettim. Neticede şunu öğrendim: Mitchell öldürülmeden iki gece evvel, fevkalâde güzel kızıl saçlı bir kadın, Elgin tiyatrosunun gişesine gelip bir loca bileti istemiş. Gişe memuru: «Hangi gece için istersiniz?» diye sormuş, kadın «Hangi gece olursa olsun» demiş.

«Bir defa bu anormal bir şey! Çünkü tiyatroya gelen müşteriler daima muayyen bir tarih için bilet isterler. Sonra bir mesele daha var. Adam kaç kişilik loca istediğini sormuş. Kadın kaç kişilik olursa olsun, demiş. Bundan anlaşılıyor ki, kadının bütün derdi locayı kendi namına kapamaktı. Amma içinde iki kişilik yahut üç kişilik yer varmış, bu, umurunda değilmiş. Bunun üzerine memur kadına dört kişilik bir loca vermiş. Amma bu acayip müşteriye de şaşmış kalmış.

«Sonradan öğrendim ki, o locaya o gece sadece iki kişi girmiş. Mitchell tiyatroya tek başına gelmiş ve bir bilet göstermiş, locaya geçmiş. Sonra kadın gelmiş. O da yalnızmış. Elinde öbür biletler varmış. Kadın sadece biletin birini kestirmiş ve locaya geçmiş.»

Wanger Cleary'ye bakarak:

— Şimdiye kadar anlattıklarından anlaşılıyor ki, bileti alan kadınla, sonradan locaya gelen kadının aynı kadın olduğunu, ancak bir kişi söyliyebilir! dedi.

— Biliyorum gişe memurundan başka bunu kimse ispat edemezdi. Onun için hemen ona gittim. İfadesini dosyada göreceksin. Adam o gece bütün biletleri satmış, satacak başka bilet kalmadığı için paradiye çıkıp o da

temsili seyretmek istiyormuş. Yukarı çıkarken kadınla karşılaşmış. Kadın yapayalnızmış, adam kadını derhal tanımış. Zaten kadın o kadar bariz bir tipteymiş ki, tanınmamasına imkân yokmuş.

Fakat işin daha tuhafı var. Localara bakan adamı da sorguya çektim. Adamın bana söylediğine göre kadınla Mitchell birbirlerini hiç tanımıyorlarmış. Adam onların birbirlerinin yabancısı olduklarına kat'i surette kanaat getirmişti. Adamın onların hareketlerine dikkat etmesinin bir kaç sebebi var. Bir defa yalnız gelen müşteriler ekseriya ya parterde yahut balkondaki ön localara otururlarmış. Mitchell öyle yapacak yerde locada tek başına oturuyormuş. Bu yüzden adamın gözüne çarpmış. Sonra kadın geç gelmiş. Bir hayli gecikmiş. Bir müddet locanın önünde durmuş. Sanki içeriye girmeğe tereddüt ediyormuş gibi davranmış. Nihayet girmiş. Kadın fevkalâde güzelmiş, tiyatroya yalnız gelmesi garip bir şey olduğu için, localara bakan adam buna hayret etmekten kendini alamamış.

«Bu yüzden yukarıya paradiye çıktıktan sonra onların locasına bakmağa başlamış, Kadınla Mitchell birbirlerini selâmlamamışlar. Birbirlerine bir tek kelime söylememişler. Adam bu kadar senelik tecrübesi olduğu için bu hususta gayet kat'i konuşabildiğini söyledi. Aralarında başlangıçta bir konuşma olmuş olsaymış, bunu hemen fark edecekmiş.

«Bu, benimde aklıma yattı. Kadınla Mitchell birbirlerinin yabancısı olmasalardı, her halde Mitchell kadını holde beklerdi. Yukarıya çıkıp locaya oturmazdı. Bu, en basit bir nezaket kaidesidir.

«Ancak, bir müddet sonra localara bakan adam kadınla Mitchell'in konuşmağa başladıklarını farketmiş. İkisi de birbirlerine karşı tamamen yabancı gibi davranıyorlarmış. Senin anlıyacağın tanışma tiyatroda olmuş.

Wanger kaşlarını kaldırarak:.

— Madem ki birbirlerini tanımıyorlarmış, kadın bileti Mitchell'e nasıl vermiş? Biletleri kadın almış değil mi? Sonra da geldiği vakit biletlerden birini kapıda göstermiş. Öyle demedin mi?

— Gayet basit, kardeşim. Kadın bileti posta ile göndermiş. Zarfı Mitchell'in ceplerinden birinde buldum. Bilet kırmızı renkte idi, zarfın iç tarafına bakınca hafif bir pembelik gördüm, biri terli ellerle bileti tuttuğu için bilet nemlenmiş ve zarfı boyamış olacak. Bütün bunları da dosyadaki raporda yazdım. Zarfta buradadır, göreceksin.

«Kadın o tiyatro gecesinden sonra bir tek defa daha görülmüş. Amma ondan sonra âdeta yok oldu. O günden sonra onu ne gören var, ne de hakkında herhangi bir şey bilen. Cinayet gecesi, Mitchell'in oturduğu otele girdiğini gören olmamış. Çıktığını da görmemişler. Maamafih bu o kadar acayip bir şey değil. Zira binanın arka tarafında bir yangın merdiveni var. Aşağı kadar iner. Avlunun kapısını açmak gayet kolaydır. İhtimal Mitchell daha evvel avlunun kapısını açmış ve kadının gelmesi için açık bırakmıştır. Belki de kadının kendisi Mitchell'e bunu telkin etmiştir. Zira bana öyle geliyor ki, kadın otele Mitchell'i öldürmek için gelmiş.

— Peki kadını o tiyatrodan sonra kim görmüş?

— Mitchell'in sevgilisi Maybelle Dodges isminde bir kız. Bu kız, servöz olarak çalışıyor. Adlî tıbbın cinayetin işlendiğini bildirdiği saatten birkaç dakika sonra, bu kız Mitchell'i görmek için otele gelmiş, kapıyı çalacağı vakit, içerden o kadın çıkmış. Yani kadın cinayet saatinde Mitchell'in odasındaymış.

— Kadın Maybell'ye ne demiş?

— Mitchell'i öldürdüğünü söylemiş. Hatta kıza bir an evvel aşağı inmesini tenbih etmiş. Aşağıya inme-

diği takdirde bu cinayette parmağı olduğu zehabını uyandıracağını da söylemiş.

Wanger düşünceli bir tavırla çenesini oğuşturarak:

— Bu kızın sözlerinin doğru olduğuna kanimisin? diye sormuş.

— Evet. Çünkü kız, kadını gayet doğru bir şekilde tarif etti. Kadının tipini, sırtındaki elbiseleri tarifi aynen tiyatrodaki gişe memuriyle localara bakan adamın tarifine tıpa tıp uyuyor. Kızın böyle bir hikâyeyi uydurmasına imkân yok!

«Şimdi asıl noktaya gelelim. Sana söylediğim gibi kadını evvelâ cinayet işlemekten zevk alan manyağın biri zannettim. Amma öyle olmadığı anlaşılıyor. İstese idi Maybelle'yi de öldürebilirdi. Bu iş gayet kolaydı. Kızı odaya alırdı. İçerde zaten cesedi perde ile örtmüştü. Binaenaleyh kız vaziyeti anlıyamazdı. Acele etmeğe de lûzum yoktu. Fakat öyle yapacak yerde, kadın kıza derhal oradan kaçmasını söylemiş. Sırf kızın başını belâya sokmasın diye.

«İşte meselenin en garip tarafı da bu. Doğrusunu söylemek icap ederse, elimizde epeyi ip ucu var. Amma asıl muammayı aydınlatacak anahtarı bulamıyoruz. Zira cinayetin sebebi meçhul.

— Daha doğrusu bu cinayete bir sebep göstermek mümkün değil. Sebeb meçhul, katille maktul birbirlerini tanımıyorlar, katil de cinayeti işledikten sonra ortadan kayboluyor... İşte elimizdeki malûmat bundan ibaret.

Wanger düşünceli bir tavırla:

— Pekalâ, ben yukarı çıkayım, sen bana bütün dosyayı gönder. Bakalım ben bir şeyler çıkarabilecekmiyim. Amma ben şimdiden bir şeyden eminim. Bu vak'a Bliss vak'asına tıpa tıp benziyor.

Biraz sonra Wanger odasında şahitlerin ifadelerinin zabıtlarını okuyordu.:

Helena Oteli 4 ncü kattaki zenci Famdöşanbr'ın ifadesi:

«Kadını daha evvel görmedim. Bizim otelde oturmadığına eminim. Birine misafir geldiğini zannettim. Koridordan geçiyordu, cinayetten iki hafta kadar evveldi. Amma belki daha fazla. Hatırlamıyorum.

«Ben o sırada Mr. Mitchell'in odasını temizliyordum. Ona Mitchell'i arayıp aramadığını sordum «Hayır» dedi. Sonra bir insanın karakterini odasının halinden anlıyabileceğini söyledi. Çok terbiyeli, zarif bir kadındı. Onunla konuşmak bir zevkti. Duvardaki kadın resimlerine baktı. «Mr. Mitchell herhalde esrarengiz tipli kadınlardan hoşlanıyor, bunların hiçbiri, bu fotoğraflarda hakikî hüviyetlerile, görünmüyorlar. Kimi Yelpaze ile yüzünü örtmüş, kimi dudaklarının arasına bir gül almış.» gibi sözler söyledi. O kadar. Sonra geldiği gibi gitti. Bir daha da kendisini görmedim.»

Globe Meyhanesindeki adamın ifadesi:

«Evet, bu şarabı ben sattım. Gayet iyi hatırlıyorum. Çünkü «arak» şarabı ancak senede bir defa satılır. Hayır! Kadın bu şarabı istediğini söylemedi. Herhangi bir şey istedi. Elime bu şarap geldi çoktandır orada duruyordu. Elden çıkarayım dedim. Zaten kadın da orijinal bir içki istiyordu. Hem orijinal, hem tesirli birşey rica etmişti. Bir arkadaşına hediye edeceğini söylüyordu. «Ne kadar garip bir içki olursa, o kadar iyi» diyordu.

«Ona votka yahut «akuabik» teklif ettim, amma «arak'ı» tercih etti. Hayatında hiç «arak» içmediğini söyledi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bir ara gülümsedi

ve garip bir ifade ile: «Son günlerde ömrümde hiç yapmadığım birçok şeyleri yapıyorum.» dedi.

«Hayır sinirli değildi. Hatta o arada gelen bir müşteriye bakmama müsaade etti. Adama bir şarap verdim, kadın işimi bitirmemi bekledi. Bu arada düşünüyordu. Alacağı içki hakkında karar veremediğini söylüyordu.»

Aradan bir hafta geçtikten sonra Wanger'in şefi onu tekrar odasına çağırttı. Wanger gelir gelmez de ona:

— Söyle bakalım Wanger! Bu iki vak'a arasında sence bir münasebet var mı? diye sordu.

— Var.

— Ne bakımdan benziyorlar?

— Sadece bir hususta benziyorlar, bence her iki vak'ada katil ayni kadındır.

Wanger'in şefi birdenbire iki elini açarak:

— Yok canım! Buna imkân yok! Bu kadar çabuk karar verme. Seni geçen hafta buraya çağırttığım vakit, ben de her iki vak'ada bir benzerlik olduğunu düşünmüştüm. Amma aradan zaman geçti. Sonra bu kadar kat'i konuşman için hiçbir delil yok. Bir defa Cleary'nin sorguya çektiği kimselerin ifadelerinde tarif ettikleri kadının tipi ile Bliss vak'asındaki kadının tipi birbirine benzemiyor. Şu Bliss'in dosyasını ver bakayım bana. Ha şöyle, şimdi gel seninle her iki tipin tarifine bakalım.

BLİSS VAK'ASINDAKİ KADIN

Saç: açık sarı
Boy: 1,78
Cilt Rengi: Açık Pembe
Göz rengi: Açık mavi
Tahmini Yaş: 26
Konuşması: Gayet fasih.

MİTCHELL VAK'ASINDAKİ KADIN

Saç: Kızıl
Boy: 1,70
Cilt Rengi: Koyu buğday rengi
Göz rengi: Kurşuniye çalan mavi
Tahmini Yaş: 32
Konuşması: Yabancı bir şivesi var.

Wanger'in şefi bu iki listeyi tetkik ettikten sonra:

— Bence her iki vak'a da hâdisenin cereyan şekli de pek benzemiyor, dedi. Birinci vak'anın da cinayet olduğunu kabul edelim; katil Bliss'i balkondan aşağıya itmiş. İkinci vak'ada ise katil öldürdüğü şahsa içinde zehir bulunan bir şarap içirmiş. Sonra ne Bliss, ne de Mitchell bu kadınları tanımadıkları gibi, birbirlerini de tanımıyorlarmış, dedi.

Fakat Wanger israr etti:

— Bence her iki cinayet de ayni kadın tarafından işlenmiştir. Birbirine benzemediğini söylediğiniz şu iki kadın tipinin tarifine dikkat ederseniz, bu iki tip arasında çok benzerlik bulacaksınız. Bir defa sarışın ile kızıl saçlı ne demek? Saç boyalarında o kadar çok ton vardır ki, bir kadın bir hafta sarışın öbür hafta kızıl saçlı olabilir. Boya gelince. Bu da gayet kolay halledilebilir. Çok yüksek topuklu bir ayakkabı giymiş olan bir genç kız, çok uzun boylu görünebilir. Ayni kız topuksuz ayakkabı giyerse çok daha kısa görünür. Gelelim cildin rengine, çeşitli pudralar cilde istenilen rengi verebilir. Gözlerindeki o renk farkında da göz kapaklarına sürülen boyanın tesiri olabilir. Yaş tahminine gelince, bu doğrudan doğruya kıyafet ve tavır gibi şeylere bağlıdır. Geriye ne kalıyor? Şive meselesi mi? Ben bile istersem, pekalâ yabancı bir şive ile konuşabilirim.

«Yalnız mühim bir mesele var. Hiç kimse, her iki kadını birden görmemiş. Burada ifadeleri alınan şahitlerin hepsi kadınlardan ya birini, ya diğerini görmüşlerdir. Her ikisini birden görmüş olan bir şahit yok. Onun için iki kadın arasında mukayese yapamıyoruz. Hâdiselerin cereyan tarzının bir birine benzemediğini söylüyorsunuz. Bence hâdisenin ikisi de birer cinayettir. Yalnız cinayetin ifa şekli değişiktir.

«Bir defa şu iki meçhul kadını düşünelim: İkisi de son derece zeki, ayni zamanda fevkalâde kurnaz. Cinayetten hemen sonra inanılmıyacak kadar sür'atle ortadan kaybolmasını biliyorlar. Bu kadar usta iki katil kolay bulunmaz. Ker iki kadın da kurbanlarını daha yakından tanımak için cinayeti işlemeden evvel hususi hayatlarını öğrenmek istemişler. Biri Bliss dışarda iken oturduğu daireye girmeğe kalkmış, öbürü de Mitchell dışarda iken odasını tetkik etmiştir. Sizce bu iki tâbiye arasında bir benzerlik yok mu?

Wanger'in şefi düşünceli bir tavırla başını salladı:

— Peki, amma cinayetin sebebi ne olabilir? diye sordu.

— Herhalde hırsızlık değildir. Mitchell bir buçuk aydır odasının kirasını bile vermemiş. Kadın ise paralı bir şey olacak. Zira bütün bir loca için üç buçuk dolar vermekten çekinmemiş. Üstelik bunu sadece iki kişilik yer tutmak için yapmış. Diğer iki biletin yanmasına ehemmiyet bile vermemiş. Bence bunu Mitchell'le kimsenin kendilerini rahatsız edemiyeceği bir yerde konuşabilmek için bunu yapmıştır. Fakat onu niçin öldürdü?

«İntikam diyeceğim, amma ne kadın Mitchell'i tanıyordu, ne de Mitchell kadını. Binaenaleyh bu cinayete bir sebep bulmak imkânsız. İşin tuhafı, bunu sebebi belli olmayan cinayetlerden biri olarak da telâkki e-

demeyiz. Zira hiçbir makul izah tarzı bulmağa imkân yok. Kadının cinayet işlemekten zevk alan bir manyak olduğunu da söyliyemeyiz. Çünkü Maybelle'yi öldürmedi. Halbuki böyle manyak birine, tombul, etli, canlı, hayat dolu bir kız tam manasiyle kurbanlık koyun gibi görünür. Kadın onu öldüreceğine sırf kızın iyiliği için; ona oradan derhal gitmesini söylemiş.

Wanger bunu söyledikten sonra başını önüne eğdi:

— Bu cinayetlerin sebebini mazide aramak lâzım,

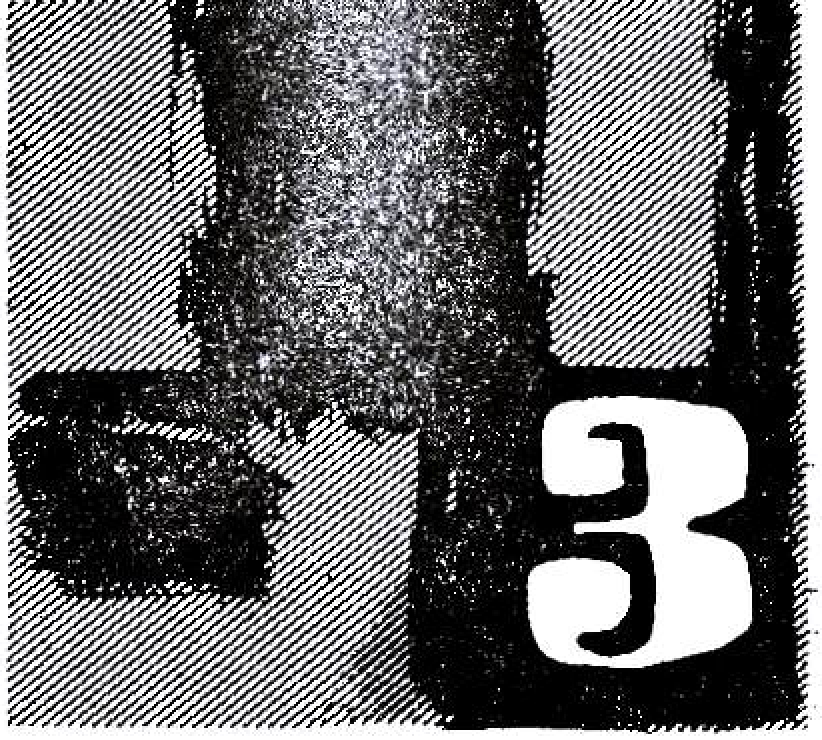
— Zannetmem! Bliss'in mazisini adam akıllı araştırdık. Hayatının hiçbir devresinde şüphe uyandıracak birşey bulamadık. Tahkikatı bizzat sen idare ettin.

— Biliyorum. Amma herhalde hâtâ bende. Muhakkak mazisinde bir şey olmalı. O vakit farketmemiş olabilirim..

— Bu cinayetten her ikisi de bizi çok acayip bir duruma soktu. Düşün bir defa, Bliss de, Mitchell de şimdi hayatta olsalardı ihtimal ikisi de bize bu kadın hakkında hiç bir ip ucu veremezlerdi. Zira kendileri de bu kadını tanımıyorlardı.

Wanger canı sıkılmış bir tavırla «Biliyorum!» dedi. «Bu da vaziyetin ne kadar çetrefil olduğunu ispat ediyor. Bu muammayı kat'î surette halledebileceğimi vaadedemem. Elimden geleni yapacağım amma yapabileceğim tek şey gayret etmekten ibaret. Herhangi bir vaatte bulunamam.

Aradan beş ay geçtikten sonra, Wanger'in masasının üzerinde hâlâ şöyle bir kâğıt duruyordu: «İp uçları: üstü daktilo ile yazılmış bir zarf. Daktilo, yazı makinesi satan bir dükkânda bulundu. Dükkândaki personel bu daktilo ile zarfın üzerini yazan şahsı görmemişler. Bir şişe arak şarabı. Şarap Globe meyhanesinden alınmış. Bir tiyatro bileti, bilet Elgin tiyatrosundan alınmış. Vak'a meçhul kalmış, katil bulunamamıştır.»

MORAN

Son nefesini verdiği zaman, sanki hiç yaşamamıştı

Herbert Spencer

MEÇHUL KADIN

Çocuk, büyüklerin daima insana acaip acaip sualler sorduklarını düşünürdü. Öyle sualler ki, onları işitince insan şaşırıp kalıyordu. Zira çocuklar birçok şeyleri tabiî bulurlardı. Hiçbir vakit boşuna sual sormazlardı. Amma büyükler öyle değildi ki. İlle cevap beklerlerdi. Bilhassa insanın o sırada yapacak başka bir işi olursa, daha çok ısrar ederlerdi. Meselâ pırıl pırıl kocaman bir topla kaldırımda

oynamak gibi mühim bir iş bile onları sual sormaktan vaz geçiremezdi.

Çocuk, yanında duran genç kadına bakarken öyle düşünüyordu. Kadın ona doğru eğilmiş nazik bir tavırla konuşuyordu. Amma oyununa mani oluyordu.

— Aman bu ne kocaman top! Bu kadar küçük bir çocuk, nasıl oluyor da böyle kocaman bir topla oynayabiliyor, ha?

İşte mânasız suallerden biri daha. Topun büyüklüğünü herkes görüyordu işte. Bunu sormakta mânâ varmıydı sanki? Bu kadın, ne diye ona bunu söylüyordu? Ne diye yolunda gitmiyor ve ona mani oluyordu.

Genç kadın, çocuğun zihninden geçenlerden habersiz:

— Sen kaç yaşındasın? diye sordu.

Yaşından ona neydi? Çocuk içinden böyle düşündüğü halde kaşlarını kaldırarak:

— Altıya basacağım, dedi.

— Sahi mi? Sen kimin çocuğusun?

Kadın ne diye kimin çocuğu olduğunu merak ediyordu? Onun çocuğu değildi ya! Çocuk gayet ciddî bir tavırla:

— Annemin ve babamın çocuğuyum, dedi.

Sanki başka birinin çocuğu olabilirmiş gibi... Amma kadın çocuğun haşin tavrını fark etmemiş gibi devam etti.

— Babanın adı ne?

Anlaşılan bu kadın hiçbir şey bilmiyordu. Her halde babasının asıl ismini merak ediyordu. Amma çocuğun bu ismi hiç kullandığı yoktu. Babasına sadece «Baba» diyordu. Maamafih kadının ısrarı üzerine, gayet ciddi bir tavırla:

— Mr. Moran, dedi.

Kadın dudaklarını acaip bir şekilde bükerek:

— Sen ne cici çocuksun, dedi. Kardeşlerin var mı senin?

— Hayır.

— Yazık! Kardeşin olmasını istemez miydin?.

Bu da acaip bir sualdi işte. Kardeşi olmıyan bir çocuk onları isteyip istemediğini nereden bilebilirdi? Maamafih çocuk, kardeşi olmamanın eksiklik gibi bir şey olduğunu hissederek, hemen bu eksikliği bertaraf edecek birşey düşündü:

— Kardeşlerim yok amma, büyük annem var! dedi.

— A! bu güzel işte. Büyük annen sizinle beraber mi oturuyor, yavrum?

İnsanın büyük annesi hiç ayni evde otururmuydu? Bütün büyük anneler kendi evlerinde otururlardı. Kadın bunu da bilmiyordu işte. Çocuk canı sıkılarak, konuşmayı kısa kesmek istiyormuş gibi:

— Büyük annem Garrison'da oturuyor, dedi.

Sonra hayalinde canlanan büyük annesine ait bir şey daha söyledi:

— Teyzem Ada'da onunla beraber oturuyor, dedi.

Buna rağmen genç kadının yine kendisini bırakmek istemediğini hissederek kaşlarını çattı. Genç kadın:

— Garrison uzak yer! Büyük anneni gidip görmez misiniz hiç? diye sordu.

— Gideriz tabiî. Ben küçükken annem beni büyük annemin evinde bırakmıştı. Amma, Dr. Bixby çok gürültü ettiğimi söylemiş, bu yüzden beni tekrar eve getirdiler.

— Dr. Bixby büyük annenin doktoru mu?

— Evet, büyük annemin evinden çıkmaz. Sıksık ona gelir.

— Sen okula gitmiyor musun?

İşte bu, hakaretten başka bir şey değildi. Kadın onu ne sanıyordu sanki? İki yaşında bir bebek mi? Çocuk, kendine çok ehemmiyet veren mini mini bir adam tavrı ile:

— Çocuk yuvasına gidiyorum. Her gün oradayım, dedi.

— Yuvada neler yapıyorsunuz?

— Resim yapıyoruz. Ördek, tavşan ve inek resimleri... Öğretmen Miss. Baker yaptığım bir inek resmi için bana altın bir yıldız verdi.

Çocuk artık bariz bir isteksizlikle konuşuyordu. Kadının bir an evvel başından gitmesini istiyordu. Onunla konuşmağa başlıyalı saatler olmuştu sanki. Kadınla çene çalacağına, bir koşuda top oynıya oynıya köşeye kadar gidip gelebilirdi. Bunu belli etmek istiyormuş gibi, kadının öbür tarafından dönerek topu bir kere daha zıplattı. Genç kadın, çocuğun sıkıldığını fark ederek:

— Pekalâ, yavrum haydi koş, oyna. Artık seni fazla tutmıyacağım! dedi.

Bir iki defa hafifçe başını okşadı. Sonra kaldırımda yürümeğe başladı. Birkaç adım attıktan sonra arkasına dönüp çocuğa gülümsedi.

Birden çocuk bir evin zemin katındaki açık pencereden annesinin sesini işitti. Annesi herhalde hep orada oturuyordu. Kimbilir ne zamandenberi orada idi. Perdelerin öbür tarafından sokağı seyretmek mümkündü. Amma sokaktan bakınca arada perde olduğu için, evin içi görünmezdi. Çocuk bunu çoktan tecrübe ile öğrenmişti. Zıplıya zıplıya annesine doğru gitti. Annesi:

— O güzel hanım sana ne söyledi, Cookie? diye sordu.

Her anne çocuğu bir başkasının dikkatini çekin-

ce işte böyle âdeta gurur duyardı. Çocuk dalgın bir tavırla:

— Kaç yaşında olduğumu sordu, dedi.

Sonra biraz evvel konuşan kadını tamamen unutarak çok daha mühim bir konudan bahsetmek istiyormuş gibi:

— Bak, anne! Topu ne kadar yükseğe atıyorum, dedi.

— Evet, amma çok yükseğe atma çocuğum. Sonra top hendeğe yuvarlanır.

Birkaç dakika sonra çocuk herşeyi unutmuştu bile. Annesi de olup bitenleri hafızasından tamamen silmişti.

MORAN

Moran'ın karısı tam öğle vakti bürosuna telefon etmişti. O sırada Moran yemek yemek üzere dışarı çıkmıştı. Bürosuna döndüğü vakit masasının üzerinde kendisini bekliyen bir mesaj buldu. Buna pek hayret etmedi. Karısının onu araması olagan şeylerdendi. Karısı kendisini hemen hemen üç günde bir telefonla arardı. Ya herhangi bir şey söylemek yahut ta herhangi bir şey ısmarlamak için bazen de eve dönerken çarşıya uğrayıp birşeyler almasını rica ederdi...

Fakat bu seferki mesajda bir değişiklik vardı. Başka zaman olsa idi, karısı istediğini muhakkak santraldaki kıza söylerdi. Bu sefer böyle birşey yapmamıştı. Kocasının ona derhal telefon etmesini istiyordu. Belki

de bu sefer ısmarlamak istediği şey için daha fazla izahat vermesi icab ediyordu.

Moran yemeğin verdiği rehaveti yenmeğe çalışarak santraldaki kıza evinin telefonunu bağlamasını söyledi. Biraz sonra santraldaki kızın sesi duyuldu:

— Hanımınız telefonda efendim.

Margaret'in sesinde derin bir heyecan ifadesi vardı. Moran derhal karısının sesinden olağan üstü bir şeyler olduğunu anladı. Genç kadın:

— Frank...! diye heyecanla söze başlamıştı.

Moran karısının devam etmesine fırsat vermeden:

— Ne var? Söyle şekerim, bir üzüntün mü var? dedi.

— Ah, Frank! Seni bulduğuma o kadar sevindim ki! Üzüntüden nerede ise hasta olacağım. Biraz evvel Ada'dan bir telgraf aldım, yarım saat kadar oluyor.

Ada genç kadının henüz evlenmemiş kız kardeşiydi. Taşrada oturuyordu. Frank Moran hayretle:

— Telgraf mı? Neden telgraf çekmiş? diye sordu.

— Beni endişeye sevk eden de o ya! Dur sana telgrafı okuyacağım:

Birkaç saniye geçti. Genç kadın bu arada kâğıdı cebinde arıyordu nihayet telefonda sesi tekrar duyuldu:

— Telgrafta şöyle diyor. «Annem çok rahatsız. Seni korkutmak istemem. Amma gelirsen iyi olur. Dr. Bixby de benimle aynı fikirde. Fazla gecikme. Ada.»

Moran, genç kadını mümkün olduğu kadar teskin etmeğe çalışarak:

— Herhalde yine kalbi tutmuştur annenin. Her zaman öyle olmuyor mu?

Amma bunu söylemesine rağmen, içinden genç

kadının böyle iş ortasında kendisini rahatsız etmesine âdeta içinden öfkelenmişti. Telefondaki sesten genç kadının gözlerinin yaşlandığı, hatta ağlamağa başladığı belliydi.

Korkuyla:

— Frank ne yapacağım? Acaba onlara telefon etsem mi?, diye sordu.

— Madem ki senin oraya gitmeni istiyor, bence gitmek daha münasip olur.

Moran meseleyi böylece kökünden halletmek yoluna gitmişti. Zaten karısının da istediği buydu. Frank'ın buna razı olduğunu işitir işitmez âdeta ferahlar gibi: «Ben de öyle düşünüyorum» dedi. Sonra yine ağlar gibi konuşmağa devam etti: «Biliyorsun, Ada vesveseli bir kız değildir. Aksine herşeyi mühimsememeğe çalışır. Geçen sene annem rahatsız olduğu vakit, beni üzmemek için onun hastalığını bana duyurmamıştı bile.

Frank Moran:

— Şekerim o kadar sinirlenme, bunda fazla korkacak bir şey yok. Annen daha evvel de böyle şeyler geçirmiştir, amma hiçbir şey olmamıştır, dedi.

Fakat genç kadın üzülecek bir mevzu daha bulmuştu:

— Amma Cookie ne olacak? diye sordu.

Frank genç kadının beş yaşında bir çocuğa bile bakamıyacağını düşündüğü için, alınarak âdeta haşin bir tavırla:

— Ben ona bakabilirim. Sakat değilim ya! Otobüs biletini ayırtayım mı?

— Ben otobüsleri sordurdum. Saat beşte bir otobüs varmış. Ondan sonraki otobüse de binebilirim. Amma ondan sonraki otobüse binersem, bütün gece uykusuz kalacağım. Bunun ne demek olduğunu bilirsin.

— Öyle ise beşte kalkan otobüse bin.

O andan itibaren mükâleme daha sür'atli bir şekil aldı. Genç kadın alel-âcele bir takım şeyler anlatıyordu.

— Her şeyimi hazırladım, Yanıma sadece bir çanta alacağım. Beni otobüs durağına kadar götürür müsün? diyordu.

— Tabiî götürürüm.

Moran karısının bitmek bilmiyen sözlerinden sabrının âdeta tükendiğini hissediyordu. Ne tuhaf şeydi kadınlar! Telefonla konuşmasını hiç bilmezlerdi. Moran oturduğu yerden sekreterinin kapıda beklediğini, kendisine bir şey sormak istediğini fark ediyordu. Karısı ise hâlâ telefonda:

— Frank! rica ederim gecikme. Biliyorsun Cookie'yi eve götürmem lâzım. Ben gidip onu çocuk yuvasından alacağım sonra sen onu alır eve götürürsün.

Bir müddet sonra Frank otobüs durağına geldiği vakit karısı Margaret'in oraya gelmiş olduğunu gördü. Margaret her zamanki gibi ondan evvel davranmıştı. Belki de buraya bir saat evvel gelmişti. Yanında da küçüklüğüne rağmen, erkekçe bir hali olan Cookie duruyordu. Çocuk babasını görünce elini yukarı kaldırarak:

— Baba annem gidiyor, diye bağırdı.

Fakat ikisi de çocuğa ehemmiyet vermediler. Cookie ilk defa olarak ikinci plâna düştüğünü hissetti. Moran genç kadına:

— Ne o ağladın mı? diye sordu. İnkâr etme, gözlerinden anlıyorum, ağlamışsın. Vallahi saçmalık ediyorsun.

Genç kadın çocuğuna nasihat eden bir anne gibi birçok tavsiyelerde bulunmağa başladı:

— Bak, Frank, yemeği masanın üzerinde bulacaksın, yapacağın tek şey onu ısıtmak. Yemeğini hemen yersin. Geç vakit yemek yiyince hiç iyi olmuyor. Sonra

bir şey daha söyliyeyim, bu akşam banyo yapmasına lûzum yok. Çocuğu yıkayamazsın. Banyoda düşer, bir şey olur, aklım fikrim burada kalmasın!

Frank Moran canı sıkılarak:

— Anladık! Anladık! Ne yapalım? Bir gece banyosuz kalsın.

— Çocuğun elbiselerini sırtından çıkarabilir misin?

— Tabiî, düğmelerini açarım, o kadar. Onun elbiseleriyle benim elbiselerim arasında bir fark yok ki, yalnız onun elbiseleri biraz daha küçük.

Genç kadın devam etti:

— Sonra çok rica ediyorum Frank, gece sokağa çıkmak istersen, Cookie'yi evde yalnız bırakma. Komşulardan birine rica et, sen yokken gelip ona baksın.

Tam bu sırada bekleme odasında megafondan duyulan boğuk bir ses işitildi. «Hobbs Landing' Allenville, Greendale yolcuları! Otobüse!»

— «Margeret, bu senin otobüsün. Kalkalım.

Ağır ağır otobüse doğru yürüdüler genç kadının konuşması biraz yavaşlamıştı. Yalnız arada bir, bir şey daha hatırlıyordu. Fakat şimdi daha ziyade kendisi yokken Frank'ın rahat etmesi ile alâkalı şeyler söylüyordu. «Bak, Frank temiz gömleklerin nerede biliyorsun, yeni çorapların da...»

— «Gırrr...»

Otobüs şöförü marşa basmıştı. Genç kadın birden kocasının boynuna sarıldı.

— Allaha ısmarladık Frank! Her şey düzelir düzelmez eve dönerim.

— Oraya gider gitmez bana telefon et. Selâmetle gittiğini bileyim.

— İnşallah anneme birşey olmamıştır!

— Merak etme, herhalde bir şeyi yoktur. Bakarsın haftaya kalmaz, yine ayağa kalkar.

Genç kadın Cookie'nin yanına çömelmişti. Başındaki kebi, ceketinin yakasını, pantolonunun paçalarını düzeltti, sonra üç defa çocuğun yanaklarından öperek:

— Cookie, uslu duracaksın değil mi? Baban ne derse onu yapacaksın değil mi? dedi.

Otobüse binerken son söz olarak:

— Frank, çocuk son zamanlarda ehemmiyetsiz küçük yalanlar söylemeğe başladı. Onu bu alışkanlıktan vaz geçirmeğe çalıştım. Sen de ayni şekilde hareket et, olmaz mı? dedi.

Nihayet otobüse girmeğe mecbur oldu. Zira arkasında duranlar da içeri girmek istiyorlardı. Genç kadın kapıda durdukça başkalarının içeri girmesine mâni oluyordu. Otobüsün şöförü haşin bir tavırla başını çevirip genç kadına baktı ve onu gözleriyle takip ederek

— Şu insanlar ne acaiptir, dedi. İki saatlik yola gidiyoruz, millet dünyanın öbür ucuna gidiyormuşuz gibi vedalaşıyor!

Moran'la Cookie plâtform'un beri tarafına doğru yürüyerek genç kadının oturduğu yerin karşısında durdular. Margaret pencerenin camını kaldıramamıştı. Belki camı açabilseydi, yine ayni şekilde bir takım tavsiyelerde bulunmağa devam edecekti. Amma şimdi cam, konuşmasına mâni oluyordu. Onun için sadece camın öbür tarafından öpücükler göndermeğe ve bir takım işaretler yapmağa devam ediyordu. Moran karısının bu işaretlerinin ne manaya geldiğini pek anlamıyordu amma, sırf genç kadının içi rahat etsin diye, anlıyormuş gibi başını sallayıp duruyordu.

Otobüs tiz, gıcırtılı bir sesle, yola koyuldu. Moran eğildi yanındaki küçük adamı kollarından tutarak

havaya kaldırdı: «Annene el salla!» dedi. Çocuğu havada ileri geri hafifçe sallıyordu. Tıpkı oyuncak gibi.

O sırada hep Margaret'i düşünüyordu. Karısına karşı bir hürmet hissi uyanmıştı. Bu kadar karışıklık içinde, nasıl olup da böyle bir karar verdiğine hayret ediyordu. Hem de herşeyi düşünmüş, hazırlamış, plânlamıştı. Cookie'yi yere bıraktı, sonra kendi kendine:

— Şimdi ne yapacağım? Allahtan bizim arkadaşlar beni evde dadı vazifesini ifa ederken görmiyecekler.

Eve gelir gelmez ceketini, kravatını çıkardı, gömleğinin kollarını sıvadı ve Margaret'in önlüklerinden birini beline bağladı. Sonra Cookie'nin yemeğini ısıttı. Zaten Margaret her şeyi hazırlamıştı. Yapılacak tek şey, gaz ocağını yakmaktan ibaretti. Öyle olduğu halde, Cookie'yi ancak uzun müddet uğraştıktan sonra sofraya oturtabildi. Fakat asıl müşkülât ondan sonra başladı. Çocuğa yemek yedirmek bir mesele idi. Acaba başkaları çocukların kaşıkla yemeğe vurarak kırıntıların etrafa sıçramasına nasıl mâni olabiliyorlardı? Margaret evde iken Cookie pekalâ doğru dürüst yemek yerdi. Şimdi ise karşısında babasını görünce, yaramazlık etmeğe başlamıştı. Yemek yemiyor, oyun oynuyordu. Ara sıra yemek parçaları karşı duvara bile yapışıyordu.

Moran çocuğun arkasında durmuş duvarların lekelenmemesi için elinde bir bez parçasiyle, habire duvarları silmeğe çalışıyordu. Tehdit, ikaz, nasihat, hiçbir şey tesir etmiyordu. Cookie ilk defa olarak kırallığını ilân etmişti. Babasının da ona bir şey yapamıyacağını anlıyor gibiydi.

Bu sırada kapı çalındı. Bu ikinci çalınıştı. Moran o kadar meşguldu ki, kapının birinci çalınışını duymamıştı bile. İkinci defa zili duyunca parmaklarını dağınık saçlarının arasına sokarak şaşkın bir tavırla evvelâ kapıya, sonra Cookie'ye, sonra yine kapıya baktı. Nihayet,

başına gelen aksiliklerden daha beter bir şeyin olamıyacağını düşünüyormuş gibi kat'î bir tavırla kapıya doğru yürüdü. Ayni zamanda çocuğun çatalından kaşına doğru fırlamış olan bir ıspanak parçasını siliyordu.

Kapıda bir kadın duruyordu, Moran'ın tanımadığı bir kadın amma her haliyle bir hanımefendi olduğu belliydi. Moran'ın beline bağlamış olduğu önlüğü görmemezliğe gelmişti. Üzerinde menekşeler olan bu önlüğün bir erkeğin belinde olması gayet tabiî bir şeymiş gibi bir tavır takınmıştı.

Kadın gençti, güzel sayılabilirdi. Sırtındaki kıyafet belki pek şık değildi amma tertemizdi. Mavi serjden bir tayyör giymişti. Saçları sarıya çalan kızıl renkte idi. Onları iyice yatırmış ve tokalarla tutturmuştu. Yüzünde boya namında bir şey yoktu. Belli idi ki, yüzüne sabun ve sudan başka bir şey sürdüğü yoktu. Her iki yanağında gamzeler vardı. Elmacık kemiklerinin üzerinde tek tük çiller göze çarpıyordu. Çok tabiî, samimi ve arkadaşça bir hali vardı. Gülümsiyerek:

— Cookie Moran'ın evi burası mı? dedi.

Moran kadının acaba neden geldiğini anlamağa çalışarak şaşkın bir nazarla etrafına bakındı, sonra:

— Evet efendim, burası. Amma karım şu anda evde yok!

— Biliyorum Mr. Moran!

Genç kadın bunu âdeta Moran'a karşı içinde bir merhamet duyuyormuş, halinden anlıyormuş gibi bir tavırla söylemişti. Ayni zamanda dudaklarında bir an için hafif bir tebessüm belirmiş ve hemen kaybolmuştu.

— Eşiniz Cookie'yi almağa geldiği vakit, bana sizin bu akşam evde yalnız kalacağınızı söylemişti. Onun için geldim. Ben Cookie'nin öğretmeniyim. İsmim Miss Baker.

Frank Moran, birden genç kadının ismini hatırlıyarak:

— Ha evet, hatırlıyorum! dedi. Karım sizden çok bahseder. Bunun üzerine genç kadınla tokalaştılar. Miss Baker, insanın elini dostça bir tavırla, ne kadar samimî olduğunu belli eden bir tavırla candan sıkıyordu. Tebessüm ederek:

— Doğrusunu söyliyeyim eşiniz benden buraya gelmemi istemedi. Amma sesinden, sizin için ne kadar endişe ettiği belliydi. İkinizin evde ne yapacağınızı merak ediyordu. Bunun için ben de belki bir ihtiyacınız vardır, diye geldim, dedi.

Frank Moran, genç kadının bu teklifi karşısında ferahlıyarak:

— Ne kadar memnun oldum, bilemezsiniz! dedi. Şu anda âdeta hayatımı kurtardınız. Buyrun efendim, içeri girin!

Frank Moran bunu söyledikten sonra, birden hâlâ belinde o menekşeli önlüğün bulunduğunu fark etti, derhal onu çözdü ve onu elinde buruşturdu. Sonra genç kadını içeri alarak onu holden oturma odasına doğru götürdü.

— Kuzum, çocuklara nasıl yemek yedirebiliyorsunuz, Allah aşkına? diye sordu. Yemeği ağzına tıkmaktan korkuyorum, boğulur. Ben yedirmezsem, yemez. Berbat bir iş! diye söyleniyordu.

Genç kadın Frank Moran'ı teselli eder gibi:

— Siz merak etmeyin Mr. Moran, ben çocuklara yemek yedirmesini bilirim, siz hiç üzülmeyin, dedi.

Yemek odasına girdikleri vakit, etrafına baktıktan sonra hafifçe gülerek:

— Görüyorum ki, tam zamanında yetiştim! dedi.

Yemek odası mutfaktan beter bir hale gelmişti.

Sanki odada bir fırtına esmiş, her tarafı alt üst etmişti. Genç kadın :

— Bizim delikanlı ne yapıyor bakalım? diye sordu.

Moran, hiç beklemediği bir anda, gökten inen bir melek gibi, derdine yetişen genç kadının gelişine ne kadar memnun olduğunu gösteren bir ifadeyle:

— Cookie, bak kim geldi, dedi. Okul öğretmenin Miss Baker! Ona «hoş geldiniz» demiyecek misin?

Cookie, genç kadına uzun uzun baktı, bütün çocuklar gibi gözünü kırpmadan dik dik bakıyordu. Nihayet sükûnetle :

— O benim öğretmenim değil! dedi.

Miss Baker müşfik bir tavırla:

— Aşkolsun sana Cookie, dedi.

Çocuğun oturduğu yüksek iskemlenin yanına diz çökmüştü. Başı çocuğun başı ile hemen hemen ayni hizada idi. Çocuğun çenesini tutarak yüzünü kendisine doğru çevirdi:

— Dön bakayım bana! Yüzüme bak amma, dedi.

Bu sırada başını kaldırarak Frank Moran'a baktı ve çocuğun kapris yaptığını ifade etmek istiyormuş gibi bir tavırla gülümsedi:

— Sen artık Miss Baker'i unuttun mu yoksa? dedi.

Moran, çocuğun bu halinden âdeta mahçup olmuştu. O anda kendisini zekâca fazla gelişmemiş bir çocuğun babası gibi hissediyordu.

— Cookie sana ne oldu Allah aşkına? Kendi öğretmenini tanıyamıyor musun?

Cookie, gözlerini genç kadından ayırmadan:

— O benim öğretmenim değil, dedi.

Miss Baker Frank Moran'a baktı, tamamen şaş-

kın bir hali vardı. Çocuğun bu hareketini nasıl izah edeceğini bilemiyormuş gibi:

— Neden öyle yapıyor acaba? dedi. Şimdiye kadar bana karşı hiç öyle davranmadı.

Frank Moran:

— Bilmiyorum, yalnız...

Bu sırada aklına karısının giderken söylediği bir söz gelmişti.

— Margaret tam otobüse binerken, Cookie'nin son zamanlarda yalan söylemeğe başladığını söyledi, belki de bu yine o yalanlardan biridir.

Sonra birden çocuğa doğru dönerek otoriter bir tavırla:

— Bana baksana sen... dedi.

Genç kadın, gözlerini kısarak yavaşça:

— Siz bu işi bana bırakın! diye fısıldadı. Ben çocuklara alışkınım.

Hakikaten de her halinden çocuklara karşı büyük bir sabır gösterdiği belliydi. Hiçbir şart altında öfkeye kapılmıyan, bağırıp çağırmıyan bir kadındı. Çocuk inad edince genç kadın müşfik bir tavırla, yüzünü onun yüzüne yaklaştırarak:

— Ne var Cookie? Beni tanımıyor musun sen? Amma ben seni tanıyorum... dedi.

Cookie, hiç bir şey söylemiyordu. Bunun üzerine genç kadın:

— Dur, bak sana ne göstereceğim! dedi.

Büyük çantasını açtı, içinden katlı bir kâğıt çıkardı. Kâğıdın katını açtı. Kâğıdın üzerinde kalemle çizilmiş, sonra da boyalı kalemle boyanmış bir resim vardı. Boyalı kalem bazı yerlerde kenar çizgilerinden dışarıya taşmıştı, amma şekil oldukça iyi boyanmamıştı. Cookie, eserine hiçbir gurur ifadesi göstermeden baktı. Genç kadın:

— Bu resmi, bu sabah sen yapmadın mı? Sana resmi çok beğendiğimi söylemedim mi? Bu resmi yaptığın için sana altın bir yıldız vermedim mi?

Genç kadının anlattıkları Moran'a bile yabancı gelıniyordu. Çocuğa ise muhakkak ki hiç yabancı gelmemişti. Kaç gece eve döndüğü vakit hiç böbürlenmeden fakat yine de dikkati çekmeğe çalışarak, ciddi bir tavırla:

— Bu gün bana altın bir yıldız verdiler! dedi.

Cookie genç kadının bu kadar ısrar ettiğine hiç ehemmiyet vermiyormuş gibi, donuk bir tavırla:

— Siz Miss Baker misiniz sanki? diye sordu.

Genç kadın çocuğun kulağına hafifçe: «Hu» diye seslendi. «Tabii. Öğretmenin değil miyim? Ne tuhaf çocuksun sen? Öğretmenin olduğumu pekalâ biliyorsun.

— Peki öyle ise niye öğretmenime benzemiyorsunuz?

Genç kadın müşfik bir tavırla çocuğa, sonra Moran'a bakarak gülümsedi:

— Herhalde gözlüğümü kastediyor, dedi. Sınıfta iken daima bağa gözlük takarım da. Bu akşam gözlük takmadan geldim. Bakın çocuk psikolojisi ne tuhaf bir şeydir. Beni yuvada görmeğe alıştı. Evinde görmeğe alışmadı. Binaenaleyh buraya ait, bu eve ait bir şey değilim, bir yabancıyım. O halde demek ki, çocuğun yuvada gördüğü öğretmenle ayni kadın değilim.

Frank Moran içinden çocuk psikolojisi mevzuunda genç kadının bu kadar çok şey bilmesine ve çocuğun bu alelâde bir kaprisi karşısında bir âlim gibi bitaraf bir tavır takınmasına hayret ediyordu.

Margaret, hiç öyle değildi. Daima hislerine kapılırdı ve çocuğun hareketlerini hiçbir vakit, böyle ilmî bir şekilde tahlil edemezdi.

Miss Baker doğruldu, her halinden kapris yapan

bir çocuk karşısında fazla ısrar etmenin doğru bir şey olmıyacağına inandığı belli idi. İsrar etmektense, aradan vakit geçmesini beklemeyi ve çocuğa kendi fikrini yavaş yavaş kabul ettirmeyi daha doğru buluyordu. Zaten Margaret de, birçok defa Frank Moran'a çocuk yuvasında öğretmenlerin çocukları bu şekilde terbiye ettiklerini söylemişti. Genç kadın yavaşça:

— Göreceksiniz, beş dakika kadar sonra beni tanımak istemediğini unutacak, dedi.

Frank Moran, genç kadının çocuk terbiyesi mevzuundaki bilgisinin tesiri altında kalmıştı.

— Siz çocuklara karşı nasıl hareket edileceğini gayet iyi biliyorsunuz, değil mi? dedi.

— Çocuklar başlı başına birer şahsiyet sahibidirler. Biliyor musunuz? Âdeta henüz tamamen gelişmemiş büyük birer insan gibidirler. Birçok kimseler çocuklara oyuncak muamelesi yaparlar, amma biz artık bu çeşit terbiye şeklinin faydasına inanmıyoruz.

Genç kadın şapkasını ve ceketini çıkardı sonra muharebe meydanına dönmüş olan mutfağa gitti.

— Şuraya bir bakayım. Neler yapabilirim? Her halde biraz yardımım dokunacak. Siz ne yiyeceksiniz Mr. Moran?

Moran samimi bir ifade ile:

— Bana bakmayın canım, ben ne olsa yerim. Yemesem de olur, daha sonra bir kafetaryaya gidip karnımı doyurabilirim, dedi.

— Ne münasebet! Size çabucak bir yemek hazırlarım. Evde yemek varken kafetaryaya gidilir mi hiç? Siz gazetenizi okuyun. Görüyorum ki gazeteniz hâlâ katlanmış olarak duruyor. Herhalde onu okumağa pek vakit bulamadınız. Şu andan itibaren hiçbir şey düşünmeyin, farzedin ki, her şeyle eşiniz meşgul oluyor.

Frank Moran, memnuniyetle içini çekerek bu

genç kadının şimdiye kadar raslamış olduğu kadınların en iyisi, en bilgilisi, en akıllısı olduğunu düşündü. Sonra oturma odasına geçti, gömleğinin sıvalı olan kollarını indirdi, koltuğuna oturdu, ve rahatına baktı.

★★★

Bu sefer yol, geçen yazdakine nisbetle Margaret'e daha uzun görünüyordu. Bir sene evvel yine yazın ayni yolu Frank'la beraber yapmışlardı. Mesafe ayni idi. Garnisson kasabası bir yana, şehir de öbür yana kaymamıştı ya! Fakat muhakkak ki, mesafenin genç kadına bu kadar uzun gelmesi, bu yolu yalnız yapmasındandı. Ayni zamanda üzgün bir haleti ruhiye içinde idi. Bunun da tesiri vardı.

Frank, karısı için otobüste pencere önündeki yerlerden birini ayırmıştı. Kimse gelip Margaret'in yanına oturmamıştı. Böylece genç kadın tanımadığı bir insanla gevezelik etmek mecburiyetinde kalmamıştı. Biri gelmiş olsa idi, genç kadın fena halde rahatsız olacaktı. Zira biliyordu ki, içinde bulunduğu haleti ruhiye yüzünden sinirleri gayet gergin olacak ve bu gerginlik karşısındakine de bulaşacaktı. İlk birkaç manasız sözden sonra aralarında âdeta düşmanca bir hava meydana gelecekti.

Pencerenin iki tarafından manzaralar süratle birbirini takip ediyordu. Sanki otobüs toprağı yarıyor ağaçların, evlerin, parmaklıkların arasından sür'atle geçiyordu. Margaret manzaralara baktığı halde, onları göremiyordu. Gördüğü şeyler gözlerine tesir etmiyor gibiydi. Hemen hemen on, on iki dakikada bir Frank'a söylemeği unuttuğu bir şey daha hatırlıyordu. Cookie'ye, eve, sütçüye yahut çamaşırcıya ait herhangi bir şeyi ha-

tırlıyordu. Sonra bunları hatırlayıp da Frank'a söylemiş olsaydı bile ihtimal o bunları hemen unutacaktı. Otobüs hareket ettiği vakit, Frank onun yaptığı her harekete mutî bir tavırla başını sallıyarak mukabele etmemişmiydi. Genç kadın, kocasının bu hareketlerine aldanmamıştı. Frank'ın hiçbir şey anlamadığını ve sadece onu üzmemek için, başı ile her sözünü tasdik ediyormuş gibi davrandığını anlamıştı.

Margaret evini düşündüğü gibi, annesini de düşünüyordu. Her on, onbeş dakikada bir, içinde müthiş bir endişe uyanıyordu. Amma kim olsa herhalde ayni şeyi duyardı. Genç kadın kendi kendini üzdüğünü, kuruntu ederek ıstırabını arttırdığını biliyordu. Görmeden paçaları sıvamakta bir fayda yoktu. Böyle kara düşüncelere kapılmak lüzumsuz bir şeydi, amma elinde değildi. Maamafih herhalde her şey Frank'ın dediği gibi olacaktı. Öyle olmalıydı. Allah korusun, fecî bir şey olmuş ise bile böyle daha oraya varmadan üzülmenin manası yoktu.

Genç kadın yolun uzunluğunu fark etmemek için zihnini türlü şeylerle meşgul etmeğe çalıştı. Amma bu kolay bir şey değildi. Tabiatın güzelliğini san'atkâr gözüyle görmüyordu. Cansız şeyler hiçbir zaman ona fazla tesir etmezdi. Yaratılış itibarile insan denilen varlık hakkında bir takım felsefî düşünceler yürütebilecek bir kadın da değildi. Böyle olunca, geriye zihnini meşgul etmek için pek fazla bir şey kalmıyordu.

Acaba otobüs durağından bir kitap yahut bir dergi almış olsa idi daha mı iyi olacaktı? İhtimal onun da faydası olmıyacaktı. Herhalde alacağı kitap yahut dergi yolun sonuna kadar hep ilk açıldığı sahifede kalacaktı. Zaten okumaktan pek fazla hoşlanmazdı. Zihnini başka bir şeyle meşgul edemeyince, nihayet bir hafta evvelki masraflarının bir listesini aklından yapmağa çalıştı.

Sonra iki haftalık bir liste yaptı. Amma hatırlamağa çalıştığı rakkamlar gözünün önünde manasız birer şekil halinde canlanıyordu. Evin idaresine ait masrafları düşündükçe de içini kemiren o müthiş ıstırabı unutmuyordu. Şimdi hava kararmıştı. Artık dışardaki manzaralar da görünmüyordu. Genç kadının dışındaki âlem içinde bulunduğu o upuzun otobüsten ibaretti. Etrafındaki insanlarda bir fevkalâdelik de yoktu. Her otobüste rastlanan insanlardandılar. Bu tiplerin arasında gözünü ve zihnini oyalıyacak bir çehre bulamazdı. Nereye baksa, bir takım insanların sırtlarını ve enselerini görüyordu.

Genç kadın içini çekti. O anda bir kızıl derili olmak isterdi. Kızıl derili♦ler yahut onlara benziyen insanlar ölülerine bile fazla üzülmezlerdi. Ölülerini bırakıp günlük işlerine devam ederlerdi. Amma bunu nasıl yaparlardı. Bu acılara nasıl tahammül ederlerdi. Bunu bilemiyordu.

Saat onda otobüs on dakika için Greendale'de durdu. Genç kadın otobüs durağınaki dükkânda bir fincan kavhe içti. Aklı fikri evde idi. O saatte herhalde Coockie artık bütün marifetlerini ortaya dökmüş olmalıydı. Kimbilir ne halde idi! Sadece iki iktimal vardı. Şu anda ya midesi ağrıyordu yahut da Frank ona zararlı bir şey yedirmemişti. O zaman da endişe etmeğe lûzum yoktu. Greendale'den Garrison'a telefon etmeğe lüzum yoktu. Zaten yolun üçte ikisini kat'etmişti. Hem telefon edip de telgraftakinden daha kötü bir haberle karşılaştığı takdirde, Garrison'na varıncaya kadar daha çok ıstırap çekecekti.

Otobüs tam zamanında saat on buçukta Garrison'na vardı. İlk inen Margaret oldu. Dirsekleriyle yolcuların arasından kendisine yol açarak otobüsten indi. Kimsenin kendisini karşılamadığına pek hayret etmedi. Herhalde ablası Ada, evde o kadar meşguldu ki, otobüsü

karşılamağa vakti yoktu. Hem gecenin o saatinde her şeyi bırakıp durağa gelmesi beklenemezdi.

Garrison'nun kısa gece hayatı çoktan başlamıştı. Sinemanın önündeki ışıklar henüz yanıyordu. Karşıdaki pastacının ışıkları da sönmemişti. Margaret, on yedi ile yirmi yaşları arasında sokakta sohbet eden bir grup genç kızın önünden geçti. Genç kızlar bir eczanenin önünde duruyorlardı. Aralarından biri başını çevirdi. Yüksek sesle: «Şu geçen kadın Margaret Peabody değil mi Allah aşkına?» diye sordu. «Tam zamanında geldi, galiba.»

Fakat Margaret'in durup sohbet etmeğe vakti yoktu. Başını önüne eğerek kaldırımdan hızlı hızlı yürüdü, karanlıkta kayboldu. Allahtan genç kızlar arkasından seslenmemişlerdi. Margaret, o sırada kimse ile konuşmak istemiyordu. Bahusus ailesinden olmıyan kimselerle. Belki de bu kızlar ona fena bir haber verebilirlerdi. Böyle bir haberi bile evvelâ onlardan almak istemiyordu. Eve gidip, haber iyi olsun, kötü olsun onu evdekilerden işitmek istiyordu.

Birden arkasından ismini söylemiş olan genç kızın: «Tam zamanında» diyerek neyi kastettiğini düşündü. Neden bu kelimeyi kullanmıştı sanki? Bunu düşünür düşünmez daha hızlı yürümeğe başladı. Uzun, karanlık bir tünele benziyen Burgayne caddesinden geçti, ağaçların altından yürüdü. Sola döndü iki blok evin önünden geçti, sonra o çok iyi bildiği arnavut kaldırımı ile döşenmiş sokağa saptı. Bu sokakta kaldırımlar bile pek belli değildi. Kaldırımlar set setti. Biri diğerinden biraz daha yüksekti. Çocukluğunda kaç defa buralarda kaydırak oynamışlardı...

Karanlığın içinden beliriveren evi görünce, birden içini çekti. Evet, evde bir fevkalâdelik vardı. Her tarafta ışıklar yanmıştı. Hiçbir vakit bu kadar çok ışık

yakmazlardı. Fakat Margaret içinden yükselen ve bütün varlığını kaplamağa başlıyan endişeyi, korkuyu bastırmağa çalıştı. Annesi, kalbinden biraz rahatsız olmuş olsaydı bile, ablası herhalde, aynı şekilde hareket edecekti. Evde bir koşuşma olacak ve her tarafta ışık olacaktı. Onun için bu ışıklara fazla mana vermemeliydi. Belki de bu, sadece hastaya daha rahat bakmak için alınmış bir tedbirdi.

Fakat Margaret beyaz boyalı bahçe kapısının önünde durduğu vakit, korku tekrar onu pençesine aldı. İçerde mütemadiyen gidip gelen bir çok gölgeler vardı. İçerden bir çok sesler geliyordu. Bir evde felâket olduğu zaman, komşular içeri dalmaz ve her tarafta böyle sesler duyulmazmıydı.

Evet, muhakkak bir şey vardı. İçerisi sanki ana baba günüydü. Margaret elini zile bastırdı. İçerden sesler biraz daha yükseldi. Biri: «Ben açarım» diye bağırdı, sonra bir başka biri «Hayır ben açarım!» dedi.

Margaret bulunduğu yerden içerdeki sesleri gayet iyi duyuyordu. Seslerden biri ablasınındı. Heyecan dolu tiz bir sesle belki de yenemediği ıstırabın ifadesi ile böyle bağırmıştı. Herhalde o anda kriz geçiriyor gibiydi. Onun için sesi böyle tiz çıkmıştı.

Margaret birden kalbinin çarpmağa başladığını hissetti. Dizleri titremeğe başlamıştı. Oracıkta yığılıverecek gibiydi. Kapının arkasından ayak sesleri duyuldu. Sanki iki kişi birden kapıya koşuyor, birbirlerine mâni oluyorlardı. Sonra kapı birdenbire açıldı ve evin içi ışıl ışıl göründü. Karşısında iki kişi vardı. Amma Margaret ikisini de tanıyamadı. İkisinin de başında acaip kâğıt başlıklar, yüzlerinde maskeler vardı. Sonra kısa boylusu:

— Ben açacağım demedim mi? Sen daha beşikte iken ben kapı açmasını öğrenmiştim, dedi.

İçerden müzik ve kahkaha sesleri geliyor, sâkin taşra gecesine yayılıyordu.

Margaret zannettiği gibi bayılmadı. Sadece kapıya tutunarak:

— Annem nasıl? diye fısıldadı.

O zaman kapıyı açmış olan ve yüzlerinde maske olan iki karaltıdan biri: «Margaret sen misin?» diye bağırdı. Maskesini sıyırdı. Bu ablası Ada idi. Genç kadın neş'e ile: «Doğum günümü nasıl hatırladın? Hayret. Ah ne güzel bir sürpriz bu! Şu anda bundan başka bir şey istiyemezdim...

Bir anda her şey karıştı. Kapıdaki üç kişi bir birlerine lâf yetiştiriyorlardı. Margaret kekeliyerek henüz şoktan kurtulmamış bir insan gibi ince bir sesle:

— Amma Ada, annem bu vaziyette iken nasıl eğlenebiliyorsun? Buraya gelinceye kadar neler çektiğimi bir bilsen! Hem annemin sıhhati hakkında yalan uydurup böyle kötü şakalar yapmak yakışık alır mı? Frank bunu öğrendiği zaman her halde çok kızacak...

Kapıda Margaret'i karşılıyan Ada ile yanındaki genç kadın derin bir şaşkınlık içinde sustular. Margaret içeri girdi. Ablası ile arkadaşı ona bakakaldılar. Margaret her tarafa renkgârenk kâğıt fenerlerle süslü hole girdi. Ada'nın arkadaşı garip bir şekilde başını sallıyarak:

— Margaret ne demek istedi Allahaşkına? diye sordu.

Ada bu suale yine bir sualle cevap verdi:

— Neden bahsettiğini bilsem, bu sualine cevap verirdim.

Margaret Ada'nın bu sözünü işiterek, tekrar ablasına doğru döndü:

— Bugün senden bir telgraf aldım. Telgrafta annemin kalb krizi geçirdiği ve bir an evvel buraya gelmem

icabettiği yazılı idi. Telgrafta Dr. Bixby'nin ismini bile kullanmışsın...

Margaret sözüne devam edemeden öfke ile ağlamağa başladı. Nihayet sinirlerinin gerğinliğine tahammül edememişti. Bu sırada içerden annesinin sesi duyuldu:

— Dr. Bixby burada, biraz evvel onunla dans ettik öyle değil mi Ada? Hem ben hasta falan değilim ki?

Ada'nın biraz evvel eğlencenin heyecaniyle kızarmış olan yüzü bembeyaz olmuştu. Bir adım geriye attı.

— Ben sana böyle bir telgraf göndermedim, dedi.

★★★

Frank Moran parmaklarını belindeki kemere geçirerek:

— Margaret bile olsa idi, her tarafı bu kadar iyi derleyip toplıyamazdı, dedi. Halbuki Margaret emin olun, çok iyi bir ev kadınıdır. Eve döndüğü vakit, ona bizimle ne kadar meşgul olduğunuzu söyliyeceğim. Göreceksiniz, sizinle hayatı boyunca dost olacak. O geldikten sonra bir akşam buyurun beraber yemek yiyelim. Ama o akşam yemeği siz pişirmiyeceksiniz. Margaret pişirir.

Miss Baker pişirdiği yemeğin beğenildiğini görünce, memnuniyet duyan tecrübeli bir ahçı ifadesiyle boş tabaklara baktı.

— İltifatınıza çok teşekkür ederim, dedi. Memnuniyetle gelirim. Emin olun evde pek yemek pişirmem. Kadınlar Kulübünde bir oda kiraladım, orada oturuyorum. Bütün gün okulda meşgul olduğum için de ev işi yapamıyorum. Sonra kadınlar kulübü yemek pişirmek

için pek müsait değil. Amma daha evvel henüz babamın evinde iken hepimiz sıra ile yemek pişirirdik.

Genç kadın yerinden kalktı, boş tabakları üst üste koyarak:

— Şimdi siz rahatınıza bakın Mr. Moran, isterseniz içerde yahut herhangi bir başka odada oturun, ben şu bulaşığı bir çırpıda yıkıyıvereyim.

Frank Moran sükûnetle:

— Niçin zahmet edeceksiniz? diye sordu. Margaret'in zenci bir hizmetçisi var, yarın sabah gelir hepsini bir çırpıda yıkar.

Genç kadın omuzlarını silkti:

— Ziyanı yok, yorulmam ki ben! Hem biliyormusunuz? bir yerde bulaşık yığıldı mı, fena halde rahatsız olurum. Amma ister benim mutfağım olsun, ister başkasının mutfağı. Siz benim için üzülmeyin, göreceksiniz beş on dakika içinde hepsini bitiririm.

Frank Moran genç kadının evin içinde oraya buraya dolaştığını gördükçe: «Her halde günün birinde evlenecek ve kocasını çok mes'ut edecek» diye düşündü. «Bizim delikanlılara ne oldu? civarda böyle mükemmel genç kızlar varken, neden onlara izdivaç teklif etmiyorlar? Anlaşılacak şey değil.»

İçinden böyle söylendikten sonra oturma odasına geçti, çift lâmbalı abajuru yaktı, koltuğa oturup gazeteyi ikinci bir defa ve bu sefer dikkatle okumağa hazırlandı.

Ne garip şeydi! Sanki içerdeki Margaret'ti. Arada hemen hemen hiç fark yoktu. Yalnız Miss Baker Margaret gibi, Cookie'ye sık sık: «Yapma, etme» demiyordu. Belki de bir çocuğa daima bu kadar çok tenbihte bulunmak doğru değildi. Miss Baker öğretmendi, herhalde bir ç cuğa nasıl muamele yapılacağını biliyordu.

Biraz sonra Miss Baker mutfaktan çıkıp yemek

odasının kapısından içeri baktı. Ellerinin arasında büyük bir tabak vardı. Onu bir bezle siliyordu. Neşeli bir tavırla:

— Nerde ise bitecek, dedi. Siz ikiniz neler yapıyorsunuz?

Frank Moran başını geriye doğru çevirerek koltuğun arkalığının üzerinden genç kadına baktı:

— İyiyiz, dedi. Karım bana telefon edeceğini söylemişti, oraya varır varmaz telefon edecekti. Onu bekliyorum.

— Herhalde biraz sonra telefon eder. Kaçta telefon edecekti?

Frank Moran odanın karşı duvarında bulunan duvar saatine baktı.

— Herhalde On buçukta, yahut onbirde telefon eder, dedi.

— Ben gidip ikinize de birer portakal suyu hazırlıyayım. Yarın sabah ikiniz içersiniz. Bulaşıkları yerleştireyim, portakal suyunu hazırlayıp bir bardağa dolduracağım ve bardağı buz dolabına koyacağım. Olur mu?

— Zaten kâfi derecede zahmet ettiniz. Çok rica ederim, fazla yorulmayın...

— Amma fazla bir zaman almaz ki. Hem biliyor musunuz? Cookie her sabah portakal suyu içmeli. Çocuklar için fevkalâde bir şeydir!

Genç kadın bunu söyledikten sonra tekrar mutfağa döndü, Moran kendi kendine kalınca başını salladı. Bu, ne becerikli kadındı! Her şeye yetişirdi. Cookie hep babasının yanında kalmış kendikendine oynamıştı.. Sonra bir ara yerinden kalktı, holün kapısına doğru yürüdü. Bir'an orada durdu. Miss Baker'le konuşuyordu. Herhalde genç kadın da yemek odası ile mutfak arasında mekik dokuyor, kuruladığı son tabakları da yerleştiriyordu.

Margaret'in de âdeti idi. Bulaşığı kurularken hep öyle odadan odaya mekik dokurdu.

Cookie, bir müddet hareketsiz durdu, genç kadına dikkatle bakıyordu, nihayet:

— Tabakları niye oraya koyuyorsun? diye sordu.

— Suyu süzülsün diye, çocuğum.

Genç kadın çocuğun kendisi ile konuştuğuna sevinmiş gibi hemen cevap vermişti. Frank Moran genç kadının sözlerini belirsiz bir şekilde uzaktan işitiyordu. Çocukla konuştuklarına pek dikkat etmiyordu, zira gazetesine dalmıştı.

Miss Baker tekrar mutfağa girdi sonra yine çıktı. Elinde küçük bir meyva bıçağı vardı. Her halde onunla portakal soymuştu. Zira bıçağın üzerinde portakal kabuğunun izleri vardı. Miss Baker bıçağı silerken Cookie gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Bu hususta bütün çocuklar gibiydi. En basit hareketlere bile ipnotize olmuş gibi bakıyordu.

Yalnız bir defa başını çevirip koridorun öbür ucuna baktı, sonra tekrar genç kadına dikkatle bakmağa başladı.

Genç kadın bıçağı sildikten sonra bezi çocuğa doğru sallıyarak neş'e ile:

— İşte hepsi bitti, dedi. Şimdi seninle beş on dakika oynıyacağız, ondan sonra seni yatağına yatıracağım, olur mu?

Frank Moran Genç kadının bu sözünü duyunca âdeta bir vazife ihmal etmiş gibi bir hisle:

— Size yardım edemez miyim? diye sordu.

Fakat bunu öyle bir tavırla sormuştu ki, genç kadının: «Hayır» diye cevap vermesini istediği belli idi.

Miss Baker beklediği cevabı verdi. Arkadaşça bir tavırla:

— Siz gazetenizi okumağa bakın, dedi. Şimdi ben ve bu küçük bey saklanbaç oynıyacağız.

Frank Moran: «Bu kadını bize Allah gönderdi!» diye düşündü. İnsan onun sayesinde gazetesini rahat rahat okuyabiliyordu. Bu hususta Margaret'ten bile daha iyiydi. Margaret tuhaf bir kadındı. Bir insanın gazete okurken ayni zamanda kendisine sorulan suallere de cevap verebileceğini zannederdi. Bu yüzden Frank Moran ya kabalık etmek yahutta gazetede okuduğu yazının, her paragrafını ikişer defa okumak zorunda kalıyordu. Evvelâ bir defa umumî manayı kavramak için sonra da yazıyı etraflı olarak kavrıyabilmek için iki defa gayret sarfederdi. Maamafih böyle düşünmekle beraber, Margaret'i hiçbir vakit kimseye değişemezdi. İster gevezelik etsin, ister etmesin...

★★★

Ada misafirleri susturmağa çalışıyordu:

— Ne olur, susun kuzum! Bir dakikacık susun!. Margaret holde kocasına telefon ediyor, vaziyeti ona haber verecek.

Margaret'i rahatsız etmemek için koridora açılan iki kapıyı da kapamıştı. Davetli olan genç kızlardan biri hayretle:

— Buradan mı telefon ediyor? diye sordu. Amma bu ona çok pahalıya mal olacak.

— Biliyorum, amma telefon konuşması ne kadar pahalı olursa olsun, muhakkak konuşmak istedi. O kadar üzüntülü ki zavallı onu gayet iyi anlıyorum. Bu pis şakayı kim yapmış olabilir? Böyle bir şaka kimi olsa çileden çıkarır.

Kasabalı yağlı kadınlardan biri mağrur bir tavırla:

— Bu kasabada böyle bir pis şakayı yapabilecek bir kimse yoktur. Sonra hepimiz anneniz Della Peobody'yi sever ve ona hürmet ederiz.

Bir an sustu, sonra: «Cora Hopkins bile böyle bir şey yapmaz» diye ilâve etti.

Ada öfke ile:

— Hem de telgrafa imzamı atmışlar. Bu ne küstahlık, düşünün! Bunu muhakkak bizim aileyi tanıyan biri yapmış olmalı! dedi.

Dr. Bixby de söze karışarak:

— Telgrafta benim de ismim varmış değil mi? Margaret öyle demiyor mu? diye sordu.

Herkes birbirine baktı, sanki içerde bir hayalet hikâyesi anlatılmıştı. Açık pencerelerden birinin kenarına oturmuş olan genç kızlardan biri, birden elinde olmıyarak ürperdi ve hemen pencereden inerek arkadaşlarına sokuldu. Biri boğuk bir sesle:

— İmzasız bir tehdit mektubu gibi birşey bu, diye söylendi.

Ada kapıya doğru yürüdü merakını yenemiyerek onu hafifçe araladı ve Margaret'e:

— Frank'la konuşabildin mi? Ne diyor? diye sordu.

Margaret kapıya geldi, onu açtı, sonra mütereddit bir tavırla eşikte durdu:

— Santraldeki kız evden kimsenin cevap vermediğini söyledi. Belki Frank sokağa çıkmıştır. Diye düşündüm amma vakit çok geç. Hem sokağa çıkmış olsa bile. Cookie'yi kime bırakacak? Çocuğu bu saatte sokağa çıkaramaz ya? Hem sonra onunla vedalaştığımız sırada evden bir yere çıkmıyacağını söyledi. Ah! keşke Cookie-ye bakmak için birine rica etseydim...

Genç kadın ümitsizlik içinde bir Ada'ya bir annesine, bir doktora bakıyordu. Üçü de etrafını sarmışlardı. Margaret düşünceli bir tavırla:

— Bu iş hiç hoşuma gitmedi, dedi. Acaba tekrar geri dönsem mi?

O zaman herkes itiraz etti:

— Bu saatte mi geri döneceksin? Hem daha henüz geldin, yolda mahvolacaksın. Yarına kadar bekle, ne olursun, Margaret! dediler.

— O Telgraf olmasaydı, kendimi bu kadar kötü hissetmezdim. Bilmiyorum neden, telgrafı düşündükçe tüylerim ürperiyor. Onu bir türlü zihnimden silemiyorum. Bu bir şaka değil ki! Kötü bir şey, hatta belki de tehlikeye alâmet olan bir şey. Böyle bir şeyi yapabilen bir insan her şeyi yapabilir!

Ailenin ihtiyar doktoru, genç kadını teskin eder gibi:

— Bir kere daha telefon etsen, daha iyi olmaz mı? diye sordu.

— Belki de o zamana kadar kocan eve dönmüş olur. Eğer halâ dönmemişse, o zaman seni benim otomobille otobüs durağına kadar götürürüm, otomobilim dışarda.

Bu sefer koridora açılan kapıları kapamağa lüzum kalmadı. Kimseye de gürültü etmemesi için ricada bulunulmadı. Herkes sözleşmiş gibi Margaret'in arkasından telefonun bulunduğu yere gitmişlerdi. Etrafında halka olmuş derin bir sessizlik içinde Margaret'in kocasına telefon etmesini bekliyorlardı. Genç kadın tehlikeyi sezen bir zevce olarak endişesini açığa vurmaktan çekinmemişti. Şimdi de herkes onun endişesini paylaşıyordu. Margaret titrek bir sesle santraldeki kıza:

— Kızım yine ayni numarayı rica edeceğim, Seville 7-6262, dedi.

★★★

Arasıra koridordan koşuşan ayak sesleri sonra Cookie'nin bir kahkahası ve Miss Baker'in: «Oldu» diye seslendiği duyuluyordu. Gürültü, koridordan geldiğine göre, herhalde orada oynuyorlardı.

Frank içinde bir memnuniyet duyarak «Koşmaca oynuyorlar, herhalde» diye düşündü. Birçok kimseler dünyada iki şeyin değişmiyeceğini söylerlerdi. Ölüm ve vergi, bunlara üçüncü bir şey daha ilâve etmek lâzımsa, o da saklambaçtı. Miss Baker oyunda bile çocuğu son derece kurnazca bir şekilde idare edebiliyor, fazla patırdı etmesine müsaade etmiyordu. Bu da, herhalde öğretmen olmanın verdiği bir hususiyetti. Acaba çocuk yuvasında kaç çocuk devam ediyordu? Şunu itiraf etmeliydi ki, Miss Baker her bakımdan fevkalâde bir öğretmen sayılabilirdi.

Bir ara, dışardaki sesler tamamen kesildi. Bu sefer sessizlik biraz daha uzun sürmüştü. Frank Moran başını kaldırdı, genç kadının odada kapının arkasında durduğunu gördü. Genç kadının arkası dönüktü, bir ara koridora doğru bakarak: «Oldu mu?» diye bağırdı.

Cookie'nin sesi çok uzaktan duyuldu:

— Hayır olmadı! Biraz bekle.

Miss Baker saklanbaçtan en az Cookie kadar zevk alıyor gibiydi. Frank Moran: «Her halde çocuklarla oyun oynarken böyle davranmak lâzım. Onlarla candan oynamalı!» diye düşündü. Çocuklar bir insanın kendileriyle zoraki bir tavırla meşgul olduklarını derhal hissedebilirlerdi. Genç kadının Cookie'ye karşı gösterdiği candan alâka, çocuğu fethetmişti. Cookie çoktandır ona karşı duyduğu yabancılığı unutmuştu. Genç kadına bağlanı-

vermişti. İhtimal bunda, genç kadını burada okuldakinden bambaşka bir ışık altında görmesinin de büyük bir payı vardı. Okulda ne de olsa, genç kadın disiplini muhafaza etmek zorunda idi.

Miss Baker, Frank Moran'ın kendisine baktığını görünce gözünü kırparak:

— Cookie merdiven altındaki küçük kilere benziyen dolaba girdi, diye fısıldadı. Sonra birden ciddileşerek: Orada bir tehlike yok ya? diye sordu.

Moran hayretle:

— Tehlike mi? diye sordu. Orada ne gibi bir tehlike olabilir? İki eski yağmurluktan başka bir şey yok ki, orada!

Cookie'nin sesi uzaktan uzağa boğuk bir şekilde duyuldu:

— Oldu!

Genç kadın tekrar başını koridora doğru çevirdi: «Geliyorum» diye selendi, sonra koridora çıktı, odaya girerken de çıkarken de adımlarının sesi duyulmamıştı bile. Kayar gibi yürüyordu. Frank Moran oturduğu yerden, genç kadın çocuğun heyecanını arttırmak için, mahsus kendi kendine: «Acaba burada mı? Acaba şurada mı?» diye söylendiğini duydu. Sonra bir kapı gıcırtıyla açıldı ve biraz sonra da Cookie'nin neş'eli çığlıkları işitildi. Ânide genç kadının sesi hiç beklenmedik tiz bir tonda bütün evi çınlattı.

— Mr. Moran! Mr. Moran!

Frank Moran ayağa fırladı, seslerin geldiği tarafa koştu. Kadının bağırmasından, acele etmesi gerektiğini anlamıştı. Onların yanına gidinceye kadar, arada çok kısa bir mesafe olduğu halde, genç kadın iki defa daha bağırmıştı.

Miss Baker ahşap kapıyı tutan eski demir sürgüyü var kuvvetiyle itiyordu. Yüzü sapsarı olmuştu:

— Kapıyı açamıyorum. Ben size biraz evvel onun için bir tehlike olup olmadığını sormuştum! dedi.

Frank, genç kadını teskin ederek:

— Korkulacak bir şey yok, dedi. Bu kapı kolayca açılır.

Sonra demir sürgüyü çok az olmak üzere kapının dip tarafına doğru itti, sürgünün dili kurtuldu o zaman Frank Moran ağır ahşap kolu kaldırdı. Bu ağır kol doğrudan doğruya merdivene raptedilmişti. Dolabın kapağı normal bir odanın kapısının hemen hemen yarısı kadardı, yalnız biraz daha genişti. Altı ise döşemeye bitişik değildi. Döşeme ile dolap arasında hemen hemen otuz üç santim kadar bir mesafe vardı.

Cookie gülerek dolaptan dışarı çıktı, Frank Moran genç kadına:

— Gördünüz mü? Boşuna endişe ettiniz. Kolu kendinize doğru çekip duruyorsunuz, halbuki kolun öbür ucunda bir yer var, evvelâ onu boşaltmalı sonra kolu çekmeli idiniz. Hem de kolu kendinize doğru değil hafifçe geriye doğru çekmeliydiniz, o zaman kapı açı'verecekti!

Genç kadın beceriksizliğinden utanmış gibi mahcup bir tavırla :

— Evet, görüyorum ki, yanılmışım. Ne kadar aptalca hareket ettim. Birden bir elini yanağına dayayarak öbür elini de hafifçe göğsüne bastırarak:

— Size birşey söylemedim, amma fena halde korktum. Kanım beynime çıktı adeta. Çocuk içerde kalacak diye korktum... Ben yetişinceye kadar...

Frank Moran evinde böyle kolay açılmıyan bir kapının bulunması kendi kabahatıymış gibi mahçup bir tavırla:

— Çok üzüldüm, doğrusu, size söylemeliydim...

Genç kadın birden âdeta marazi bir tecessüse kapılmış gibi bu mevzu üzerinde durdu:

— En kötü ihtimali düşünelim, kapı açılmasaydı ne yapacaktınız? Herhalde onu kıracaktınız değil mi?

— Evet, amma kapıyı kırmak için bir şey bulmak icab edecekti.

Genç kadının yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Frank Moran'a, o geniş omuzlarına, göğsüne baktı, sanki kuvvetini anlamak istiyordu.

— Yani bu kapıyı elinize bir şey almadan sadece adale kuvvetiyle kıramaz mısınız? Bir omuz vurup onu parçalıyamaz mısınız?

Frank Moran parmağını kapıya bastırdı:

— Hayır, dedi. Görüyorsunuz, gayet sağlam meşeden yapılmıştır. Kalınlığı en az beş altı santimetre var. Bakın, ne kadar kalın! Doğrusunu söylemek icap ederse, evi yapan gayet sağlam yapmış. Sonra içerisi de pek geniş değildir. Meselâ biri içerde kapalı kalsa, dediğiniz gibi bir omuz vurmak için hamle yapmak üzere geriye çekilemez ki. Yer yoktur. İçerisi ancak bir buçuk metre kadardır. Belki de daha azdır. Sonra hafif bir meyil de vardır. İçerde ayakta bile dik duramazsınız. Çünkü tavan hemen merdiven altından başlıyor. Üçgen şeklinde tuhaf bir yer işte, görüyorsunuz ya! Elinizi uzatın, bakın parmaklarınız bulunduğunuz yerden kapıya değiyor. İçerde hareket etmek için dahi yer yok. Dört bir taraf duvarla çevrili.

Miss Baker birden Frank Moran'ı şaşırtan bir hareketle başını eğdi, o küçük kapıdan geçip karanlık dolaba girdi. Moran, genç kadının içerden avuçlarını duvarlara dayıyarak etrafı araştırır gibi bir hareket yaptığını duyuyordu. Biraz sonra genç kadın dışarı çıktı. Hayretle:

— Çok güzel yapılmış, doğrusu! dedi. Amma içer-

de acaip bir koku var. Kapının açık olmasına rağmen pis pis kokuyor. Acaba bir insan böyle bir dolapta kapalı kalsa, ne kadar zaman hayatta kalabilir?

Frank Moran böyle bir suali beklemiyordu. Erkeklerin çoğu gibi böyle anormal bir takım ihtimalleri hesaba katmak aklına gelmezdi. İhtimal böyle bir şeyi daha evvel hiç düşünmemiştir. Nihayet müphem bir tavırla:

— Vallahi bilmiyorum, dedi. Belki bir saat yahut bir buçuk saat... belki de iki saat, amma ondan fazla dayanamaz zannederim.

Mevzuu ile ilgilenmemiş gibi lâkayt bir tavırla dolabın içini tetkik ediyordu.

— Oldukça havasız bir yer doğrusu! dedi.

Genç kadın, birden aklına gelen bu feci ihtimalin üzerinde durmak istemiyormuş gibi ürperdi ve hemen mevzuu değiştirdi. Fakat Frank buna hayret etmedi. Her insanın aklına zaman zaman böyle marazi acaip şeyler gelebilirdi. Miss Baker eğildi, Cookie'yi kollarının altından tutarak onu tıpkı henüz yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi yürütmeğe başladı.

— Haydi bakalım küçük bey!

Sonra Moran'na doğru dönerek:

— Artık yatma zamanı geldi değil mi? diye sordu.

Cookie olduğu yerde zıplıyarak itiraz etmeğe kalktı, o kadar güzel eğleniyordu ki, o sırada mücadelesiz yatmağa razı olacak gibi görünmüyordu.

— Bir daha, bir daha oynayalım ne olur! diye yalvardı.

Genç kadın müşfik bir tavırla:

— Pekalâ bir kere daha oynarız. Amma sadece o kadar, dedi.

Frank Moran tekrar oturma odasına dönerek koltuğuna kuruldu. Gazetesini sonuna kadar okumuştu. Kü-

çük ilânları bile gözden geçirmişti. Satılık eşya ilânlarına da bakmıştı. Bunların hiçbirini satın alamazdı. Amma satın alabilecek bir durumda olmayı arzu ederdi. Vakit geçsin diye, onu pek fazla alâkadar etmeyen okuyucu mektuplarını bile okumuştu.

Nihayet o gün beraber yemek yediği bir arkadaşının kendisine verdiği püroyu çıkardı, ucunu kesti ve dudaklarının arasına alarak yaktı. Bir nefes çekti. Etrafa Moran'a tatlı bir huzur veren mavi bir duman yayıldı. Bir kaç dakika, hiçbir şey düşünmeden derin bir huzur içinde oturdu.

Böyle nadiren dinlenmeğe vakit bulurdu. Boş kaldığı vakit te ne yapacağını bilemiyordu. Uykusu gelmişti. Arada bir, başı önüne düşüyordu. İlk defasında hemen farkına vardı. Pürosunu ağzından çıkarıp bir tepsinin üzerine koydu. Böylece uykuya daldığı takdirde, Margaret'in o pek sevdiği güzel halısını yakmak tehlikesi olmıyacaktı. Bir ara, Cookie parmaklarının ucuna basarak babasının yanına yaklaştı. İ ki elinde babasının terlikleri vardı. Yumuşacık, rahat terliklerdi. Çocuk mahzun bir tebessümle:

— Miss Baker bunları giymeni söyledi, baba! dedi.

Moran memnun oldu:

— Bak hele! Çok teşekkür ederim, dedi.

Sonra eğilip ayakkabılarını çıkarttı, terliklerini giydi ve Cookie'ye :

— Miss Baker'e söyle, beni şımartıyor, dedi.

Cookie yine ayaklarının ucuna basarak elinde o ağır kalın tabanlı ayakkabılarla yine geldiği gibi sessizce dışarı çıktı. Halbuki babası uyumuyordu. Moran koltuğun arkasına dayandı. Biraz sonra yine kestirmeğe başladı. İkide bir başı önüne düşüyor gözleri kapanıyordu. Ara sıra aklına Miss Baker geldikçe: «Böyle bir kız ken-

dine çabuk kısmet bulmalı! Pırlanta gibi bir şey vesselâm» diye düşündü.

★★★

Dr. Bixby daima herşeyi iyi tarafından alırdı, fakat onun yanında oturmak ve sözlerini dinlemek o anda Margaret'in sabrını tüketiyordu. İhtiyar adam:

— Ne zannettin ya? Üçünüzün de ben ebeliğinizi yaptım, diye anlatıyordu. Senin doğduğun geceyi dünmüş gibi hatırlıyorum. Hafızamda herşey o kadar net ki. Şimdi sana bakıyorum da, bir türlü inanamıyorum. Büyümüşsün, evlenmişsin, üstelik bir de çocuğun var...

Margaret doktoru dinlerken gözlerini yoldan ayırmıyordu. Bir an evvel otobüsün gelmesini bekliyordu. Doktora bakarak: «Benim ne kadar korktuğumu ve ne kadar endişe ettiğimi bir bilse« diye düşündü.

İhtiyar adam konuşmağa devam ediyordu:

— İnanılacak şey değil vallahi! Ya sizler çok çabuk büyüyorsunuz, yahut ben ihtiyarladığımı fark etmiyorum !İkisinden biri.»

Doktor bunu söylerken dudaklarında solgun bir tebessüm belirdi. Otobüs durağındaki solgun ışık altında yüzü bambaşka görünüyordu. Nihayet dayanamadı, elini uzatıp genç kadının omuzuna koyarak candan bir tavırla:

— Biliyorum, şu anda endişe içindesin, üzülüyorsun. Emin ol senin şu anda evine varmış olmanı isterdim. Fakat kendine hâkim ol kızım. Göreceksin, üzüldüğün boşa gidecek. Başka türlü olamaz. Ne olabilirki? Kocanın telefona cevap vermemesi bir şey ifade etmez ki. Eminim komşularından birine gitmiştir. Sen burada üzülüp dururken o birasını içiyordur. Üzülmen doğru değil.

— Biliyorum Doktor Bixby. Amma kendime hâkim olamıyorum. En çok o telgrafa sinirleniyorum. İçimde bir huzursuzluk duyuyorum. Bu histen bir türlü kurtulamıyorum. O telgraf kendi kendine gelmedi ya?

İhtiyar adam gülerek:

— Tabiî kendi kendine gelmemiştir. Telgraflar kendi kendine gelmez. Belki de kocanın çalıştığı dairede arkadaşlarından biri şaka yapmıştır.

Fakat bu ihtimalin ne kadar zayıf olduğunu ihtiyar adam da biliyordu. Onun için bunu söylerken sesi pek fazla ikna edici değildi.

Margaret gözlerini şehrin dışına giden geniş yola dikmişti. İhtiyar adam Margaret'i Ford marka otomobili ile oraya getirmişti. Otomobil biraz ilerde park etmişti. Margaret:

— Vakit geç değil mi? Ya oraya bu saatte otobüs yoksa ne yaparız? diye sordu.

Bunu söylerken ikide bir tırnaklarını yiyormuş gibi bir parmağını dişlerine değdiriyordu.

Doktor Bixby, karşısındakini bir çocukmuş gibi elini tutup ağzından çekti.

— Seni daha yedi yaşında iken bu âdetten vaz geçirdim. Şimdi yine mi tırnaklarını yiyeceksin?

Bunu söyledikten sonra otomobilin pek temiz olmayan ön camından ileriye baktı.

— Bak gördün mü? Otobüs geliyor, dedi. Tâ ilerde o iki ışık yokmu? İşte otobüsün farları.

★★★

Birden yumuşak bir şey, bacaklarına değince uykuya dalmış olan Moran gözlerini açtı. İlk önce başını kaldırdı, sonra yere baktı. Cookie küçük bir kedi yavrusu gi-

bi dört ayak vaziyeti almış odada sessizce dolaşıyordu. Başını kollarının arasına almıştı. Moran şefkatle:

— Hâlâ saklanbaç mı oynuyorsunuz? diye sordu.

Çocuk başını kaldırdı, sonra babasının dünyadan haberi yokmuş gibi bir tavırla:

— Artık oynamıyoruz, dedi. Miss Baker yüzüğünü kaybetmiş, onu arıyorum.

Bu sırada genç kadının sesi duyuldu. Koridorun öbür ucundan sesleniyormuş gibi, sesi uzaktan geliyordu'

— Cookie, yüzüğü buldun mu?

Moran ayağa kalkı, koridora çıktı. Genç kadının parmağındaki yüzüğü hatırlıyordu, daha Miss Baker içeri girdiği anda onu kaybetmişti. Merdivenin altındaki dolabınk apısı ardına kadar açıktı. Genç kadın ihtimal içerisini aramıştı. Şimdi de koridorun iki tarafını arıyordu. Eğilmiş, ellerini dizlerine koymuş dikkatle yere bakıyordu. Şaşkınlıkla:

— Parmağımdan nasıl kaydı bilmiyorum. Düştüğünü fark etmedim bile, her halde buralarda bir yerdedir. Üzüldüğüm nokta: Yüzüğün yadigâr olmasıdır. Annem bana onu okuldan mezun olduğum vakit vermişti.

Frank Moran, merdivenin altındaki dolabı işaret ederek:

— Oraya iyice baktınız mı? diye sordu. Hatırlıyor musunuz? Bir ara içeri girmiş, etrafı araştırmıştınız...

Genç kadın gayet tabiî bir tavırla, dolaba baktı sonra yerleri aramağa devam ederek:

— Tabiî baktım amma, kibritim yoktu. Onun için etrafı iyice göremedim, dedi.

Frank Moran:

— Bir dakika, ben tekrar bakayım! Kibrit alayım da! dedi.

Eğilerek dolaba girdi, bir kibrit çaktı. Sarı bir

alev içerisini hafifçe aydınlattı. Moran arkası dönük olarak yere çömelmişti.

Kapı, ânide kapanınca tabanca patlamış gibi bir ses oldu ve kulakları sağır eden bu ses koridorda derin akisler bıraktı...

MORAN ÖLDÜKTEN SONRA

Wanger'in şefi onu odasına çağırtmıştı. Hemen:

— Yeni bir şeyler buldun mu bari? diye sordu. Böyle giderse, cinayete benzemeyen cinayetler mütehassısı olacaksın galiba. Sence bu da cinayet mi?

— Tabiî cinayet! Bunda en küçük bir şüphem yok. Başka türlü olmasına imkân yok.

— Pekalâ! Heyecanlanma. Nerede ise masamın üzerindeki bütün kâğıtları yere düşüreceksin. Biraz evvel Kling ile konuştum. Onun tahkikata memur ettiği adamlar, bunun cinayet olduğu hususunda senin kadar kat'i konuşmuyorlar. Onun için bu vazifeyi sana vermek üzere Kling'le anlaştım. Kling gayet anlayışlı bir adam. Hem tahkikatı pek güzel idare etmişler. Onlara göre, bu iş cinayet değil.

Wanger şaşkınlığından bir an bir şey söylemedi. Sonra:

— Ne dediniz? diye sordu. Ne demek istiyorlar, yani adamcağız kendi kendini bir kaza eseri olarak mı o dolaba...

Wanger'in şefi elini uzatarak hafifçe omuzuna dokundu:

— Acele etme, hemen her şeyden netice çıkarıyor-

sun. Sana izah edeyim bir defa. Kling bana ne düşündüğünü söyledi, ben de pek saçma bulmadım doğrusu. Morannın karısı hakikaten üzerinde ablasının imzası bulunan bir telgraf almış, yahut böyle bir telgraf aldığını iddia ediyormuş. Fakat evin her tarafını aramışlar, telgrafı bulamamışlar. Bu yüzden, telgrafın nereden çekildiği anlaşılamamış. Belki de buradan şehirden çekilmiştir. Kadın da heyecanından telgrafın buradan çekildiğini görmemiştir. Çocuk da kendisiyle oyun oynayan bir hanımdan bahsediyormuş. Bu da nihayet bir çocuğun ifadesidir. Bu işin içinde büyük bir insanın parmağı olduğunu gösteren sadece iki nokta var. Telefon tellerinin kesilmiş olması ve çocuğun karyolasının üzerinde bırakılan yazılı kâğıt...

Wanger asabî bir tavırla alt dudağını büktü:

— Peki sizce dolabın kapısını çocuk mu kapadı?

— Yani çocuk kapıyı kapamak için sürgüye kadar uzanamazdı, demek istiyorsun değil mi? Kling bana bu hususta da bir şey anlattı. Çocuğa bir iskemle uzatarak: «Haydi bakalım, şimdi dün akşam olduğu gibi kapının üzerine çık bakayım» demişler. Çocuk puf'un üzerine çıkmış, oradan ayağını üç ayaklı telefon sehpasının üzerine koymuş, sonra o sehpaya basarak dolabın üstüne çıkmış. Mademki bunu hiç zorlanmadan kendi kendine yapabilmiş, Cinayet gecesi de pek alâ ayni şekilde hareket etmiş olabilir.

Wanger sinirli bir tavırla:

— Siz çıldırmışsınız! dedi.

— Çocuğu başka bir denemeye daha tabi tutmuşlar. Ona demişler ki: «Çocuğum, baban içerde olsa idi, babanın dışarı çıkması için kapıyı açar mıydın? Yoksa onu içerde mi bırakırdın?» Ne cevap vermiş biliyor musun? «İçerde bırakırdım, saklanbaç oynuyorduk ya!» demiş.

— Bizim çocuklar akıllarını kaçırmışlar. Demek

onlara göre cinayeti işliyen, çocuk! Telefon tellerini kesen çocuk! Belki de yatağın üzerinde bulunan ve kitap harfleriyle yazılmış olan o kâğıdı da çocuk yazdı, öyle mi?

— Sözümü bitirmeme müsaade eder misin? Onlar «Bütün bunları çocuk yaptı» demiyorlar. Bu işin kaza eseri olduğunu zannediyorlar. Belki de sonradan biri gelmiş, vaziyeti farketmiş, mes'uliyet üzerinde kalmasın, diye kaçmıştır.

«Kling'in adamlarının hepsi bu fikirde. Amma, tabiî, ille «böyledir» demiyorlar. Sadece bir tahmin işte. Daha ikna edici bir şey bulunursa, o zaman onun üzerinde dururlar. Öğrendiklerine göre, Moran'ın bir metresi varmış. Belki de telgrafı Moran'la başbaşa kalmak için metresi yazmıştır. Moran metresi gelmeden evvel çocukla oyun oynamağa başlamıştır. Bir ara tesadüfen dolaba girmiştir. Çocuk da babasının içeri girdiğini görünce, kapının üzerine tırmanıp sürgüyü indirivermiştir. Bilâhare kadın gelmiş ve Moran'ın içerde havasızlıktan boğulduğunu anlamıştır. Bunun üzerine, korkudan ne yapacağını şaşırmıştır: İhtimal bu işte parmağı olduğunu kimseye duyurmak istememiştir. Kimbilir?

«Bu yüzden çocuğu yatağına yatırmış ve Moran'ın karısına hitaben çocuğu merak etmemesi için bir kâğıt yazıp bırakmıştır. Belki, o sırada telefon çalmış, kadın cevap vermekten korktuğu için endişe içinde ne yaptığını bilmeden telefon telini kesmiştir. Kling'in adamları başka tahminler de ileri sürüyorlar. «Kadın dolabı açıp da Moran'ın içerde ölü olduğunu görünce, paniğe kapılmıştır» diyorlar. Ortada bir ip ucu bırakmamak için her şeyi, eve ilk girdiği anda olduğu gibi bırakmağı düşünmüş, dolabın kapısını tekrar kapamış, hatta sürgüyü de çekmiştir, diyorlar. Böyle olup biten hep çocuğun marifeti gibi görünüyor. Yani senin anlıyacağın, evvelâ bir kaza olmuş, son-

ra kadın gelmiş, fakat olup bitenleri görünce, kimseye haber vermeden kaçıp gitmiş.

Wanger yüzünü buruşturarak:

— Saçma, dedi. Bütün tahminler hakkında fikrimi söyliyeyim mi? Deli saçması. Acemi işi! Şimdi fikrimi öğrendiniz. Bu işi yine bana mı vereceksiniz? Yoksa vaz mı geçeceksiniz?

Wanger'in şefi dalgın bir tavırla:

— Sana vereceğiz. Ben Kling'e söylerim. Her zaman yanılacak değilsin ya?

★★★

Hepsi odanın ortasında bilye oynuyormuş gibi çömelmişlerdi. Hepsi odanın ortasında, yerde olan bir şeye bakıyorlardı. Kapıdan giren biri, baktıkları şeyin ne olduğunu anlıyamazdı. Birbirlerine değecekmiş gibi görünen başları ortadaki şeyi tamamen gözden saklıyordu. Amma o şey, her ne ise muhakkak ki, çok küçük bir şeydi.

Aralarından biri bazen başını kaldırıyor, derin bir şaşkınlık içinde, başını kaşıyor yahut uyuşan ensesini ovuyordu. Karşıdan bakan biri ortada oyun oynandığını zannederdi. Yalnız zarların sesi yahut bilyelerin birbirlerine çarparken çıkardıkları şıkırtı duyulmuyordu. Kapının yanında, ayakta bir kadın polis duruyor, olup bitenlere karışmadan, sadece seyrediyordu. Kadına her bakan, derhal onun kendine ne kadar güvendiğini anlıyordu. Ayni zamanda kadın âdeta zevki selimi rencide eden bir varlıktı. En küçük bir zarafeti yoktu. Başındaki kaskete bakan erkek olduğunu zanneder, fakat ayağında pantolon değil, eteklik olduğunu görünce, şaşırıp kalırdı. Kadın erkek olacakken kadın olarak yaratılmış hissini veriyordu. Ve bu his insanı rahatsız ediyordu.

Wanger, öbür kapının eşiğinde durdu. Bir müddet kimsenin haberi olmadan olup bitenleri seyretti, nihayet dayanamadı, içeri girdi. O zaman odanın ortasında çömelmiş bulunan ve bir baklava şekline benzeyen bir şekil başlar birbirinden ayrıldı. Ortada, devlerin ortasında kalmış parmak çocuğa benzeyen mini mini bir varlık göründü. Cookie, etrafındaki iri yarı adamların ortasında daha da küçük görünüyordu. Wanger:

— Ne yapıyorsunuz siz? Çıldırdınız mı? Bu yaşta bir çocuğu böyle terletmek doğru mu?

— Onu kim terletiyor?

Wanger haksızlık ettiğini biliyordu. Adamlar çocuğu terletmiyorlardı. Aralarından biri bir cep saati çıkarmış onu çocuğun önünde bir oyuncak gibi sallayıp duruyordu. Amma anlaşılan bunun da bir faydası olmamıştı. Kapıdaki kadın, başını arkaya atarak güldü. Gülüşü bir at kişnemesini andırıyordu.

Cookie, bütün çocuklar gibi birisinin kendisine sempati duyduğunu sezer sezmez rahatladı. Wanger'e bir bakışta, onun kendisine yakınlık gösterdiğini anladı. Hemen yüzünü buruşturarak tiz bir sesle ağlamağa başladı.

Wanger etraftaki adamlara bakarak:

— Gördünüz mü ya? dedi. Bu yaşta çocukların polisten korktuğunu bilmez misiniz? Bir defa, hepiniz ayrı ayrı onun gözünde birer düşmansınız. Hep bir araya gelince ise...

Adamlardan biri ciddî bir tavırla:

— Amma üstümüzde üniformalarımız yok ki ağabey. Kollarımızda bant falan da yok. Bizim polis olduğumuzu nereden bilsin? diye sordu.

Diğer biri Wanger'e bakarak: «Çocuk ruhundan anlıyana bakın» diye alay etti ve kapıya doğru yürüdü.

Başka bir polis soğuk bir tavırla:

— İnşallah sen bizden daha fazla muvaffak olur-

sun! Hay Allah! Canımız çıktı. Hayatımda böyle bir çetin cevize çatmadım. Suali bile doğru dürüst anlamıyan bir çocuğa lâf anlatmak ne de zormuş!

Wanger homurdanarak:

— Neden lâf anlamaz olsun? Çocuğun anlıyacağı gibi konuşun, pek alâ anlar! Bütün mesele, çocuğa yaklaşmasını bilmek.

Herkes dışarı çıkmıştı. Odada yalnız polis kadın kalmışı. Fakat polis kadının orada bulunması o ana kadar fiç faydalı olmamıştı. Daha çocuğa sual sormağa başladıkları zaman, çocuğun bütün diğer polislerden daha fazla o kadından korktuğu anlaşılmıştı. Kadın eşikten odanın ortasına doğru yürüyecek olsa, hatta bir adım atsa bile, çocuk bir kâbus görmüş gibi çığlık çığlığa bağırmağa başlıyordu.

Wanger, bir iskemle çekip oturdu, bacaklarını açtı ve Cookie'yi dizlerinden birinin üzerine oturttu.

Kapıda duran polis, müstehzî bir tavırla, sinirli sinirli güldü:

— Haydi bakalım, bir de siz deneyin, dedi. Bana öyle geliyor ki, çocuk o gece uykuda idi. Olup bitenleri gördüğünü zannetmiyorum.

— Uykuda olur mu hiç? Bütün o hareketleri kim yaptı sanki?

Cookie Wonger'le daha evvel yapmış olduğu sohbetlerden onun daima kendisine bir şeyler verdiğini biliyordu. Wanger'e cana yakın bir tavırla bakarak:

— Bana şekerleme getirdin mi? diye sordu.

Wanger:

— Hayır, Doktor sana fazla şekerleme verdiğimi söyledi, dedi. Sonra çocuğu sorguya çekmeğe başladı: Babanı dolaba kim kapadı Cookie? diye sordu.

— Kimse kapamdı, kendi istedi. Bizimle oyun oynuyordu.

Kapıdaki kadın gülerek:

— İşte bu suale geldi mi, hep bocalıyor, dedi.

Wanger öfke ile başını çevirip kadına baktı. Umumiyetle öyle kolay kolay öfkeye kapılmazdı amma bu sefer dayanamamıştı:

— Siz bu işe karışmayın, daha iyi dedi.

Sonra içini çekti. Bunu, yapacağı işi gayet iyi bilen ve etraftan müdahale olunca fena halde canı sıkılan bir insan tavrı ile yapmıştı. Suallerine devam etti:

— Kim, kim oynuyordunuz Cookie?

— Biz.

— Anladık siz oynuyordunuz, sen, baban başka kim?

— Ben, babam ve o hanım oynadı!

— Hangi hanım?

— O hanım işte...

— Hangi hanım?

— Bize gelen hanım.

— Size gelen hanım kimdi?

— Bize gelen hanım, şey... o hanım... İşte söyledim ya!

Cookie, Wanger'e elinden geldiği kadar yardım etmek istiyordu. Amma vereceği cevabı bir türlü bulamıyordu. Nihayet birden aklına gelmiş gibi:

— Bizimle oyun oynayan hanım, diye izah etti.

Wanger tahammülünün son haddine geldiğini hissediyordu. İçindeki havayı birden boşaltarak: «Of!» dedi.

Kapıdaki kadın:

— Gördünüz mü ya? Bize de hep aynı cevapları verdi. Bu çocuk büyüyünce nasıl meram anlatacak? Bilmiyorum.

Wanger de artık sinirlenmeğe başlamıştı. Amma kadına da sinirleniyordu:

— Rica ederim, bayan Mc. Govern! Şaka etmiyo-

rum. Bir daha hariçten müdahale ederseniz...

— Neye müdahale edersem?

Kadın bunu âdeta pervasız bir avırla söylemişti. Amma yine de sesini alçaltmıştı.

Wanger cebinden küçük siya bir not defteri çıkardı, defteri çocuğa vererek:

— Peki oynadığınız oyun ne idi? diye sordu.

Cookie bacaklarını sallayarak:

— Saklanbaç, dedi.

Bunu gayet kat'î bir tavırla söylemişti. İlk defa olarak bildiği bir mevzuuda konuşuyordu. Wanger:

— Evvelâ ebe kim oldu? diye sordu.

— Ben.

— Sonra kim oldu?

— O hanım.

— Sonra kim ebe oldu?

— Sonra sıra babama geldi.

Wanger, yumuşak bir sesle:

— Şimdi elde ettiğimiz malûmatı yazalım, diye mırıldandı.

Sonra siyah not defterini öbür dizinin üzerine koyarak çocuğu da dizinden indirmeden defterin bir sahifesine: «Pusuya düşmüş» diye yazdı. Fakat onu da çizdi ve nihayet: «Adam saklambaç oynamak bahanesiyle, tuzağa düşürülmüş» diye yazdı.

Yazdığı satırı okudu, sonra canı sıkılmış bir tavırla:

—Hay Allah! dedi. Mânâsız bir şey, yabancı bir kadın hiç tanımadığı bir adamın evine gelip, onu nasıl saklambaç oynamağa ikna edebilir? Durup dururken adam hiç tanımadığı bir kadınla oyun oynamağa kalkar mı?

Kapıdaki kadın Wanger'i kızdırmamak için bu sefer yumuşak sesle:

— Oynar ya! Dünyada daha neler olur! Ne biçim

kadınlar vardır, bilmezsiniz. Amma benim kastettiğim oyun, sizin kastettiğiniz oyundan bambaşka bir şey! Öyle saklanbaç falan değil.

Wanger yine sinirlendi, elindeki not defterini duvara doğru fırlattı. Cookie gözleriyle defterin uçuşunu takip etti, sonra:

— Ne oldu? Defteri niye attın? diye sordu.

Amma kapıda duran kadın yine de odadan çıkmadı. Çekingen bir tavırla:

— Sinirlenmeyin canım! Bence yanlış bir noktadan hareket ediyorsunuz. Moran'ın o kadını tanımadığını peşinen kabul etmişsiniz! dedi.

Wanger asabî bir tavırla kadına âdeta bağırdı:

— Çocuğun söylediklerini duymadınız mı? Belki beş altı defadır sorduk, hep aynı cevabı verdi. Kadın daha evvel evlerine hiç gelmemiş!

Cookie, Wanger'in böyle bağırdığını duyunca yine ağlamağa hazırlanıyormuş gibi, dudaklarını büzdü. Wanger hemen çocuğu teskin etmek için eliyle başını okşayarak:

— Sana kızmıyorum yavrum, dedi.

İşte o zaman hiç beklemediği bir şey oldu. Cookie, Wanger'in yüzünde ona olan güveni sarsılmış gibi mütereddit bir ifade ile bakarak:

— O halde niye kızıyorsun? Miss Baker'e mi kızdın yoksa? diye sordu.

— Miss Baker mi?

— Bizimle saklanbaç oynayan kadın.

Wanger, az kalsın çocuğu birden yere düşürüyordu.

— Allahım! Çok şükür! Nihayet ismini söyledi. Duydunuz mu? Şu işe bakın hele, ne kadar zamandır uğraşıp duruyoruz. Ancak şimdi bir neticeye vardık.

Fakat sevinci uzun sürmedi. Hemen sonra yüzünde tekrar can sıkıcı bir ifade belirdi.

Amma kadın muhakkak hakikî ismini vermemiştir. Her halde Miss Baker hüviyeti altında eve gelmiş, yapacağını yapmış, evden çıkınca da o hüviyetten sıyrılmıştır. Amma Moran'ın nasıl olup da onu evine almağa raz olduğunu bir meydana çıkarabilsem! Belki de o zaman bir şeyler meydana çıkarabiliriz!

Kadın yine söze karıştı.

— Belki de komşulardan biridir! dedi.

— Civardaki komşuların hepsini sorguya çektik. Hiçbir neticeye varamadık.

Wanger bunu suyledikten sonra tekrar Cookie'ye doğru dönerek:

— Cookie, Miss Baker sizin eve girdiği vakit, babana ne söyledi? diye sordu.

Cookie Wanger'e yardım etmek istiyormuş gibi ciddî bir tavırla cevap verdi:

— Merhaba, dedi.

Kapıdaki kadın içini çekerek:

— İşte şimdi, yine teklemeğe başladı, dedi. Artık bundan sonra mâkûl bir cevap alıncaya kadar canınız çıkacak!

Wanger başını kaldırarak merdivene doğru baktı.

— Acaba Bayan Moran'nı sorguya çeksem bir faydası olur mu? diye söylendi. «Bayan Mc, Govern, lütfen gidip doktora sorar mısınız? Bayan Moran'nı buraya bir dakika için bırakır mı? Doktora söyleyin, onu sorguya çekmiyeceğim, sadece çocuğun vermiş olduğu bu isim hakkında bir şey biliyor mu? Bunu öğrenmek istiyorum. Onu bir dakikadan fazla tutmam, dedi.

Kadın polis:

— Ben yokken çocukla bir şey konuşmayın. Ço-

cuk sizin yanınızdayken buradan ayrılmamamı tenbih ettiler, dedi ve çıktı.

İki dakika sonra, kadın tekrar Wanger'in yanına dönmüştü.

— Doktor razı olmadı, amma kadın geleceğini söyledi. Şimdi inecek! dedi.

Doktorla hasta bakıcı, Margaret Moran'la beraber odaya girdiler. Margaret Moran, çok yavaş yürüyordu. Cinayet sanki o dolapda değil, gözünün önünde işlenmişti. Yüzünde öyle bir dehşet ifadesi vardı.

Doktor, Wanger'i ikaz etti:

— Çok rica ederim! Bayan Moran'nı fazla üzmeyin, dedi.

Wanger :

— Merak etmeyin, onu fazla yormam, dedi.

Margaret, herşeyden evvel bir anne idi. Belki o anda ruhu derinden yaralıydı. Belki ıstırab bütün benliğini sarmıştı amma, herşeyden evvel çocuğunu düşünecek kadar iyi bir anne idi. Hafif bir sesle:

— Ço uğu fazla üzmüyorsunuz ya? diye sordu.

Sonra küçük küçük adımlarla Wanger'e ve çocuğa yaklaştı. Eğildi, Cookie'yi yanağından öptü. Doktorla hasta bakıcı genç kadının koluna girmişlerdi.

Wanger, Margaret'in bitap halini görünce, âdeta cesaretinin kırıldığını hissetti. Fakat ne olursa olsun, genç kadın ergeç sorguya çekilecekti. Wanger yumuşak bir sesle:

— Bayan Moran Miss Baker isminde birisini tanıyor musunuz? diye sordu. Böyle birisini tanıyıp tanımadığınızı anlamak istiyorum. Çocuk Miss Baker adında birisinden bahsetti de...

Bunu söyler söylemez, genç kadının yüzünün değiştiğini farketti. Doktorla hastabakıcı genç kadının arkasında durdukları için değişikliği farketmemişlerdi. Da-

ha bir dakika evvel Margaret'e artık hiçbir şeyin geçirdiği darbeden daha fazla tesir edemiyeceği zannedilirdi. Şimdi ise daha fazla tesir eden bir şey olduğu anlaşılıyordu. Genç kadının yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. İhtimal gözlerinin önünde korkunç bir filim gibi birbirini takip eden bir takım fecî sahneler canlanmıştı. Âdeta taşlaşmış görünen yüzünde yavaş yavaş yayılan bu korku ifadesi onu tamamen değiştirmişti. Genç kadın elini şakaklarına doğru götürerek sanki başı parçalanıyormuş gibi bir hareket yaptı. Sonra: «Bu olamaz» diye fısıldadı.

Wanger buna mecburmuş gibi devam etti. Yumuşak bir tavırla:

— Amma çocuk bu isimden bahsetti... dedi.

— Hayır, hayır, olamaz!

Genç kadının alelacele böyle bir ihtimali reddetmesi, Wanger'de şu intibaı uyandırdı. Margaret, bu isimde birisini tanıyordu. «Hayır» derken sadece o isimdeki kadının bunu yapamıyacağını, böyle bir şeyin düşünülemiyeceğini ima etmek istemişti. Bu tahmininde de haklıydı. Müşfik bir tavırla ısrar ederek:

— Amma ne yapalım ki, böyle bir isim, çocuğunuzun dudaklarından döküldü! dedi.

Margaret üzüntüsünden, teessüründen âdeta konuşamıyordu. Kekeleyerek:

— Bu kadın... Bu kadın! dedi.

Gözlerinden birden yaşlar boşandı. Fakat bu göz yaşları sadece bir ıstırabın ifadesi değil, ayni zamanda feci bir şeyi işitmiş olmanın verdiği bir dehşet ifadesiydi. Genç kadın âdeta hıçkırarak cümlesini tamamladı:

— Bu kadın Cookie'nin devam ettiği çocuk yuvasındaki öğretmenlerden biridir.

Olup bitenleri daha fecî gösterebilecek herhangi bir şey varsa, işte buydu. Margaret için artık meçhul or-

tadan kalkmıştı. Birden hiç bilmediği, tahayyül bile edemediği biri, çok iyi tanıdığı bir kadın olmuştu. Hem de çocuğunu günde birkaç defa teslim ettiği genç bir kadındı. Sanki odaya birden bir hayalet girmişti.

Margaret'in dizleri kesildi. Bayılacak gibi oldu. Ayakta duracak hali yoktu. Doktorla hastabakıcı düşeceğini hissederek onu sımsıkı tuttular. Genç kadını zorla kapıya doğru çevirdiler ve odadan dışarı çıkmağa mecbur ettiler. Margaret küçük adımlarla yürümeğe başladı. Artık bir şey söyleyemiyordu, zaten söylemesine de lûzum yoktu. Artık herşey Wanger'in elindeydi.

Doktor, genç kadını odadan çıkarıp, kapıyı kapamadan evvel öfkeli bir tavırla, Wanger'e omuzunun üzerinden baktı ve : «Siz polisler, adamı deli edersiniz!» dedi.

Wanger sâkin bir tavırla:

— Başka türlü hareket edemezdim, dedi. Bu nasıl olsa yapılacaktı!

★★★

Genç kadın, Okul bahçesinin küçük çocuklara ayrılmış olan kısmında bir sürü küçük çocukların arasında duruyordu; Küçükleri, büyüklerden ayırmak için, mahsus, bahçenin o kısmına toplamışlardı. Çocuklar sıra ile iki direk arasından geçiyorlardı. Her biri direklerin arasından geçerken orada adeta hapsoluyor, sonra arkada duran bir çocuk direkler arasında duran çocuğa: «Şunu mu istersin? Bunu mu istersin?» mealinde sualler soruyordu. Çocuk, istediği şeyi söyledikten sonra direklerin birisinin arkasına geçiyordu. Wanger çocukluğunda böyle bir oyun oynamamıştı. Onun zamanında bu tip oyunlar oynanmazdı. Onun için oyunu dikkatle takip

edemiyordu.

Garip bir şeydi, amma hiçbir vakit bir insanı ani sorguya çekmeden evvel, bu kadar huzursuzluk duymamıştı. Gerçi genç kadını tevkif etmek mevzubahis değildi. Fakat yine de Wanger içinde garip bir sıkıntı hissediyordu. Genç kadını birden o çocukların arasından alarak ona bir cinayet işleyip işlemediğini sormak, merhametsizce bir iş gibi görünüyordu.

Genç kadın Wanger'in kendisine baktığını görmüştü. Bir an için çocukları yalnız bırakarak Wanger-in yanına geldi. Kısa boylu narin bir genç kızdı.. Açık sarı saçları vardı. Henüz gençti. Her halde yirmi dört, yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Gözlük taktığı halde, güzeldi. Gerçi gözlük ona biraz ciddî bir ifade veriyordu. Amma güzelliğini bozmuyordu. Elmacık kemiklerinin üzerinde seyrek çiller vardı. Amma çil ona yakışıyordu. Genç kız, nazik bir tavırla:

— Çocuklardan birini mi bekliyorsunuz efendim? diye sordu. Amma bir dersimiz daha var...

Wanger okula geldiği vakit, doğrudan doğruya ve yalnız başına öğretmenin yanına gitmesine müsaade edilmesini istemişti. Yanına büyük çocuklardan bir sınıf mümessili vermişlerdi. Çocuk Wanger'i küçüklerin oynadığı kısma kadar getirmiş, nöbetçi öğretmene bir şey söylemeden Wanger'in yanından uzaklaşmıştı. Wanger genç kadınla yalnız başına konuşmak istiyordu. Bunun daha insaflı bir şey olacağını düşünmüştü. Nazik bir tavırla:

— Sizinle birkaç dakika konuşmak istiyorum, efendim, dedi.

Lûzumsuz yere genç kadını korkutmak istemiyordu. Ne de olsa, henüz onun aleyhinde herhangi bir delil yoktu. Sadece ismini Cookie'nin ağzından duymuşlardı. O kadar! Wanger kendisini taktim etti:

— Ben Emniyet Müdürlüğünden Wanger, dedi.

Genç kadın korkmamıştı. Sadece biraz hayret etmişti. Nezaketle:

— Memnun oldum, efendim! dedi.

— Sizin Cookie Moran'la görüşmenizi rica edecektim. Cookie'yi biliyorsunuz değil mi? Bayan Frank Moran'nın çocuğu... Burada işiniz biter bitmez, benimle beraber gelmenizi rica ediyorum.

Genç kadın Cookie'nin ismini duyunca:

— Ha! Evet, zavallı küçük yavru! dedi.

Bu arada çocuklar oyunu durdurmuşlardı. Oldukları yerde gurup halinde toplanmış, yüzlerini öğretmene doğru çevirmişlerdi:

— Yarışmağa başlıyalım mı? Öğretmen? diye sordular.

Genç kadın Wanger'e baktı. Wanger başını eğerek:

— Zil çalınıncaya kadar devam edin. Ben sizi beklerim, dedi.

Genç kadın tekrar çocukların yanına gitti ve hemen onlarla oynamağa başladı. Başına sıkıntı gelmiş bir insana benzemiyordu. Bütün dikkatini işine vermişti. Ellerini çırparak :

— Haydi çocuklar, hazır mısınız? diye seslendi. Haydi çekin... Çok kuvvetli çekmeyin amma. Marvin dikkat et! Barbara'nın kolunu yırtacaksın!

Biraz sonra, çocuklar otobüse bindirilmişti. Wanger, Miss Baker'le beraber sınıfa gelmişti. Genç kadının kürsünün üzerindeki eşyaları sıralayışına, herşeyi intizamla yerleştirişine bakıyordu. Bir ara:

— Çocukların şu resim kâğıtlarına yapmış oldukları resimleri kontrol ettikten sonra, bu kâğıtları onlara iade eder misiniz? Her akşam bunları eve götürürler mi? diye sordu.

Bu, görünüşte mânâsız bir sualdi. Daha doğrusu bu gibi işlerle hiç ünsiyeti olmayan bir kimsenin sorabileceği bir sualdi. Wanger genç kadının şüphesini uyandırmadığına kâni idi.

Miss Baker:

— Hayır, onları yalnız Cuma günleri çocuklara veririz. Çocuklar bütün hafta çeşitli resimler yaparlar. Sonra Cuma günleri sıralarını ve dolaplarını temizlerler. O gün yapmış oldukları resimleri evlerine götürmelerine müsaade ederim. Böylece anneleri çocuklarının nasıl ilerlediğini görürler.

Genç kadın bunu anlatırken müşfik bir tavırla gülümsüyordu. Wanger üst üste konmuş ve üzerine boyalı kalemle resimler yapılmış kâğıtlardan en üstündekini aldı. Bu kâğıdın üzerinde bir kuzunun üzerinde kocaman bir tarla kuşunun resmi vardı. Wanger hakikî düşüncesini gizliyen bir tebessümle ve bir çocuğun eseri olan bu resme hayranlıkla bakıyormuş gibi:

— Bu resmi çocuklara bu hafta mı, yoksa geçen hafta mı yapırdınız? diye sordu.

Bu da mânâsız bir sual gibi görünüyordu. Belki genç kadın Wanger'in onu giyinirken lâfa tutmağa çalıştığını düşünüyordu. Wanger bu suali sorunca, genç kadın hangi kâğıdı çektiğine baktı. Sonra hiç şüphelenmeden:

— Bu hafta, dedi. Bunu onlara Pazartesi günü öğleden sonra yaptırdım.

Pazartesi gecesi cinayet gecesiydi. Wanger bir şey söylemedi. Biraz sonra ikisi de taksiye binmiş, Moranların evine doğru yola koyulmuşlardı. Genç kadının sinirleri gergin olacak yerde, Wanger'in sinirleri gerilmişti. Otomobilin penceresinden dışarı bakıp duruyordu. Uzun süren bir sessizlikten sonra genç kadın çekingen bir tavırla:

— Beni oraya polisi ilgilendiren bir iş için mi

götürüyorsunuz? Yoksa çocuğu teskin etmek için mi? diye sordu.

Fakat bu sualde suçlu bir insanın korkusu yoktu. Sadece genç kadının şimdiye kadar başından geçmemiş bir hâdise ile karşılaşmış olmasından doğan bir tereddüt vardı.

Wanger:

— Sırf formalite meselesi. Kendinizi üzmeyin, dedi.

Sonra tekrar pencereden dışarı baktı. Sanki o sırada düşünceleri bambaşka bir yerdeydi. Bir ara:

— Siz o gece orada mıydınız, diye sordu.

Wanger bu suali mümkün olduğu kadar sâkin bir tavırla ve alelâde bir şeyden bahsediyormuş gibi sormuştu. Gerçi, bunu genç kadının durumunu güçleştirmemek için yapmamıştı. Onu peşinen hazırlamak, bir zemin yaratmak da istemiyordu. Sadece genç kadını doğrudan doğruya sorguya çekecek kadar mühim bir ip ucu yahut bir delil bulunmadığı için böyle hareket etmişti. Zaten genç kadını sorguya çekmiş olsaydı, işgüzarlık yapmış olacaktı.

Genç kadın bu suali duyunca, derin bir hayretle kaşlarını kaldırdı!

— Hangi gece? Mr. Moran'ın öldüğü gece mi? Ne münasebet? Orada ne işim vardı? dedi.

Wanger suali tekrarlamadı. Genç kadının da tekrar red cevabı vermesine lüzum kalmadı. Zaten bir şeyi iki defa sormağa ne lüzum vardı? Nasıl olsa, herşey sonradan zapta geçecekti.

Wanger, meslek hayatı boyunca birçok insanları yüzleştirmişti. Fakat hiçbir vakit bu derece, insana tesir eden bir yüzleştirme olmamıştı. Genç kadın, çocuğun karşısında muayyen bir mânâda o kadar müdafaasızdı ki!

Çocuk da etrafına toplanmış olan büyüklerin karşısında aynı derecede kendini müdafaasız hissediyordu.

Kadın polis, çocuğu getirdiği vakit, Cookie öğretmenini görür görmez, derin bir sevinç içinde:

— Hoş geldiniz, Miss Baker! diye bağırmıştı.

Koşarak genç kadına doğru gitmiş, küçük kollariyle ona sarılmıştı. Sonra başını kaldırıp genç kadının yüzüne bakarak:

— Bugün okula gelemedim, çünkü babam gitmiş. Dün de gelemedim, bana darılmadınız ya? diye sordu.

— Ah, Cookie! seni hepimiz özledik!

Genç kadın Wanger'e doğru dönerek:

— Şimdi ben ne yapacağım? diye sordu.

Wanger, yere çömelerek ve çocuğa bir sır tevdi eder gibi, alçak sesle:

— Cookie, babanın dolaba kapandığı geceyi hatırlıyorsun, değil mi? diye sordu.

Cookie, ciddi bir avırla başını salladı. Wanger devam etti:

— O gece evinize gelen hanım bu hanım mıydı?

Herkes çocuğun cevabını bekliyordu. Genç kadın çocuğun bir an evvel cevap vermesini istiyormuş gibi:

— Ben miyim, Cookie? diye sordu.

Çocuk, bu sualin cevabını hiçbir zaman veremiyecekmiş gibi susuyordu. Odada tahammül edilmez derecede gergin bir hava hasıl olmuştu. İçerde bulunan bütün büyükler çocuğun cevabını bekliyorlardı. Genç kadın içini çekerek çocuğun bir elini iki elinin arasına aldı:

— Söylesene Cookie! O gece, babanın dolaba kitlendiği gece, Miss Baker seninle beraber miydi?

Bu sefer cevap kendiliğinden çıkmış gibi oldu:

— Evet, Miss Baker buradaydı. Miss Baker babamla yemek yedi. Biliyor musunuz?

Çocuğun garip bir hali bardı. Etrafındakilere değil de, sadece öğretmenine hitap ediyordu. Genç kadın doğrularak şaşkınlıkla başını salladı.

— Bunu nasıl söyliyebiliyor? Anlıyamıyorum! dedi. Odada bulunanların yüzlerinde soğuk bir ifade belirmişti. Kimse konuşmuyordu. Genç kadın:

— Amma Cookie, yüzüme bak! dedi.

Wanger, nazik fakat ayni zamanda kat'i bir tavırla müdahale etti:

— Rica ederim, çocuğa tesir etmeğe çalışmayın, dedi.

Genç kadın ümitsiz bir tavırla:

— Ben ona tesir etmeğe çalışmıyorum ki! dedi.

— Siz biraz dışarda bekler misiniz Miss Baker? Ben biraz sonra yanınıza gelirim!

Genç kadın dışarı çıktı, biraz sonra Wanger koridora çıktığı vakit, genç kadının duvarın dibinde bir iskemlenin üzerinde oturduğunu gördü. Yan taraftaki odalardan birinde bir iş yapıyormuş gibi görünen sivil memurlardan biri, gözlerini evin dış kapısından ayırmıyordu. Amma şüphesiz genç kadın bunu bilmiyordu. Kucağındaki çantayı mütemadiyen açıp kapıyordu. Fakat Wanger yanına gelince, saklanacak bir şeyi olmayan bir insanın cesaretiyle, yüzüne baktı:

— Bütün bunların manasını anlayamıyorum, dedi.

Wanger bütün bunların hakkında hiçbir şey söylemedi. Zaten çocuğun ifadesi de zapta geçmişti. Konuşmağa ne lûzum vardı?

Wanger, elindeki resim kâğıdını genç kadına uzattı. Kâğıdın üzerinde boyalı kalemle yapılmış bir resim vardı. Bir kuş resmi.

Wanger:

— Bana çocuklara bu resmi yaptırmış olduğunuzu söylediniz, Pazartesi günü, onlara bu resmi yaptırmıştınız, değil mi? Sonra galiba çocukların bu resimleri haftada yalnız bir defa evlerine götürdüklerini söylemiştiniz, galiba, öyle değil mi?

Genç kadın, resme bir göz attı. Fakat, ona pek uzun bakmağa lüzum görmedi. Resmi tanımıştı. Wanger bir an, hiçbir şey söylemeden genç kadının cevabını bekliyordu. Sonra onun resmi tanıdığını görünce, kâğıdı katladı, cebine koydu.

— Bu resim bu evde bulundu Miss Baker! Salı günü sabahı buraya girenler, resmi burada bulmuşlar. Acaba onu buraya kim getirdi dersiniz?

Genç kadın suali anlamamış gibi Wanger'in cebine, kâğıdın bulunduğu cebe baktı. Wanger tekrar tekrar:

— Belki de, çocuk sizden izin almadan resmi alıp buraya getirmiştir. Belki sizin tarafınızdan resmin kontrol edilmesini bile beklememiştir! dedi.

Wanger, bunu malısus genç kadına âdeta bir telkinde bulunmak istiyormuş gibi söylemişti. Miss Baker Wanger'e baktı ve hemen sonra başını eğdi:

— Hayır! Böyle bir şey olacağını zannetmiyorum. O gün, yani Pazartesi günü, Cookie'ye izin verdim. Çünkü annesi onu almağa gelmişti. İsterseniz bu hususta Bayan Moran'a da sual sorabilirsiniz amma...

— Sordum bile.

Genç kdın ayağa kalktı, yüzü hafifçe pembeleşmişti.

— Yani anlıyamıyorum... Ağzımdan lâf mı almağa çalışıyorsunuz, dedi.

Wanger, cevap vermeden sadece başını sallamakla iktifa etti. Genç kadın düşünceli bir tavırla:

— Çok müşkül bir durumdayım değil mi? diye sordu.

Wanger asıl düşüncesini saklamak istiyormuş gibi:

— Ne münasebet? Neden öyle söylüyorsunuz? dedi.

Genç kadın, çantasına baktı. Bir iki defa daha çantasını açıp kapadı, sonra birdenbire gözlerinde meydan okuyormuş gibi bir ifadeyle, Wanger'e bakarak:

— Bilmiyorum neden, öyle söyledim işte; Amma doğrusunu söylemek icab ederse, bana karşı dürüst davranmadınız. Çocukla beni yüzleştirmeniz pek dürüst bir hareket değildi, dedi.

Wanger gayet yumuşak bir tavırla:

— Neden? çocuk sizi tanımıyor mu? sizi haftanın beş günü görmüyor mu? belki o yüzleştirme, tahmin ettiğiniz gibi sizi suçlandırmak maksadıyla yapılmamıştır. Bunu siz ima ediyorsunuz. Bence bunda dürüst olmayan bir taraf yoktur.

— Amma siz anlamıyorsunuz. Bir çocuğun zihni, bahusus bu yaşta olan bir çocuğun zihni, tıpkı bir fotoğraf makinesi gibidir. Derhal ilk intibaı kapar. İçerdeyken bana çocuğa tesir etmememi söylediniz, fakat onunla daha evvel konuştunuz değil mi? O zman ona tesir ettiniz işte. Belki bunu maksatlı bir şekilde yapmadınız. Amma son günlerde kimbilir ona kaç defa tesirde bulundunuz. Kim bilir kaç defa ona benim buraya geleceğimi söylediniz. Şimdi ise, çocuk cinayet gecesi benim burada bulunduğuma inanıyor. Zira çocukların zihninde hakikat ile hayal arasında kesin bir sınır yoktur.

Wanger, genç kadını teskin etmek ister gibi:

— Çocuğa tesir ettiğimizi zannediyorsanız yanılıyorsunuz, sizin isminizi biz çocuktan işittik. O zamana kadar hiçbirimiz adınızı duymamıştık. Sizin isminizi söy-

leyince, hemen Bayan Moran'ı çağırttık ve bu isimde birisini tanıyıp tanımadığını sorduk, okadar.

Genç kadın, ayağını yere vurmak istiyormuş gibi bir hareket yaptı. Bu, bir isyan hareketi idi, öfkeyle:

— Fakat buraya girmiş olsaydım vaziyeti gördükten sonra, hiç kimseye haber vermeden buradan çıkıp gideceğimi tahmin ediyor musunuz?

Wanger:

— Rica ederim, Miss Baker, size buraya gelip gelmediğinizi daha evvel sormuştum, zannederim. Siz bana buraya gelmemiş olduğunuzu söylediniz. Bunun üzerine size bu suali ikinci bir defa daha sormağa lüzum görmedim, değil mi? dedi.

Bunu söylerken, genç kadını ikna etmek istiyormuş gibi iki elini açmıştı. Genç kadın:

— Gelmedim ya! Tekrar ediyorum, bu eve gelmedim. Buraya bugün, ilk defa olarak ayak bastım. Bu hususta emin olabilirsiniz.

Wanger, iki eliyle bir şeyi yere doğru bastırırmış gibi bir hareket yaparak sükûnetle:

— O halde bunda üzülecek ne var? Bir daha bundan bahsetmeyiniz. Yalnız bana daha evvel o gece neler yapmış olduğunuzu söylemeniz lâzım. Ondan sonra bir daha sizi rahatsız etmem. Sırf formalite icabı, buna bir itirazınız yok, değil mi?

Genç kadın, sükûnet bulmuştu.

— Hayır! Tabiî itirazım yok.

— Bunu bir hakaret olarak telâkki etmeyin. Emin olun, formalite icabı. Bayan Moran'na bile, o gece ne yapmış olduğunu sorduk.

Genç kadın tekrar oturdu. Şimdi sâkinleşmişti amma, çok düşünceli bir hali vardı:

— Tabiî anlıyorum..

Sanki derin bir düşünceye dalmıştı, yahut içini dinliyordu.

— Hayır. İtirazım yok, tabii! diye tekrarladı.

Wanger, hafifçe öksürdükten sonra:

— O halde suallerime cevap vermeğe hazır olduğunuz zaman bana haber verin, olmaz mı?

Genç kadın birden değişti:

— Sizi kızdırdım, affedersiniz. Şu ana kadar hep yalnış hareket ettim, değil mi? Hep yapılmıyacak şeyleri yaptım!

Genç kadın bunu söylerken âdeta mekanik bir hareketle çantasını son bir defa açıp kapadı. Sonra anlatmağa başladı.

— Çocukları her zamanki saatte evlerine gönderdim. Biliyorsunuz, bizim okulumuz saat dörtte tatil olur. Kürsünün üzerindeki eşyaları toplayıp hazırlanıncaya kadar, herhalde dört buçuk olmuştur. Okuldan çıkınca doğru öğretmenler kulübüne gittim. Orada pansiyon olarak bir odada oturuyorum. Saat altıya kadar orada istirahat ettim, bir iki parça çamaşır yıkadım. Sonra dışarı çıkıp lokantada yemek yedim. Bütün öğretmenler gibi; bizim kulübün civarında küçük bir lokantada yemek yedim. Bu lokantanın da ismini söyliyeyim mi?

Wanger: «Lütfen» der gibi genç kadına baktı. O zaman Miss Baker devam etti:

— Karen Marie lokantası... İsminden de anlaşıldığı gibi burasını bir kadın işletir, İsveçli bir hanımdır. Lokanta küçük, mütevazi bir yerdir. Yemeği yedikten sonra, sokağa çıktım. Saatini pek hatırlamıyorum. Amma herhalde sekize geliyordu. Sonra bir sinemaya gittim..

Wanger alelâde ve hiç ehemmiyeti olmayan bir şeyden bahsediyormuş gibi:

— Sinemanın ismini hatırlıyor musunuz? diye sordu.

— Tabiî. Standart sinemasıydı. Mr. Smith filmi ile başka bir film daha oynuyordu. Ben sinemaya pek sık gitmem. Gittiğim vakit de yalnız Standart sinemasına giderim. İşte, benim anlatacağım bu kadar. Filim bittikten sonra, sinemadan çıktım, pansiyona döndüm. Herhalde saat on ikiye geliyordu.

— Çok teşekkür ederim. Çok yardım ettiniz. Bundan başka yapılacak bir şey kalmadı. Sizi fazla tutmayacağız.

Genç kadın oradan istemeye istemeye ayrılacakmış gibi ayağa kalktı:

— İsterseniz gitmeyeyim... Mesele böyle olunca... Bütün herşey aydınlanıncaya kadar burada kalabilirim!

Wanger başını öbür tarafa çevirdi:

— Aydınlanacak bir şey yok, dedi. Bize istediğimizden daha fazla malûmat verdiniz. Kendinizi fazla üzmeyin. Pansiyonunuza dönün ve burada olup bitenleri unutmaya çalışın.

— Pek alâ, öyleyse!

Genç kadın isteksiz bir tavırla veda etti. Kapıya gelince tekrar arkasına dönüp baktı, sonra dışarı çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, Wanger adeta birden cereyana çarpılmış gibi: «Mayers!» diye bağırdı. Koridorun öbür ucundaki odada bekliyen adam dışarı fırladı. Wanger parmağıyla kapıyı işaret etti:

— Onu gece gündüz, bir dakika olsun gözünden ayırmıyacaksın! dedi.

Mayers bu emri işitir işitmez hemen arka kapıya doğru koştu ve dışarı çıktı. Bunun üzerine, Wanger, «Brad!» diye bağırdı. Merdivenden birisinin sür'atle indiği duyuldu. Wanger inen adama:

— Hemen çık, Standart sinemasına git, Pazartesi günü oynayan filmi öğren, o gece iki filim varmış biri

Mr. Smith filmi imiş, ötekinin ne olduğunu öğren. Sinemalar böyle çift filimler oynattı mı, bizim için gayet rahat olur. Sonra Karen Marie lokantasına git. Miss Baker'in Pazartesi akşamı orada yemek yiyip yemediğini öğren. Kadının söylediği bütün sözleri teker teker kontrol edeceğim. Bir sözü hakikate uymazsa Allah yardımcısı olsun!

Aradan yirmi dakika geçmemişti ki, Moran'ların evine telefon edildi. Telefonu açan Wanger, biraz evvel göndermiş olduğu adamın sesini tanıdı. Brad:

— Wanger, ben Brad! Beni dinle, Standart sinemasının gişesindeki kızla konuştum. O gece oynayan ikinci film: «Beş küçük yaramaz» mış. Gişedeki kız, bana birisinin benden evvel gelip ayni suali kendisine sormuş olduğunu söyledi. Kızcağız herkes ne diye bu ikinci filmi merak ediyor, diye hayretle söylendi.

Wanger âdeta yerinden sıçradı:

— Senden evvel filmi kim sormuş? diye sordu.

— Kim olacak? Miss Baker! Gişedeki kız, eşkâlini gayet iyi hatırlıyor. Her halde sorgusu biter bitmez, buraya gelip sormuş. Ne dersin buna Şef?

Wanger, kaşlarını çatarak:

— Mükemmel doğrusu! dedi.

— Şimdi sen öbür hususları tahkik et. Çocuk biraz evvel bir şey daha yumurtladı. Durup dururken kadının ismini söylediği gibi ânide o gece, kadının sırtındaki elbisesinin rengini söyledi. İsmini nasıl hiç beklenmedik bir anda söylediyse, kıyafetini de öyle hiç beklenmedik bir anda söyleyiverdi. O gece kadının üzerinde koyu mavi bir elbise varmış. Sen, öğretmenler kulübüne git, o gece Miss Baker'in kulüpten çıktığı sırada, ne renkte bir elbise giymiş olduğunu tahkik et. Kulüpte bunca insan var. Biri muhakkak kıyafetini görmüştür. Amma tahkikat yapığını belli etme. Kimseyi velveleye verme. Kadını ür-

kütüp, ip uçlarını yok etmesini istemiyorum. Kendine birini arıyormuş gibi bir süs ver. O pansiyonda oturanları bir bir, sor. Böylece onun hakkında malûmat edinirsin.

Aradan yarım saat geçti. Nihayet telefon tekrar çaldı. Wanger yine telefona koştu. Kulaklığı alır almaz yine Brad'ın sesini duydu.

— Şef, ben Brad. Vallahi şaşırıp kalacaksın, şimdi. Kadının sana söylediği her şey yalan. Galiba bu sefer muammayı derhal çözeceğiz, bizi uğraştırmıyacak anlaşılan.

— Anladık, öğrenci gibi heyecana kapılma. Bu meslekte benim kadar uzun zaman kalmış olsaydın, bazen herşey hallolmuş gibi göründüğü halde, ânide bütün tahminlerin yanlış çıktığını öğrenirdin!

— Peki, öğrendiklerimi sana söyleyim mi? Yoksa sır diye kendime mi saklayayım?

— Sinirlenme canım! Neler öğrendin? Anlat bakalım!

— Senin anlıyacağın, kadını o gece Karen Marie de yememiş. Lokantayı işleten kadına suali ilk sorduğum vakit, hemen Miss Baker'i temize çıkarmağa çalıştı. «Evet, evet buradaydı, burada yemek yedi» dedi. Fakat sinemaya gidip te o gişedeki kızla görüştükten sonra neden se şüpheye kapıldım. Birden kadına blöf yapayım dedim. Kadın blöfü anlamadı. O zaman korku içinde: «Ağzımdan lâf mı almağa çalışıyorsun? Ben zavallı, basit bir kadınım, o da a rkadaşımdır. Bir arkadaşın gelip sana «fâlan fâlan şeyi kimseye söyleme» derse ne yaparsın? Kızcağız biraz evvel buraya geldi. Birisi bana böyle bir sual sorarsa, burada yemek yediğini söylememi rica etti. Hem, zaten başını belâya sokmayı kim ister?» mealinde sözler söyledi.

«Kızcağız sıkıntı içindeydi. Sizden korkuyordu herhalde. Biraz evvel geldi, tabiî ona yardım etmek isterim. Amma madem ki daha evvel onun hakkında bir ta-

kım ip uçları elde ettiniz, başımı belâya sokmak istemem! dedi.

Bir sessizlik oldu. Sonra Brad devam etti:

— Dahası var. Öğretmenler kulübüne gittim. O gece hem asansördeki kız, hem de kapıdaki müracaat memuru Miss Baker'i sokağa çıkarken görmüşler. Genç kadının sırtında koyu mavi bir elbise varmış.

Wanger heyecanla:

— Yaşadık desene! dedi.

O andan itibaren tahkikat hızla devam etti. Ertesi günü, Mayers Wanger'e telefon etti:

— Merhaba Şef! Ben Mayers, dedi. Şu anda okulun dışındayım. Bugün saat dörde kadar onu bir an için olsun gözden uzak tutmadım. Dünden beri onu adım adım takip ediyorum. Şimdi sana söylemek istediğim bir şey var. Belki ehemmiyetsiz bir şeydir, amma sana hemen malûmat vermek istiyorum. Artık ehemmiyetli olup olmadığını takdir etmek sana ait.

«Kadın biraz evvel öğretmenler kulübünden çıktı. Otobüse bineceği sırada, köşedeki manavla selâmlaştı. Adam «Günaydın öğretmen» dedi. Miss Bakerde ona tebessümle mukabele etti. Bunun üzerine hemen manavla konuşmağa karar verdim. Otobüse daha vakit vardı. Onun için rahatça konuşabilirdim. Adam, bana Miss Baker'in Pazartesi akşamı saat altıda yarım düzine portakal aldığını söyledi. Hatırlıyor musun? Salı sabahı Moran'ın evine girdiğimiz vakit, buz dolabında portakal suyu bulmuştuk. Bayan Moran'a sorduğumuz vakit, şurubu kendisinin hazırlamamış olduğunu söylemişti...

«Miss Baker sana söylediği gibi saat altıda kulübe dönmemiş. Bilâkis o saatte dışarı çıkmış. Portakalları da alıp bir yere götürmüş. Şimdi gidip pansiyondaki famdöşambr'la konuşacağım. Bakalım bu portakal ka-

bukları ne olmuş? Portakalın bir iyiliği vardır, insan içini yiyebilir de kabuklarını yiyemez.

Bu telefon konuşmasından sonra Wanger'in şefi olup bitenleri merak edip Wanger'e telefon etti:

— İşler ne âlemde Wanger? diye sordu.

— İnanamıyacağım kadar iyi şef, yani o kadar iyi ki, herşey son dakikada bozulacak diye ödüm patlıyor. Belki inanmazsınız amma etrafı biraz kolaçan ettikten sonra, galiba aradığımız suçluyu bulduk. Biraz evvel onunla konuştum. Cevaplarını da bir yere kaydettim. Genç kadının verdiği cevaplar o kadar tuhaf ki, rüya görüp görmediğimi anlamak için nerede ise kendimi çimdikliyeceğim geliyor.

— Kendini çimdikliyeceğine kızı çimdikle! Belki daha müspet bir netice alırsın!

— Kızın anlattıklarını bir duysanız, hayret edersiniz. Bir tek sözü hakikate intibak etmiyor. Hepsini bir araya topladım. Hep birbirini tutmayan şeyler. Lokantada olduğunu söyledi, oraya uğramamış bile. Sinemaya gittiğini söyledi, yalan olduğu meydana çıktı. Cinayet gecesi, sırtında koyu mavi bir elbise ile pansiyondan çıkmış meçhul bir yere gitmiş. Biliyorsunuz, çocuk o gece evlerine gelen kadının sırtında da koyu mavi bir elbise olduğunu söyledi.

«Çocukla kadını yüzleştirdim. Çocuk o gece evlerine gelen ve babasıyla konuşan kadının, bu kadın olduğunu söyledi. Çocuğun pazartesi günü yuvada yapmış olduğu bir resim, Salı sabahı Moran'ların evine giden memurlar tarafından bulundu. Halbuki çocuğun annesine sorduk, Pazartesi günü çocuğu okuldan aldığı vakit, o resim çocuğun çantasında yokmuş. Demek, resim çocuk tarafından değil, başka biri tarafından getirilmiş.

«Yalnız, bu kadar da değil. Kadın Pazartesi akşamı saat altı civarında öğretmenler kulübünden çıkmış,

manava uğramış, birkaç portakal almış, sonra o portakalları gittiği yere götürmüş. Belki ehemmiyetsiz görünüyor, amma size söylemiştim. Moran'ların evine tahkikat yapmak üzere gittikleri vakit, buz dolabında iki bardak portakal suyu bulmuşlar. Bu portakal suyunu Bayan Moran hazırlamamış. Ona, evden ayrılırken dolapta portakal bırakıp bırakmadığını sorduk. Evde portakal varmış. Amma katilin kullandığı portakallar Bayan Moran'ın bıraktığı portakallarsa, Miss Baker'in aldığı portakalın kabukları ne oldu?. Genç kadının odasını temizliyen famdöşambr'a sorduk, bir haftadanberi çöp kutusunda portakal kabuğu görmediğini söyledi.

— Peki şimdi ne yapmak niyetindesin?

— Vallahi, herşey kendiliğinden halloluyor gibi. Bence bırakalım, yirmi dört saat daha geçsin. Bu zaman zarfında kadın bu yalanlar bataklığına gittikçe daha fazla saplanır. Sonra ona tuzağı kurarız. Amma onu bir an için gözden kaybetmiyelim. Onu gece gündüz göz hapsi altında tutmalı!

Wanger bunu söyledikten sonra: güldü:

— Kadına nefes aldırmamalı! dedi. Bunu söylerken içinde artık hiçbir merhamet hissetmiyordu...

★★★

Şefin odasındaki telefon çaldı. Telefondaki Wanger'di. Şef telefonu açar açmaz Wanger hemen:

— Ben Wanger şef! dedi.

— Neredesin Wanger? Senden haber bekliyorum! Miss Baker'i alıp buraya getirtsen, daha iyi olacak galiba.

— Getireceğim şef, size öğretmenler kulübünden telefon ediyorum. Amma kadını tevkif etmeden evvel,

sizden müsaade almak istiyordum. İzin verirseniz odasına çıkıp onu tevkif edeceğim.

— İzin veriyorum tabii. Biraz evvel, bir rapor geldi. İlk defa olarak çocuğun ifadesini teyid eden bir rapor. Schroeder isminde bir adam, cinayetin işlendiği gece saat on ikiden biraz evvel Moran'ların evinden bir kadının çıktığını görmüş. Schroeder'in evi Moran'ların evine yakınmış. Schroeder bir ara gidip pencereyi kapamak istemiş, pencereye yaklaştığı vakit kadının çıktığını görmüş. Ortalık karanlık olduğu için kadını pek iyi görememiş amma bana öyle geliyor ki, kadını artık tevkif edebiliriz. Fazla beklemeğe lüzûm yok. Biliyorsun ya... ortadan kayboluveriyor.

— Ben de öyle düşünüyorum. Aradığımız kadın bu ise, ortadan kaybolmak hususunda usta olduğunu unutmamalı. On beş yirmi dakika sonra onu size getiririm.

Asansördeki kız, iki elini açarak Wanger'e mani olmak istedi.

— Affedersiniz, beylerin yukarı çıkması yasaktır! dedi.

Wanger az kalsın:

— Ben «bey» değilim, dedektifim, diyecekti. Amma şimdi münakaşa etmenin sırası değildi. Onun için sadece haşin bir tavırla: «Sizin müracaat memuru yukarı çıkmama müsaade etti» dedi.

Genç kız, müracaat masasındaki memura baktı. Memur başını salladı. Wanger, genç kadına geldiğini haber vermelerini istemiyordu. Böyle bir şey yaptıkları takdirde, yakalamak üzere olduğu avın kaçmasından korkuyordu. Asansör memuru Wanger'in yukarı çıkmasında bir mahzur olmadığını anlayınca, asansörün kapısını açtı. Beraber yedinci kata çıktılar. Wanger, dışarı çıkacağı sırada:

— Asansörü beklet, dedi. Başka kimseyi de alma. Bizi aşağı indireceksin.

Asansördeki kız, derin bir hayretle Wanger'in arkasından bakakaldı. Wanger, sessiz koridordan geçip Miss Baker'in odasına doğru yürüdü. Asansördeki kız, Wanger'in halinden Miss Baker'i tevkif etmeğe geldiğini anlamıştı. Wanger, hafifçe kapıyı çaldı. İçerden Miss Baker'in sesi duyuldu.

— Kim o?

Fakat bu seste bir korku ifadesi yoktu. Wanger sukûnetle:

— Kapıyı açar mısınız? dedi.

Genç kız kapıyı derhal açtı. Bir erkek sesi duyunca şaşırdığı yüzündeki hayret ifadesinden belliydi. Odada küçük bir leğen vardı. Genç kadın çoraplarını yıkamakla meşguldü. Wanger:

— Benimle beraber merkeze kadar gelir misiniz? dedi.

Bunu söylerken, haşin bir tavır takınmamıştı. Sadece canı sıkılıyormuş gibi konuşmuştu. Miss Baker ince bir sesle:

— Hay, hay, dedi.

Wanger eşikte bekliyordu. Genç kadın dolabın içinde bir şeyler aramağa başladı. şaşkınlığından aradığını bir türlü bulamıyordu. Tuhaf bir sesle:

— Bilmem neden, korkmuyorum, dedi. Amma korkmam lâzım değil mi?

Böyle söylemesine rağmen, belliydi ki, müthiş bir korku içindeydi. Mantosunun asılı olduğu askıyı manto ile beraber yere düşürmüştü. Mantosunun tozunu silkmeğe mecbur oldu. Sonra mantonun içinde askı olduğunu unutarak askıyı çıkarmadan, mantoyu giymeğe kalktı.

Wanger soğuk bir tavırla:

— Size bir şey yapmıyacağız. Korkmayın Miss Baker, dedi.

Genç kadın:

— Çoraplarımı asamam değil mi?

— İsterseniz onları bir yere koyun.

Miss Baker, kaşlarını kaldırdı, sonra gidip havagazı ocağını kapadı.

— Keşke onları daha evvel yıkasaydım, diyerek içini çekti.

Bir sessizlik oldu. Sonra genç kadın elektriği söndürmeden evvel:

— Buraya dönecek miyim? Yoksa yanıma geceyi geçirmek için icabeden herşeyi alayım mı? diye sordu.

Genç kadın korkudan ne söylediğini ne yaptığını pek bilmiyordu. Wanger onu dışarı çıkardıktan sonra kapıyı kapadı, kilitledi, anahtarı da genç kadına verdi. Miss Baker, koridorda küçük çevik adımlarla Wanger'i takip ederken:

— Şimdiye kadar beni hiç tevkif etmediler de... diye söyleniyordu.

Wanger canı sıkılmış gibi bir tavırla:

— Çok rica ederim, konuşmayı kesin! dedi.

★★★

Wanger, loş odaya girdi ve Miss Baker'e baktı. Sonra bir sigara yakarak dumanını yukarı doğru üfledi. Dumanın yavaş yavaş koni biçimindeki abajura doğru yayılışını seyretti. Duman oraya gelince, maviye çalan bir renk almıştı. Wanger sukûnetle:

— Ağlamak fayda vermez! dedi. Kimse size burada kötü muamele etmiyor, buraya gelmenize de siz, sebep oldunuz.

Genç kadın, yarı karanlıkta sesin geldiği tarafa dönerek:

— Siz tevkif edilmek ne demektir biliyor musunuz acaba? dedi. Sizce bir insanı tevkif etmek gayet basit bir şey. Amma bir insanın burada, bu odada neler hissettiğini bilemezsiniz. İnsan herşeyden emin olduğu ve huzur içinde yaşadığını zannettiği bir sırada, birdenbire birinin onu alıp buraya getirmesi nasıl tesir eder bilmezsiniz.

«Biri gelip sizi oturduğunuz evden alsın, herkesin gözü önünde tevkif etsin, sizi sokaklardan geçirsin, sonra buraya getirsin ve cinayetle itham etsin... Korkunç bir şey bu! Böyle bir şeye tahammül edemiyorum! Herşeyden korkar oldum. Kendimi yuvadaki çocuklara anlattığım hikâyelerdeki kahramanlara benzetiyorum. Sanki birden bir büyücünün tesirine kapıldım. Sanki bir dev, beni pençesinin içine aldı...

Bunu söylerken elinde olmıyarak gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Amma ayni zamanda loş odada oturan erkeklere karşı cesaretini tamamen kaybettiğini belli etmek istemiyormuş gibi zoraki bir tavırla gülümsemeğe çalışıyordu.

Karanlıktan başka bir ses yükseldi:

— Peki amma zannediyor musunuz ki, Frank Moran kendisini kapadıkları o dolabın içinde son dakikalarını rahat yaşamıştır? Onu o dolaptan çıkardıkları vakit ne halde olduğunu görmediniz. Amma biz gördük!

Genç kadın elini başına götürdü. Fakat hiç bir şey söylemedi. Wanger müdahale etti.

— Böyle konuşmayın çocuklar. Miss Baker hassas bir kadındır! dedi.

Odada oturan ve karanlıkta görünmüyen bir kadın polis dilini şaklatarak Wanger'in bu sözüne alaylı

bir şekilde mukabele etti. Böylece bu hususdaki fikrini belli etmişti.

Miss Baker, tahta bir iskemleye oturmuştu. Üzgün bir tavırla:

— Ben bu işin cinayet olduğunu bilmiyordum. Onu o dolaba mahsus kapadıklarından haberim yoktu. Beni o gün onların evinden aldığınız vakit, bu işin bir kaza olduğunu zannediyordum: Frank Moran'nın bir kaza eseri olarak dolaba girdiğini, kapının da kapandığını zannediyordum. Çocuğun ilk anda tehlikeyi farketmediğini, sonra da belki de kabahati üzerinden atmak için bütün çocukların yaptığı gibi bir hikâye uydurduğunu zannettim. Benim de orada bulunduğumu mahsus söylediğini düşündüm.

Wanger sukûnetle:

— Bu söyledikleriniz vaziyeti değiştirmiyor, dedi. Bizim şimdi bahsetmek istediğimiz şeyler, bunlar değildir. Bize İsveçli kadının lokantasında yemek yediğinizi söylediniz. Halbuki orada yememişsiniz. Standart sinemasına gittiğinizi söylediniz, oraya da gitmediğiniz anlaşıldı. Amma, daha sonra her iki yere de gittiniz ve oradaki insanlara bize sizin oraya gelmiş olduğunuzu söylemelerini tenbih ettiniz. Şimdi de, bizim sizi neden tevkif ettiğimize hayret ediyorsunuz.

Genç kadın bir eliyle diğer elini ovup duruyordu. Nihayet:

— Şimdi anlıyorum ki, her adımımı takip etmişsiniz. Halbuki dün bana karşı o kadar iyi davrandınız ki, dedi.

— Sizi tevkif edeceğimizi haber mi vermeliydik yani?

— Bunun bir cinayet olduğunu aklıma bile getirmemiştim. Sadece çocuğun mahsus, lâf olsun diye bana iftira ettiğini zannediyordum. Şimdi size hakikati söyli-

yebilirim. O gece kocamla beraberdim. Kocamın adı Lary Start'tır. Mercy caddesinde 420 numarada oturur. Ona yemek yaptım ve o geceyi onun yanında geçirdim.

Amma bu sözler beklenen tesiri yapmadı.

— Size ilk sorduğumuz vakit niye hakikati söylemediniz?

— Söyliyemezdim. Bir çocuk yuvasında öğretmenim. Kontratıma göre, evli olmamam lâzım. Evli olduğumu duydukları an, işime nihayet verirler.

— İlk ifadenizi kelime kelime tahkik ettik. Bir tek şeyi doğru söylememişsiniz. Tabiî şimdi başka şeyler uydurmanız lâzım. Amma artık çok sağlam şeyler bulmalısınız, ilk söyledikleriniz yalan olunca, bu ikinci ifadenize neden inanalım?

— Kocama sorun. O size söyler. Yanından ayrılmadığımı o zaman anlarsınız.

— Tabiî soracağız. İhtimal hakikaten de sizin onun yanından hiç ayrılmadığınızı söyliyecektir. Amma Moran'ların çocuğu sizin o gece onların evine gittiğinizi söyledi. Oradaki resim de, sizin o gece hakikaten oraya gittiğinizi ispat ediyor. Dolapta bulduğumuz portakal suyu da sizin oraya gittiğinizi gösteren şeylerden biridir. Sonra o gece üzerinizde giydiğiniz koyu mavi elbise de bizim için bir ip ucu oldu. Zira, o gece, Frank Moran'ın yanındaki kadının üzerinde de koyu mavi bir elbise vardı. Hem şüphemizi uyandıran daha birçok hususlar var. Son günlerdeki hareketleriniz bize o gece Frank Moran'ın yanında bulunan kadının siz olduğunuzu gösteriyor. Yoksa, ne diye bir sürü yalanlar uydurup bizi yanlış yollara sevk etmeğe çalıştınız? Görüyorsunuz. bütün deliller sizin aleyhinizde, küçük hanım!

Genç kadın hafifçe içini çekti. Sonra başını iskemlenin arkalığına dayadı.

Birden kapı açıldı, karanlık odaya koridorun sarı ışığı vurdu. Bir ses:

— Şef onu görmek istiyor, dedi.

Wanger ayağa kalktı, iskemlesini geriye doğru iterek:

— Artık iş işten geçti, dedi. Başlangıçta bize doğruyu söylemiş olsaydınız, belki vaziyetiniz daha iyi olacaktı. Amma artık tahkikatın seyrini değiştiremeyiz, Miss Baker. Bir insan, mukadderatın yolunu değiştiremez. Hareket halinde olan iki tren tasavvur edin. Birinden diğerine atlamağa kalkarsanız ekseriya araya düşer, ezilirsiniz!

Karanlıkta elini uzattı, koridordan içeriye akseden ışıkta eli ve bileği göründü. Abajuru hafifçe genç kadına doğru çevirdi.

Miss Baker sessiz sessiz ağlıyordu. Wanger'le odada bulunan kadın polis onu şeflerinin odasına götürdükleri vakit, yanaklarından aşağı hâlâ göz yaşları süzülüp duruyordu.

Wanger'in şefi, genç kadına bakarak:

— Demek bahsettiğiniz hanım bu, öyle mi? diye sordu.

Şefin yumuşak tavrı âdeta dostça bir ifade taşıyordu. Amma şartlar hiç de dostane ifadeye uygun değildi. Bilâkis bu nezakette insanı ürküten bir şey vardı.

Birden telefon çaldı. Wanger'in şefi:

— Bir dakika! dedi.

Sonra telefon kulaklığını eline aldı, bir an dinledi, sonra:

— Kimi istiyorsunuz? diye sordu. Evet, Wanger isminde bir memurumuz var. Amma bu hattan konuşamazsınız. Ne dediniz? Nereden biliyorsunuz?

Kulaklığı eliyle kapadı ve Wanger'e bakarak:

— Biri buraya getirdiğiniz genç kadını soruyor. Al, konuş istersen.

Kadın polise bir işaret yaptı. O da Miss Baker'i yanına alarak dışarı çıktı. Wanger: «Herhalde kocası!» diye mırıldandı. Sonra Şefin yanına gelerek kulaklığı aldı. Fakat bir kadın sesi işitti.

— «Alo! Bay Wanger'le mi konuşuyorum?»

Wanger sukûnetle:

— Evet, kim konuşmak... diye söze başladı.

Telefonun öbür ucundaki ses birdenbire sözünü kesti:

— «Sual sormıyacaksınız. Beni dinliyeceksiniz. Biraz evvel öğretmenler kulübünden bir genç kadını tevkif ettiniz, Miss Baker adında bir çocuk yuvası öğretmeni. Öyle değil mi? O halde dinleyin: bu kadının dolaba kapatılmış olan ve orada havasızlıktan boğulan Frank Moran meselesiyle hiç alâkası yoktur. Bunu belki garip bulacaksınız. Amma bu sözlerime ne diyeceğiniz umurumda bile değil.»

Wanger, bütün vücudunun adeta karıncalanmağa başladığını hissetti. Eliyle kulaklığın ağız kısmını kapatmağa çalışarak şefine:

— Telefonun nereden geldiğini araştırsınlar! diye fısıldadı.

Amma sanki söylediği şey, telepati ile karşı taraftan konuşan kadına malûm olmuştu. Kadın soğuk bir sesle:

— «Biliyorum, telefonun nereden geldiğini araştırıyorsunuz, dedi. Amma boşuna uğraşıyorsunuz. Bir an sonra şehirden ayrılacağım, amma belki aklınıza halâ Miss Baker'in suçlu olduğuna dair bir şüphe kalmıştır, yahut şaka ettiğimi zannedersiniz. Onun için söylüyorum, Moran'ların çocuğu Cookie'nin baş ucunda yazılı olan kâğıtta: «Çok tatlı bir çocuğunuz var, bayan Moran. Onu

burada bırakıyorum. Siz gelinceye kadar, herhalde ona bir şey olmaz. Çocuğunuza herhangi bir şey olursa, çok üzülürüm» diye yazılıdır. Miss Baker'e kâğıtta neler yazılı olduğunu söylemediyseniz, herhalde bundan haberi yoktur. Moran'ların evindeki radyonun markasını da söyliyeyim. Philco marka bir radyodur. Moran, Güneş gazetesine abone idi. Cinayet gecesi ona son yemek olarak yumurta pişirdim. Çocuk bilir, ona sorun. Moran'ı kapadığım dolapta iki yağmurluk vardı. Girdiğiniz vakit, dikkat etmişseniz pürosu tamamen yanmıştı. Külü de püronun şeklini muhafaza etmişti. Moran'ın oturduğu iskemlenin yanındaki tabloya bakın külü göreceksiniz. Sizin anlıyacağınız Miss Baker'in cinayetle alâkası yok, onu serbest bırakın allahaısmarladık, talihiniz açık olsun.

Telefon «tak!» diye tok bir sesle kapandı. Ayni anda şefin masasının üzerindeki telefon çaldı. Bir memur:

— Bu telefon konuşması, Newmann Eczanesinden yapılmıştır. Bu eczane Dale Sokağı ile 23 ncü caddenin birleştiği köşededir, diye bildirdi.

Wanger, yerinden fırladı, kapıya doğru koştu. Onu o kadar hızlı açmıştı ki, kapı az kalsın menteşelerinden çıkıyordu. Altı dakika on yedi saniye sonra rüzgâr gibi eczanenin kapısından içeriye dalmıştı. Tezgâhın arkasında duran eczane sahibi, Wanger'in böyle deli gibi içeri girdiğini görünce, şaşırıp kaldı. Fakat Wanger onun sual sormasına meydan vermeden:

— Biraz evvel buradan kim telefon etti? diye sordu.

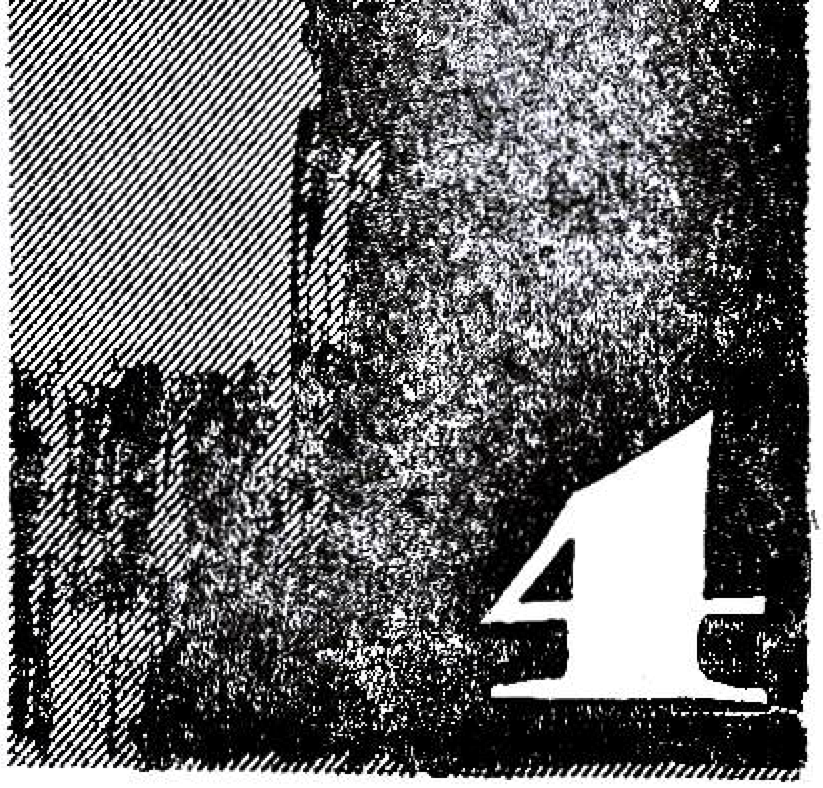
Eczane sahibi sâkin bir tavırla omuzlarını silkeledi:

— Bir kadın. Kim, olduğunu ben ne bileyim? diye cevap verdi.

O gece Wanger, Moran vak'asına ait delillerle ra-

porları bir araya topladı. Vesikaları inceledikten sonra bir kâğıda şunları yazdı:

> «İp Uçları: Kitap harfleriyle yazılmış bir kâğıt. (Çocuğun baş ucunda bulundu.) Renkli kalemle yapılmış bir resim. (Bu resmin çocuk tarafından değil, büyük bir insan tarafından yapılmış olması ihtimal dahilindedir.) Vak'anın faili bulunmamıştır.

FERGUSON

Bir kötü hisle seziyordum ki.
Korku ruhuma yatmıştı

de Maupassant

MEÇHUL KADIN

Pek kalabalık bir sergi değildi. Bir tek ressamın eserleri teşhir edilen başka sergiler daha çok kalabalık toplardı. Belki de sebebi ressamın henüz fazla şöhret sahibi olmamasıydı. Yahut ta kötü bir şöhret edinmişti. Zira bu ressamın eserlerine sadece bu galeride değil, birçok yerlerde rastlamak mümkündü. Meselâ her metro istasyonundaki gazeteciden, hemen hemen ayın her haftasında, bir mandala asılı

dergilerin kapağında onun eserinden biri görülebilirdi. Yirmi beş sente yalnız eseri değil, ayni zamanda eserin kapağını teşkil ettiği dergiyi de almak kabildi. Bu ise, galeriye gelen birçok kimselerin de teyid edebileceği gibi iyi bir şöhrete alâmet değildi.

Bununla beraber sergiye birkaç kişi gelmişti. Belki de buraya sırf onun eserlerini görmeğe gelmemişlerdi. Sadece sergi var, diye içeri girmişlerdi. Hepsi hiçbir sanat sergisini kaçırmıyan tiplerdendi. Amma nerede olursa ve kimin olursa olsun. Her sergiye giden insanlardı. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, san'attan pek anlamazlardı. Amma gayet iyi anlıyorlarmış gibi davranıyor ve şehirde herkesin kendilerini bu şekilde tanımalarını istiyorlardı. Halbuki sergiye gelişleri sırf bundan sonraki kokteyl partisinde bahsedecek şey bulmak içindi. Aralarında bir iki tablo satıcısı da vardı. Bunlar, her halde dişe dokunur bir şey bulmak ümidiyle gelmişlerdi.

İçerde ikinci sınıf bir iki san'at münekkidi de vardı. Amma bunlar, sırf meslek icabı gelmişlerdi. İhtimal ertesi günü sergi hakkında yarım sütûnluk bir yazı yayınlayacaklardı. Belki de yazı, ressama cesaret verecek cinsten olacaktı. Amma muhakkak ki yazı yarım sutunu aşmıyacaktı.

Sonra bir de, Güzel San'atlar öğrencisi vardı. Kızcağızın öğrenci olduğunu derhal anlamak mümkündü. Sadece ona bakmak kâfiydi. Arada bir, not alıp duruyordu. San'at müzelerinde sık sık büyük üstadların eserlerini kopya eden bu tip kızlar görmek mümkündür. Kızın yüzünde son derece ciddî bir ifade vardı. Karşısındaki tablolara dikkatle, onları bütün teferruatiyle ezberlemek istiyormuş gibi bir tavırla bakıyordu. Kalın çerçeveli bir gözlük takmıştı. Başında bir bere vardı ve berenin altından dalgalı saçları çıkıyordu. Etrafına hiç ehemmiyet vermeden, bir tablodan diğerine geçiyor, elindeki not def-

terine kimsenin anlıyamıyacağı bir takım notlar alıyordu. Elindeki not defteri de on sentlik ucuz bir şeydi.

Kızın kendine göre bir takım ölçüleri vardı herhalde. Natür mortları, manzaraları ve grup halinde insan resimlerini çabuk geçiyordu. Yalnız portrelere dikkat ediyordu. Belki de kendisi de bir portre ressamıydı ve artık meyva resimleri, gurup resimleri yapmıyacak kadar san'atında ilerlemişti. Fare gibi sessiz ve çevik adımlarla odadan odaya dolaşıyordu. Herhangi bir kimse onun seyrettiği tablonun karşısında durduğu vakit, hemen geriye çekiliyor, o şahsın gitmesini bekliyordu.

Sergiye gelenlerden kimse ona dikkat etmiyordu. Zaten san'attan anlamak iddiasiyle gelmiş olan san'at severler o kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki, etraflarında bulunan başka bir kimsenin göze çarpmasına imkân yoktu. Başkalarına fırsat bile vermezlerdi.

— Şuna bak bir defa! Bunlar resim değil, fotoğraf. Sana demedim mi? 1900 senesinde bile bundan güzel resim yaparlardı vallahi! Sanki Picasso hiç dünyaya gelmemiş gibi. Arada o tekâmül olmamış gibi resim yapıyor bu adam! Şu ağaçlara bak! Tabiattaki ağaçlardan farksız. Bunlar, burada bir çerçeve içinde değil, ormanda olmalı. Zaten bir tabloda hakikî bir ağaç gibi görünen bir ağacın ne fevkalâdeliği var?

Genç bir san'at severin ileri sürdüğü bu söz karşısında yanındaki genç kız:

— Ne kadar haklısın Herbert! dedi. Bu tip resimler görünce adeta miğdem bulanıyor!

Genç adam etraftakilerin sözlerini iyice duyup duymadıklarından emin olmak için etrafa bakındı. Tekrar:

— Bunlar fotoğraf! dedi.

Genç kız da:

— Hem de şıpşakçı fotoğrafçıların çektikleri resimlere benziyor, diye söylendi.

Sonra ikisi de derin bir infial içinde başka bir tablonun karşısına geçtiler.

Taşralı bir hanım, ihtimal kulağı ağır işittiği için yanındaki arkadaşına:

— Bunlar niye kızdılar? diye sordu.

Yanındaki arkadaşı kadıncağıza izah eder gibi:

— Tablolar bir şeye benziyor, diye kızdılar. Bu resimlerin tabiattaki cisimlere benzemesini istemiyorlar, diye izah etti.

Güzel San'atlar okulu öğrencisi olduğu anlaşılan genç kız, yine etrafında olup bitenlerden habersizmiş gibi tabloları tetkik etmeğe devam ediyordu. Dalları birbirine kenetlenmiş ağaçları gösteren tabloların önünde durmağa lüzum görmüyordu. Zaten o ağaçların kulakları olsaydı, muhakkak ki o züppe san'at severlerin hakaretlerinden sonra yok olurlardı.

Züppeler geri dönmüşlerdi. Tekrar tenkidlerini savurup duruyorlardı. Fakat bu sefer tenkid ettikleri bir portre idi.

— Kuzum, böyle bir esere ne denilebilir? Böyle bir eser karşısında insan söz söylemeğe bile tenezzül etmez. Şu hale bak! Kadının saçlarını ayıran çizgiyi bile göstermiş. Alt dudağının altındaki gölgeyi bile belirtmiş. Ne diye böyle resimler yaparlar? Anlamam! Bu tip bir portre yapacağına, canlı bir kız alıp boş bir çerçevenin arkasında durdursa daha iyi ederdi. Bir de realizm taslarlar.

— Doğru, söylüyorsun şekerim. En iyisi buraya bir ayna asmalı. Altına da: «Seyircilerin portresi» diye yazmalıydı. Naturalizm dedikleri bu mu? Saçma!

San'at okulu öğrencisi iki züppenin yanına gel-

mişti. Bu sefer not defterine bir işaret yaptı. Küçük not defterinin ilk sahifesinde sadece dört kelime vardı.

«Siyah saçlı» «sarı saçlı», «kızıl saçlı» ve «kumral saçlı». Siyah saçlı yazışının altında bir rakkamına benziyen bir seri işaret vardı. «Sarı saçlı» kelimelerinin altında ise yalnız iki tane işaret koymuştu. Diğer yazıların altına da hiçbir işaret koymamıştı. Anlaşılan bütün gününü bu ressamın eserlerindeki kadınların saçlarının rengini tesbit etmekle geçirmişti. Bu da bir san'at öğrencisinden beklenen bir şey değildi. Garip bir tetkik tarzıydı.

Sergi kapanmak üzereydi. Tablo alıcıları çoktan gitmişlerdi. Bu sergide dişlerine dokunur bir şey bulamamışlardı. Gerçi teşhir edilen eserler fena değildi. Amma bunlara para bağlıyamazlardı. Sergiye vakit geçirmek için gelmiş olanlar da çıkmışlardı. Nihayet o züppe «sözde münekkitler» den biri gayet yüksek sesle:

— İnsan burada boşuna vakit öldürüyor, dedi. Ben sana buraya geleceğimize, gidip yabancı bir filim seyredelim demedim mi? diyerek kapıya doğru yürüdü.

Bununla beraber, belliydi ki, Güzel San'attan anladıklarını iddia eden, iki züppe etraflarında onların sözlerini duyacak kimseler oldukça, sergiyi terk etmeyi düşünmemişlerdi bile. Taşralı iki hanım vazifelerini yapmış kimselerin mağrur ifadesiyle dışarı çıktılar.

— Hiç olmazsa, buraya geldik de, sergi görmedik demiyelim. Biliyorum ayakta durmaktan yoruldun, amma ne de olsa bunu görmeden gidemezdik, değil mi? diye birbirlerini teselli ediyorlardı.

San'at okulu öğrencisi gibi görünen genç kız sergiyi terkeden son şahıs oldu. Şimdi küçük not defterindeki işaretler şöyle sıralanmıştı:

Siyah saçlı 15, Sarışın 2, Kızıl saçlı 0, Kumral 1, Sergide bulunan bütün portrelerden ancak bir netice çıkarılabilirdi. Ressam siyah saçlı kadınları tercih ediyordu.

O gün sergiye gelenler arasında yalnız genç kızın yüzünde o günü boşuna geçirmemiş bir insanın memnun ifadesi vardı. Belliydi ki, daha evvel düşündüğünü yerine getirmişti. Nihayet incecik pardösüsünün bütün düğmelerini ilikledi ve artık karanlıklaşan sokağa çıktı. Geldiği gibi, meçhul bir varlık olarak karanlıklarda kayboldu.

FERGUSON

Ferguson şövalesini ve tuvalini henüz hazırlamıştı ki, kapı çalındı. Genç adam «Bir dakika!» diye bağırdı. Sonra yağlı boya tüplerini kutudan çıkarmağa devam etti.

Doğrusunu söylemek icab ederse, hiç de bir ressama benzemiyordu. Maamafih, artık ressamların çoğu ressama benzemiyordu. Genç adamın sakalı yoktu, başına bere takınamıştı, sırtına bol bir gömlek, ayağına da kadife pantolon da giymemişti. Muhtelif dergilere 1000 kapak yapmıştı. Amma arada bir, ciddî eserler de meydana getiriyor, bunun sebebini soranlara da: «Sırf kendimi tatmin etmek için!» diyordu.

Atelyenin yan kısmı tamamen camdı. Bu cam kısım kuzeye bakıyordu. Zira kuzeyden gelen ışık çok mühimdi. Fakat bu kısımda cam diğer üç duvarın hizasına kadar yükselmiyordu. Muayyen bir yerde bir açı teşkil ederek eğik bir damla birleşiyordu.

Genç adam kapıya doğru yürüdü ve onu açarak genç kıza:

— Yeni model siz misiniz? diye sordu. Sonra kızın cevabını beklemeden devam etti:

— İçeri girin, sizi ışıkta göreyim. Doğrusunu söyliyeyim, sizinle çalışıp çalışmıyacağımı hemen söyliyemem. Ajansa haber vermiştim...

Bir şey daha söyliyecekti. Fakat birden âdeta nefesi kesildi. Genç kız içeri girip de camdan içeriye giren ışıkta ona baktığı vakit ressam âdeta şaşkınlık içinde kalmıştı. Nihayet hayranlık ifade eden uzun bi. ıslığa benziyen ve ayni zamanda bir fısıltıyı andıran garip bir sesle:

— Bakın hele! dedi. Kuzum, siz nerelerdeydiniz Allahaşkına? Bir parça döner misiniz? Doğrusunu söyliyeyim, belki bir içki reklâmı için düşündüğüm tipte bir kız değilsiniz. Amma sizinle çalışacağım. Yapmayı tasarladığım «Avcı Diana» tablosu için, bana mükemmel modellik edebilirsiniz. Bu tabloyu kendim için yapacağım, diğer reklam işlerini sonra düşünürüz. Ticari işlerimi bir müddet için tehir edebilirim. Hem de öyle zannediyorum ki, bu tabloya hemen başlıyacağım. Madem ki geldiniz, siz burada iken hiç olmazsa ilk seansı yaparız.

Genç kız, kuzgunî siyah saçlı idi. Cildi âdeta krem rengindeydi. Göz kapaklarına sürdüğü boyadan gözleri âdeta menekşe renginde görünüyordu.

Genç adam:

— Daha evvel kiminle çalıştınız? diye sordu.

— Terry Kaufmann'la.

— Bu adam sizi inhisarına mı almıştı?

— Siz onu tanıyor musunuz?

Genç adam bu sual gayet mânâsız bir şeymiş gibi:

— Tabiî tanıyorum, hoş çocuktur! dedi.

Genç kız, bu cevabı alınca, çok kısa bir an için gözlerini yumdu ve alt dudağını ısırdı. Sonra tekrar kendine bir güven gelmiş gibi, genç adama baktı. Ressam Ferguson neş'eli bir tavırla, ellerini uğuşturup duruyordu.

Hiç ummadığı halde, bu kadar mükemmel bir modelle karşılaştığına son derece memnun olmuştu.

— Öyle zannediyorum ki, bu tabloyu yapmamız için hiçbir mahzur yok. Acaba siluetiniz nasıl?

Genç kız, mahçup bir tavırla:

— Fena olmadığını tahmin ediyorum, dedi.

— Evvelâ ben görmeliyim. Şurada bir soyunma odası var. Oraya gidip soyunabilirsiniz, eşyalarınızı da oraya asabilirsiniz. Üzerinize giyeceğiniz şeyler de oradadır. Sol kolunuza altın bir bilezik takacaksınız, üzerinize de bir leopar derisi alacaksınız. Derinin yan tarafında bir yırtmaç vardır. Kalçanız o yırtmaçtan görünecek.

Genç kız, diliyle dudaklarını ıslattı, sonra bir elini göğsüne bastırarak:

— Üzerime başka bir şey almıyacak mıyım? diye sordu.

— Hayır! Yarı çıplak bir eserdir. Neden tereddüt ettiniz? daha evvel modellik yapmadınız mı?

— Etmez olur muyum? Model olarak çalıştım.

Bu cevaptan sonra genç kızın yüzünde lâkayt bir ifade belirdi. Ressamın gösterdiği soyunma odasina girdi.

Biraz sonra dışarı çıktığı vakit, yüzünde artık en küçük bir çekingenlik eseri kalmamıştı. Amma hemen hemen beş dakika kadar bir zaman, son derece donuk bir tavır takınmağa devam etti. İçeri girerken yalınayak olduğu için, hiç bir ses duyulmamıştı.

Ferguson genç kıza bakınca hayranlıkla:

— Çok güzelsiniz! dedi. Yazık ki, güzellik ebedî olmuyor. İki seneye varmaz bu güzelliğiniz mahvolacak, sizi kokteyl partilerine sürüklemeğe başladılar mı, artık bu güzelliği muhafaza edemezsiniz. Adınız ne sizin?

Genç kız:

— Christine Bell, dedi.

— Pek alâ. Şimdi şuraya çıkın, lütfen. Size nasıl

bir poz takınacağınızı söyliyeceğim. Oldukça rahatsız bir pozdur. Amma ara sıra dinlenmenize fırsat vereceğim. Şimdi öne doğru eğilin, tuvalin ortasına doğru eğiliyormuşsunuz gibi olacaksınız. Bir ayağınızı geriye atın, tabloya bakan, sizi çerçeveden çıkıyormuş gibi görmeli. Sağ kolunuzu kaldırın, bir şey yakalıyacak mışsınız gibi. Evet öyle. Sol kolunuzu arkaya atın. Omuzunuzun hizasında geriye doğru... Tamam! Şimdi kımıldamayın. Sinirlerinizi germeyin. Kımıldamayın, rica ederim. Bir av vuracakmışsınız gibi duracaksınız. Ona ok atmaya hazırlandığınızı tasavvur edin, oku sonra ilâve edeceğim. Elinizde yay ve okla imkânı yok poz veremezsiniz. Ağırlığına tahammül edemezsiniz.

Genç adam çalışmağa başladıktan sonra artık bir daha hiç konuşmadı. Ancak yarım saat kadar sonra:

— Çok güzel oluyor! İsterseniz beş dakika dinlenelim! dedi.

Cebinden hafifçe buruşmuş bir sigara paketi çıkardı. İçinden bir sigara aldı, sonra paketi genç kıza doğru attı.

Genç kız paketi yakalıyamadı. Yere düşürdü. Ferguson başını çevirip ona baktığı vakit, genç kızın sapsarı olduğunu gördü. Bunun üzerine gözlerini kısarak düşünceli bir tavırla:

— Hakikaten, söylediğiniz gibi, bu işte tecrübeniz var mı? diye sordu.

— Tabiî, söyledim ya...

Genç kız söze devam edecekti. Fakat tam bu sırada kapı çalındı. Ferguson:

— Meşgulüm! Sonra gelin! diye seslendi.

Fakat kapıdaki her kim ise buna ehemmiyet vermedi. Kapı tekrar çalındı. Ferguson, canı sıkılarak alçak sesle küfretti, sonra kapıya doğru yürüdü. O zaman

genç kız, Ferguson'na yalvarıyormuş gibi bir hareket yaptı ve alelacele:

— Mr. Ferguson, paraya çok ihtiyacım var. Ne olur, beni ele vermeyin, herhalde ajansın gönderdiği kız geldi.

— Peki, sizi ajans göndermedi mi?

— Ben ajansa uğramıştım. Amma beni sıraya almadılar. İş bulma ajanslarında biliyorsunuz herkese sıra ile iş verilir. İş arayanların listesine baktım, o kadar uzundu ki, bana dünyada sıra gelmezdi. İşte o sırada o kıza telefon ettiklerini işittim. Size müracaat etmesini söylüyorlardı. O zaman hemen aşağı indim bir umumî telefondan aklımda kalan numaraya telefon ettim. Kıza ajanstan telefon ettiğimi söyledim. «Yanlışlık oldu, ressamın modele ihtiyacı yokmuş» dedim. Sonra onun yerine ben geldim. Amma herhalde o kız gidip ajanstan hakikati öğrenmiştir. Fakat ne olur! Beni kapı dışarı etmeyin! Bana bir fırsat verin! Hiç olmazsa sizinle çalışmama imkân verin!

Genç kızın yüzündeki yalvarış ifadesi taş yürekli birisini bile dize getirebilirdi. Hele karşısında güzelliğe karşı daima hassas olan bir san'atkâra muhakkak ki, çok daha fazla tesir ederdi.

Ferguson ciddî bir ifade takınmıya gayret ederek:

— Bir dakika, bekleyin, dedi. Sizinle sonra görüşürüm.

Sonra birden genç kıza bir sır tevdi ediyormuş gibi:

— Siz içerde saklanın, bakalım meseleyi nasıl halledeceğiz, diye fısıldadı.

Sonra kapıya doğru yürüdü. Onu araladı ve dikkatle dışarı baktı. Başını tekrar geriye doğru çevirdi ve ilk gelen model kıza baktı. Genç kız duvara dayanmıştı.

ellerini göğsünde çapraz tutuyordu. Bunu sanki hareketinin ne kadar zarif olduğunu farketmiyormuş gibi masum bir tavırla yapmıştı. Amma belki de o sırada ne kadar güzel olduğunu pek âlâ biliyordu. Kimbilir? Genç adam ona bir an baktı. Sonra cebinden buruşmuş kâğıt para çıkardı ve onu kapının aralığından uzatarak dışardakine:

— Bu, zahmetine karşılık kızım, sana ihtiyacım kalmadı, diyerek kabaca onu savdı.

Dudaklarında belirsiz bir tebessümle tekrar şövalesinin başına geldi. Gülerek:

— Şu model kızlar da nerede ise kendilerini bana zorla kabul ettirecekler, dedi.

— Tebessüm âdeta bütün yüzünü aydınlatmıştı. Neş'e ile:

— Haydi bakalım Diana! Vazife başına. Bütün model kızlar sana kurban olsun!

Bunu söyledikten sonra, tekrar fırçasını eline aldı.

★★★

Corey, elinde kadehle atölyede dolaşıyor tabloları tetkik ediyordu. Bir ara, üzeri örtülü olan şövalenin önünde durdu.

— Bu ne Allah aşkına? Son şaheserin mi? Ona bakabilir miyim? diye sordu.

Ferguson, kadehinde hafif bir fısıltı çıkaran maden suyuna bakarak:

— Hayır! Ona bakmanı istemiyorum. Biliyorsun tablolarım bitmeden onları kimseye göstermek istemem.

— Amma ben yabancı değilim ne diye benden

çekiniyorsun? Seninle rekabet mi edeceğim, ben? Herhalde resimi hakkında benim kadar...

Corey'in cümlesi bitmedi. Sanki olduğu yerde dona kalmıştı. Ferguson başını ona doğru çevirdi ve Corey'in şövalenin üzerindeki örtüyü çıkardığını ve hâlâ derin bir şaşkınlık içinde ona baktığını gördü. O zaman müstehzî bir tavırla:

— Daha bitmeden seni bu hale getiriyorsa, artık bittikten sonra seni ne hale getireceğini bir düşün! dedi.

Corey, müphem bir tavırla başını salladı:

— Hayır! Aklıma bir şey takıldı. Ben bu kızı bir yerden tanıyor gibiyim.

Ferguson, soğuk bir tavırla:

— Tabiî tanırsın, amma kızın telefon numarasını vereceğimi zannediyorsan, yanılıyorsun. Tabloyu bitirmeden sana kızın adresini de vermem. İstediğin bu ise...

— Vallahi, bu kızı bir yerde gördüm! Örtüyü kaldırır kaldırmaz evvelâ bu aklıma geldi. Amma şimdi bir türlü hatırlıyamıyorum. Hani insan bazen bir ismi hatırlamağa çalışır da bir türlü hatırlıyamaz. İşte öyle oldu. Bu buz gibi soğuk bakışlı gözleri, bu ihtiraslı, dolgun dudakları daha evvel bir yerde gördüm. Amma nerede? Bu kızın adı ne?

— Cristine Bell.

— Bu isimde birisini tanımıyorum. Bu kız daha evvel sende çalıştı mı? Belki de, senin kapaklardan birinin üzerinde resmini görmüşümdür.

— Hayır. Onunla ilk defa olarak çalışıyorum. Daha yeni anlaştık. Onun için, onu benim kapaklardan birinin üzerinde gördüğünü zannetmiyorum.

— Amma ben bu gözleri bir yerde gördüm. Kızın gözlerinde de, dudaklarında da bana bir şey hatırlatan tuhaf bir ifade var. Fakat onu tamamen hatırlayamıyorum.

Meselâ saçları bana yabancı geliyor, ne demek istediğimi anlıyor musun? Saçlarına bakınca bana yabancı geliyor. Amma gözlerine bakınca, bu kızı muhakkak bir yerde gördüğümü hatırlıyorum. Hay Allah! Nerede gördüm acaba?

Ferguson cevap vermeden şövalenin üzerini örttü. Bu hareketinde âdeta bir kıskançlık vardı. Sanki genç kızı başkasının nazarlarından korumak istiyordu. Sonra ikisi de şövaleden uzaklaştılar.

Fakat Corey, tam kapıdan çıkacağı sırada, tekrar ayni konuya temas etti. Sanki bütün bu zaman zarfında yalnız o kızı düşünmüştü.

— Bu gece o kızı nerede gördüğümü hatırlamadan uyuyamıyacağım, galiba, dedi.

Sonra son bir defa daha yüzünde tuhaf bir ifadeyle şövaleye baktı ve dışarı çıktı. Ferguson da arkasından kapıyı kapadı.

★★★

Genç kız, Ferguson oku yayı içine yerleştirirken çekingen bir ifadeyle hafifçe gözlerini kırpıştırarak:

— Dün ne kadar korkunç bir şey oldu değil mi? diye sordu. Ok, nasıl da parmaklarımın arasından fırlamıştı? Emin olun, o hâdiseden sonra, ona dokunmak bile istemiyorum.

Ferguson neş'e ile güldü:

— Allah'tan neticesi korkunç olmadı. Amma kötü olabilirdi. Ensem iki santimetre kadar size daha yakın olmuş olsaydı, hapı yutacaktım. Düşünün bir defa! Bir dakika evvel size o kadar yakındım ki. Beni kurtaran şey, o sırada yaptığım resimdeki detaylardan birini tetkik etmek için şövalenin üzerine eğilmem oldu. Başımın üze-

rinden ok geçerken âdeta bir hava cereyanı hissettim. Başımı çevirip bakınca ok'un şuradaki tahta panoya saplandığını gördüm. Saplandığı yerde hâlâ hafifçe titriyordu. Hatırlıyor musunuz?

Genç kız, gözlerini iri iri açarak üzüntü içinde:

— Amma bu ok sizi öldürebilirdi, değil mi? diye sordu.

— Evet, tam yerine isabet etseydi, meselâ şah damarıma yahut kalbime saplansaydı, herhalde ölürdüm. Amma öyle bir şey olmadı. O halde niye üzülüyorsunuz?

— Amma bu okta bir emniyet tertibatı yaptırsanız yahut meselâ ucuna kilit gibi bir şey taksanız, daha iyi olmaz mı?

— Hayır, olmaz! Ben san'atımda daima realizmi tercih ederim. Herhangi bir şeyde sun'ilikten nefret ederim. Hatta bir okta bile! Böyle bir şey fark eder etmez, hevesim kırılır, çalışamam. Sinirlenmeyin canım! Bu gibi şeyler milyonda bir defa olur. Her halde poz verirken sinirleriniz gerildikçe, farkında olmadan yayı da gerdiniz. Sonra, farkında olmadan adalelerinizi geri çektiniz, oku da bırakıverdiniz. Ok da kendiliğinden fırladı. Poz verirken onu geriye çekmeyin sadece normal bir şekilde tutun. Resimde ok normal görünsün!

Çalışmalarına ara verdikleri vakit, sigara paketi tekrar ressamın elinden genç kıza doğru uçtu. Antreman yapan iki atlete benziyorlardı. Birbirlerine attıkları sigara paketi de sanki atletlerin kullandıkları küçük havlulardan biriydi. Genç kız bir sigara yakarak:

— Ressam olmanız tuhaf, dedi.

— Neden?

— İnsan ressamların daima gayet hassas insanlar olduklarını zannederler. Daha doğrusu, ben şimdiye kadar öyle olduğunu zannederdim.

— Ben de hassas bir insanım. Hassas olmadığıma

nereden hüküm verdiniz?

Genç kız âdeta işitilmiyecek kadar alçak bir sesle:

— Belki, şimdi hakikaten hassassınız. Amma her zaman öyle değildiniz! diye mırıldandı.

Biraz sonra tekrar poz almıştı. Elinde yine ok vardı. Bir ara sükûnetle:

— Herhalde eserlerinizde bir çok insanları sevindirmişsinizdir, dedi. Amma hayatınızda herhangi bir insanın ölümüne sebep oldunuz mu hiç? diye sordu.

Ressamın fırçası bir an için havada hareketsiz kaldı. Fakat genç adam başını çevirip genç kıza bakmadı. Sanki karşısında maziye ait bir hayal canlanmıştı. Birden, boğuk bir sesle:

— Evet böyle bir şey oldu! dedi. ve başını eğdi. Bir an sustu, nihayet tekrar doğruldu ve tabloya rötuş yaparak sükûnetle:

— Çalışırken beni konuşturmayın! dedi.

Genç kız, ondan sonra bir daha konuşmadı. Atelye derin bir sessizlik içindeydi. Hiçbir hareket yokmuş gibiydi. Yalnız iki şey kımıldıyordu. Ressamın parmaklarının arasındaki yağlı boya fırçası ve okun gümüş ucu. Dakikalar geçtikçe, ok biraz daha geriliyordu. Kımıldıyan bir şey daha vardı. Genç kızın sol kolunun duvarda teşkil ettiği gölge, yavaş yavaş kımıldıyordu. Kızın beyaz kolunun adaleleri gerildikçe, duvardaki gölge de uzuyordu. Gittikçe daha derin bir sessizliğe gömülen atelyede işte bu üç şeyden başka hiç bir hareket yoktu. Bu üç hareket de âdeta belirsizdi.

Birdenbire atelyenin kapısına yumruklar indi. Birçok sesler duyuldu.

— Ferguson! Kapıyı aç! Toplantı günümüzü unuttun mu? Açsana kapıyı.

Okun yavaş yavaş geriye doğru çekilen ucu, ga-

yet ağır bir şekilde tekrar eski yerine geldi. Yay yavaş yavaş gevşedi. Genç kız birden elinde olmıyarak derin derin içini çekti. Ferguson bunu işitince:

— Allah Allah! Bu kadar yoruldunuz mu? diye sordu.

Genç kız omuzlarını silkti, tebessüm ederek Ferguson'a baktı:

— Tahammül etmez olur muyum? Yalnız, mademki bir defa işe başladık, onu bitirmeliydik.

Genç kız, o zamana kadar hiçbir vakit bu derece acele ve sıkıntı ile giyinmemişti. Giyinme odasının kapısında kilit yoktu. İçeriye giren misafirler, genç kızın orada olduğunu anlar anlamaz, mahsus ona takılmak için ikide bir kapıyı çalmağa ve arada bir içeri girmek için kapıyı itmeğe başlamışlardı. Ferguson da bu patırtıcı arkadaşlarının şakalarına iştirak ederek neş'e ile:

— Çık o odadan Diana! Bu kadar mütevazi olma, buradakiler hep dosttur, diye bağırıyordu.

Genç kız, sırtından o leopar derisini çıkarıp tamamen çıplak kaldığı anda biraz paniğe kapılmıştı. Amma bu çok kısa bir zaman sürdü. Genç kız hemen kendi elbiselerini giymeğe başladı. Misafirlerin içeriye girmesine mâni olmak için, var kuvvetiyle kapıya dayanıyordu. Kapı içeriye doğru açılmıştı, dışarıdan itenler içeriye giremiyor, genç kızın alelacele giyinmesine mâni olamıyorlardı. Arada bir, kapı biraz geriye doğru çekiliyormuş gibi oluyor, fakat hemen sonra genç kızın mukabil hareketi ile tekrar kapanıyordu. Genç kız, o zamana kadar hiçbir vakit çoraplarını bu kadar rahatsız şartlar içinde giymemişti. Bu, âdeta bir akrobasi numarasıydı.

Atelyeden gelen sesler, içeriye giren misafirlerin orada muvakkat bir zaman kalacaklarını ima edecek şekilde değildi. Gürültülerden tam manasiyle bir parti hazırlandığı belli idi. Belki de bütün gece devam edecek

bir parti idi. San'atkârlar arasında bu tip partiler sık sık yapılırdı. Zaman ilerledikçe birkaç kişi daha gelir ve parti gittikçe daha çok kalabalıklaşırdı. Nitekim, şimdi de dış kapının arada bir açıldığı ve içerdekilere yeni seslerin iltihak ettiği duyuluyordu:

— A! Siz de mi buradaydınız? Biz Maryo'ya uğradık sizi orada bulamayınca, doğru kalkıp buraya geldik! gibi cümleler duyuluyordu.

Bir ara genç kız Ferguson'un telefonda:

— Alo! Toni, bize biraz daha kırmızı şarap gönder. Biliyorsun, ayda bir defa, benim eve kasırga uğrar. İçerde ne var, ne yoksa hepsini süpürür anladın ya? İşte şimdi de böyle bir kasırga esti. Evde içki namına bir şey kalmadı!

Her taraftan itiraz sesleri yükseldi:

— Şuna bakın hele! Tüccarlardan dünyanın parasını kazanıyor, öyle olduğu halde, bize kırmızı şarap ikram etmeğe kalkıyor.

— Şampanya! Şampanya isteriz! Bize şampanya ver, yoksa hepimiz eve gideriz!

— Güle, güle!

— Madem ki öyle diyorsun, biz de eve gitmiyoruz işte, çıkar bakalım içkileri.

Genç kız giyindikten sonra yüzünde mütereddit bir ifadeyle etrafına baktı. Giyinme odasının başka bir çıkış kapısı yoktu. Muhakkak atelyeden geçmeliydi. Genç kız kapıya doğru döndü, onu hafifçe araladı ve dışarı baktı. Dışarısı âdeta bir arı kovanı gibiydi. Herkes oradan oraya hareket ediyordu. Biri telli bir saz getirmişti. Anlaşılan pikap gibi mekanik müzikten hoşlanmıyorlardı. Sazı getiren delikanlı, var kuvvetiyle telleri tımbırdatıyordu. Belki fazla tecrübesi yoktu, amma oldukça patırdı ediyordu. Modellere mahsus olan plâtformun üzerinde, genç bir kadın dans edip duruyordu.

Genç kız kapının aralığından bakarak atelyenin kapısına kadar olan yerin daha az kalablık olduğu bir anı bekledi. Sonra dışarı çıktı ve doğru odanın köşesine doğru yürüdü. Kimseye görünmeden yahut hiç olmazsa kimsenin suallerine mâruz kalmadan, dışarı çıkmağa çalışıyordu. Amma bu teşebbüs peşinen başarısızlığa uğramağa mahkûmdu. Misafirlerden biri:

— Bakın Diana çıktı! diye bağırdı.

Bir anda, herkes etrafını aldı. Sanki bir kasırganın ortasında kalmıştı. Amma hepsi gayet samimî insanlardı. Formalitelere falan lûzum görmüyorlardı.

— Ne güzel kızmış! Bak! bak! ne kadar güzel! diye söyleniyorlardı.

— Hem de ürkek bir karaca gibi titreyip duruyor. Ah! Sonya neden artık benim için böyle titremiyorsun?

— Halâ titriyorum sevgilim amma, şimdi vücudum heyecandan değil, gülmekten sarsılıyor. Sana her bakışımda içimden kahkahalarla gülmek geliyor.

Herkes sustuktan sonra genç kız eliyle hafifçe Ferguson'u iterek:

— Gitmeğe mecburum! dedi. Müsaade ederseniz gideyim.

Ferguson şaşırıp kaldı:

— Amma neden gitmek istiyorsun?

— Bütün bu insanlarla tanışmak istemiyorum. Öyle kalabalıkta oturmağa alışmadım.

Ferguson genç kızı yanlış anladı:

— Yoksa tabloya çıplak olarak poz verdiğin için mi sıkılıyorsun? Yarı çıplak olarak da poz vermen bile, canını sıkıyor öyle mi?

Bunu o kadar sevimli bir şey olarak kabul etmişti ki, bu sözleri yüksek sesle tekrar etti. Herkesin bunu duymasını istiyordu.

Arkadaşları da model olarak çalışan bir genç kızın böyle poz vermekten utanmasını gayet hoş birşey olarak telâkki ediyorlardı. Zaten bütün bu insanlar daima yenilik peşinde koşarlardı. Her garip olan her şey, hoşlarına giderdi. Ferguson genç kızın sıkıldığını söyleyince, etrafındaki kalabalık daha da arttı. Sonya ismindeki genç kadın, genç kızın elini tutup iki elinin arasında hapsetti. Sonra sanki bir büyü yaparmış gibi tuttuğu bu küçük ele üfledi. Gülerek:

— Bakın hele, bâkir bir genç kız! dedi. Ne şirin şey! Maamafih bunu söylerken sesinde bir istihza yoktu. Genç kıza doğru eğilerek:

— Üzülme şekerim, sevgilim Gil'in yanında on dakika kadar kalsan, artık çekingenliğin falan kalmaz.

Kalabalığın arasından bir ses Sonya ile alay etti:

— Demek, sende onun için çekingenlik namına bir şey kalmadı, dedi.

Sonya omuzlarını silkti:

— Hayır Gil, benim yanımda beş dakika kadar kaldıktan sonra öyle oldu, dedi.

Hepsi şaka ediyorlardı. Ferguson bütün tabloları duvara doğru dizdi.

— Bu tabloya kimse bakmasın. Bu tablo, insanı düşündürecek bir eserdir!.

Arkadaşlarından biri:

— Başını yapmışsın amma gerisi yok, dedi.

Sonya heyecanla:

— Siz ne anlarsınız? Buna «büst» derler, dedi. Sonra genç kızın koluna girerek: «Amma bunu mecazi mânâda söylemedim şekerim» dedi.

Genç kızın duyduğu çekingenlik yahut ürkeklik onların zannettiği gibi bir utanç hissinden gelmiş olsaydı muhakkak ki, bu his çok geçmeden tamamen yok

olacaktı. Zira hepsi, onu kendilerine ısındırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Amma bu ürkeklik hissi, utancından ileri gelmiyordu. Bambaşka bir sebebi vardı. Onun için de genç san'atkârların bütün ısrarlarına rağmen devam etti. Mamaafih genç kız nihayet onların ricası üzerine atelyedeki öbür duvarın dibinde bir iskemleye oturmayı kabul etti. Birisi eline kırmızı şarapla dolu bir kadeh tutuşturmuştu. Genç kız kadehe dudaklarını bile dokundurmadı. Atelyede gençlerden biri kendi eseri olan bir şiir okumakla meşguldü. Genç kız oturduğu yerden etrafında olup bitenlerle hiç alâkadar olmadan oturuyordu. Gözleri mütemadiyen kapıya doğru gidiyordu. Sanki kendisiyle atelyenin kapısı arasında olan mesafeyi ölçüp duruyordu. Oturduğu iskemle çok alçak olduğu için elleri yere değiyordu. Genç kız mütemadiyen asabî bir hareketle ellerini oğuşturuyor, sonra tekrar açıyordu.

Şiiri okuyan genç onun bu halini fark edince:

— Görüyorum ki, size de tesir etti. Bilhassa son beyit çok güzel değil mi? Güzelliği herhalde kalbinize tesir etmiştir. Bunu yüzüyndeki ifadeden bile anlıyorum! dedi.

Amma genç adam yanılıyordu. Kapının eşiğine Corey gelmişti. Bulunduğu yerden gözlerini genç kıza dikmiş, dikkatle bakıyordu. Corey, garip bir sezişle Ferguson'un atelyesinde bir parti verildiğini hissetmişti. Zaten şehirde hangi arkadaşı parti verse, Corey daima âdeta kokusunu alırdı.

★★★

Dakikalar bir türlü geçmesini bilmiyordu. Sanki her dakika, bir çeyrek saat, hatta ondan da daha uzun bir zaman sürüyordu. Genç kız gözlerini yere indirmiş-

ti. Böyle hareket etmekle dikkati çekmiyeceğini zannediyordu. Nihaye gözlerini yavaş yavaş ve isteksiz bir tavırla kaldırdı, karşısında duran Corey'e baktı. Alçak sesle:

— Şiir okumasına mâni olmıyalım, dedi.

Bunu adeta fısıldıyarak söylemişti. Şiiri okuyan genç ihtimal hiçbir zaman şiirinin bu kadar dikkatle dinlendiğini görmemişti. Belki bir daha da görmiyecekti.

Genç kız gözlerini tekrar yere indirmişti. Karşısında bir çift kalın tabanlı erkek ayakkabısı vardı. Kenarlarında kalın dikişler göze çarpıyordu. Her halde on dolarlık ayakkabılardı. Gözlerini biraz kaldırınca, iki uzun bacak gördü. Bu iki uzun bacağa tüylü tvit'ten yapılmış bir pantolon geçirilmişti. Genç kız, bir an: «İnsanın elleri âdeta konuşur derler» diye düşündü. «Acaba bu eller, bana neler anlatabilir?» Fakat karşısındaki eller hareketsizdi. Birbirinin baş parmağı ceketin yan cebine sokulmuştu. Diğer elde de bir sigara vardı. Bu el karşısındaki adamın kalçasının hizasındaydı. Küçük parmağında bir yüzük vardı. Bu elde, incecik tüyler vardı. Yandan gelen ışıkta belirsiz bir şekilde görünen incecik tüyler... Ceketin iki düğmesi vardı, üstteki açıktı. Genç kız gözlerini yavaş yavaş kaldırarak nihayet tekrar karşısındakinin yüzüne baktı. Artık bakmamasına imkân yoktu. Evvelâ kravata, sonra yakaya nihayet çeneye baktı ve gözlerini kaldırarak genç adamla göz göze geldi. İlk defa olarak göz göze geldikleri anda, şiir okuyan delikanlının sesi de kesilmişti.

Ferguson genç kızın Corey'in tesiri altında kaldığını farketmişti. Birden, bulunduğu yerden:

— Ona pabuç bırakma Daina! Seni büyülemek istiyor! diye bağırdı.

Genç kız, ağır ağır yerinden kalktı. Duvardaki

çıkıntıya dayandı, sonra Ferguson'un bulunduğu tarafa doğru başını çevirerek:

— Bana nasıl tesir edebilir? dedi. Henüz tanışmıyoruz, bile.

Ferguson neş'e ile Corey'e:

— Cevabı işittin mi? diye bağırdı.

Corey, gözlerini genç kızdan ayırmıyordu. Genç kız da gözlerini ondan kaçıramıyordu. Sanki bir an için gözlerini başka bir tarafa çevirse, tuzağa düşeceğinden korkuyordu. Corey, gayet ciddî bir tavırla:

— Şaka bertaraf, sizinle daha evvel hiç karşılaşmadık mı?

Genç kız, o anda cevap vermiş olsaydı bile verdiği cevap anide her taraftan yükselen seslerin arasında kaybolup gidecekti. Gençler Ferguson'a:

— Bak bak, senin bala arılar konuyor? diye bağırıyorlardı.

— Corey, bu kadar beylik tabiyeler kullanma!

— Bundan daha münasip bir başlangıç bulamadın mı?

Sonya, yanında bulunan birine kırıtarak ve alaylı bir tavırla:

— Ayol bilmiyor musun? Şimdi genç kızlara bu şekilde hitab etmek moda. Bilhassa yüksek sosyetede. Bir arkadaşım, geçenlerde yüksek sosyeteye mensup bir hanımın evine gitti. Kendisine üç defa ayni suali sormuşlar.

Corey, arkadaşlarının kendisiyle böyle alay etmesi karşısında kahkahalarla gülmeğe başlamıştı. Yüzünün adaleleri kırışıyor, dudakları geriliyordu. Fakat genç kıza bakan gözlerinde gayet hâkî ciddî bir ifade vardı. Sanki gözleriyle dudakları bir tezat teşkil ediyordu.

Hepsi genç kızın etrafında toplanmış onun bulunduğu yerden ayrılmasına imkân vermiyorlardı. O da,

hafifçe başını sallayarak dudaklarında mahcup bir tebessümle gençlerin şakacı sözlerine mukabele ediyordu. Her haliyle onların isnatlarını kabul etmediğini gösteriyordu. Bir an, böyle, olduğu yerde hareketsiz kaldı. Sonra Corey'in mahsus, kolunu duvara dayayarak âdeta onu hapsettiğini farketti. Bunun üzerine yavaş yavaş ve hiç belli etmeden öbür tarafa kaydı, kalabalığın arasına, odanın karşı tarafına geçmeğe çalıştı. Corey, onu gözden kaybetmek istemiyormuş gibi, başını çevirip genç kızın arkasından baktı. Onun dışarı çıkmak için yaptığı başarısız teşebbüsleri gördü. Genç kız Corey'in gözlerini ondan ayırmadığını hissediyordu.

Oradan oraya, âdeta hiç bir gayesi yokmuş gibi dolaştıktan ve kapıya yaklaşmak imkânını bir türlü bulamayınca, atelyenin karşı tarafına geçmişti. Şimdi Corey ile kendisi arasında bütün o kalabalık vardı. Amma aradan on beş dakika geçmemişti ki, Corey yine gelip onu buldu. Bu sefer bahane olarak elinde bir kadeh kırmızı şarap getirmişti. Genç kız Corey'in eline bakıp da kırmızı şarapla dolu kadehi görünce, âdeta bütün vücûdunun gerildiğini hissetti. Boğazı düğümleniyormuş gibi birkaç defa yutkundu. Sanki Corey'in yalnız ona yaklaşması da değil, ayni zamanda gösterdiği bu nezaket eserinde de büyük bir tehlike vardı.

Corey, nihayet tâ yanına gelmişti. Elindeki kadehi ona uzattı. Genç kızın göz bebekleri ânide irileşir gibi oldu. Kadehi kabul etmekten de, onu red etmekten de korkuyormuş gibi bir hali vardı. Şarabı içmek de, kadehe dudaklarını değdirmeden onu yanına koymak da ona ayni derecede tehlikeli görünüyordu sanki. Hangi hareketi yapsa, yaptığı hareketlerle Corey'in hafızasında bir takım hayaller, yahut hatıralar canlandırmaktan korkuyordu âdeta.. Nihayet kararını verdi, kadehi alarak dudaklarına doğru götürdü, bir yudum içti. Sonra kadehi

arkasındaki sehpaya koydu. Böylece bir hatırayı canlandırmak korkusu kalmamıştı.

Corey, gözlerini kırpıştırarak genç kıza baktı:

— Kadehi elinize verirken, az kalsın sizi nerede görmüş olduğumu hatırlıyacaktım. Sonra yeniden unuttum, dedi.

Genç kız, kendisinden beklenmiyen haşin bir tavırla:

— Canımı sıkıyorsunuz, yeter artık! dedi.

Sonra Corey'e arkasını döndü ve biraz evvel giyindiği odaya geçti. Corey başkalarının dikkatini çekmemek için beş on dakika kadar bekledi, sonra o da giyinme odasına geçti. Bunda bir mahzur yoktu. Zira partinin en civcivli dakikalarıydı ve atelyenin her tarafı misafirlere açıktı.

Genç kız, içerde aynanın karşısında oturmuş yüzüne pudra sürüyordu. Birden aynada Corey'in eşikte durduğunu fark etti. Ânide olduğu yerde hareketsiz kaldı.

Corey genç kızın arkasına yaklaştı. O sırada genç kız aynaya baktığı halde, onu görmüyormuş gibiydi. Corey iki elini genç kızın yüzüne dayadı. sanki o kuzgunî siyah saçları biran için genç kızın yüzünden uzaklaştırmak ve sadece yüzünü görmek istiyordu. Genç kız kımıldamadan duruyordu. Nefes bile almıyordu. Corey'in bu hareketini yanlış anlamamıştı. Bunun bir okşayış olmadığını biliyordu.

— Bunu neden yapıyorsunuz? diye sordu.

Corey, içini çekti ve ellerini indirdi. Genç kızın bütün başını elleriyle örtmesine imkân yoktu. O siyah saçlar zihnini karıştırıp duruyordu.

Genç kız, hafifçe yan dönmüştü, ellerini birbirine kenetlemiş, başını önüne eğmişti. Bu haliyle pişmanlık içinde olan ve af bekleyen bir suçluya benziyordu. Amma

o sırada aklından geçen şeylerin pişmanlıkla alâkası yoktu. O anda Ferguson'na ait olan küçük ve sivri bir bıçağı düşünüyordu. Bu bıçağı giyinme odasının neresinde gördüğünü hatırlamağa çalışıyordu. Sonra ayni zamanda öbür odada toplanan kalabalığı düşünüyordu. Hatta belki de giyinme odası ile atelyenin kapısı arasındaki mesafeyi tahmin ediyor ve düz bir çizgi halinde bu mesafeyi kat edip edemiyeceğini hesaplıyordu.

Corey, bir sigara yaktı, sigarasından bir nefes çektikten sonra:

— Tuhaf şey! Saçlarınız bu şekilde olmasaydı, zihnimi bu kadar meşgul etmiyecektiniz! dedi.

Genç kız donuk bir sesle:

— Amma ne yapalım ki, öyle, dedi.

Hareketsizliğinde bile tehlikeli bir şey vardı. Gözlerini yere indirmişti. Corey devam etti:

— Amma göreceksiniz, hatırlıyacağım. Herhalde hiç beklemediğim bir anda, aklıma gelecek. Belki beş dakika sonra, belki daha sonra geç vakit, parti bittikten sonra... Amma bunun zihnimi günlerce kurcalıyacağını hiç zannetmiyorum. Ne oldunuz? Yüzünüz biraz sarardı.

— Burası biraz havasız galiba. Sonra bana kırmızı şarap dokunur. Zaten şaraba pek alışık değilim, hele midem boş olunca, biliyormusunuz? İnsan ne kadar rahatsız olur...

Corey birden mübalâğalı bir alâka göstererek:

—Yemek yemediniz mi? diye sordu.

— Hayır, misafirler geldiği sırada poz vermekle meşguldüm. Onlar geldikten sonra da, dışarı çıkıp bir şey yiyemedim. Ferguson çalışırken açlığı hissetmiyor, amma ben alışık değilim. Bu sabah saat ondan beri ağzıma bir şey koymadım.

— O halde, isterseniz beraber bir şeyler yiyelim. Bu saatte pek bir şey bulamıyacağımı zannediyorum. Amma benimle gelmekten çekinir misiniz?

— Neden çekineyim? Size karşı bir düşmanlığım yok. Bütün mâkûl tekliflerinizi memnuniyetle kabul ederim.

— Dışarı çıkacağımızı söylemiyelim, yoksa hepsi itiraz ederler.

Genç kız:

— Evet, hatta bizi çıkarken görmeseler daha iyi olur! dedi.

— Siz bütün eşyalarınızı aldınız mı? benim holde şapkam var. Bütün şapkaların arasında benimkini bulmağa çalışacağım. Kapıda buluşalım. Sizinle sessizce çıkıp gideriz.

İkisinin de tahmin ettiği gibi, kimseye belli etmeden çıkıp gitmek pek zor olmadı. Yalnız Sonya, mütemadiyen sigara tüttürüp etrafına baca gibi sigara dumanı salarak genç kızın omuzuna doğru eğildi.

— Ona fazla yüz verme, tehlikelidir, dedi.

Genç kız, Sonya'ya :

— Merak etmeyin, ona fazla cesaret vermem. Hele beni nereden tanıdığını bir öğreneyim de, dedi.

— Amma sonra başına herhangi bir hal gelirse? Her ihtimale karşı sana adresimi vereyim. Beni gelip ararsın. Yarın sabah evime gelip bol bol ağlıyabilirsin. Birisinin sözlerine kapılıp tamir edilmesi imkânsız bir adım attıktan sonra, ağlamak kadar insana ferahlık veren bir şey yoktur. Gelirsen, sana güzel bir borç çorbası yaparım.

— Merak etmeyin, başıma bir şey gelmez.

Sonya bu sözleri genç kıza hakaret olsun, diye söylememişti. Devam ederek:

— Beni yanlış anladın! Sana hemen şunu söyliye-

yim ki, Corey kadınlara karşı çok tuhaf bir tabiye kullanır. Kadınlar ekseriya onu pek ciddiye almazlar. Ancak iş işten geçtikten sonra akılları başlarına gelir. Tanıdığım bir kız vardı. Onunla partide tanışmıştı. Sonra ne oldu biliyor musun?

Genç kadın, başını geriye atarak bir kahkaha attı ve:

— Sonra bir gecede herşeyini kaybetti! dedi. Halbuki çok ihtiyatlı davranmıştı. Corey'e ancak evinin kapısına kadar gelmeğe müsaade etmişti. Amma ertesi sabah beni ziyarete geldi ve dairemde borç çorbası içti. Anlıyorsun ya...

Bunları söyledikten sonra, sigarasından etrafa duman sala sala uzaklaştı. Sanki istim salan bir lokomotifti. Nerde ise, bir tren düdüğünün sesi duyulacakmış gibi bir intiba uyanıyordu.

Genç kızla Corey dışarıya çıkıp birkaç basamak inmişlerdi ki, merdivende gene durmağa mecbur oldular. Sanki arkalarından altı kişi koşuyordu. Halbuki bu kadar gürültülü bir şekilde merdivenden inen sadece Fergusondu. Kaşlarını çatarak Corey'e:

— Flört etmeğe niyetli isen, kendine başka bir kız bul oğlum. Bu kız bana lâzım. Bir tabloma modellik edecek.

— Onun ruhunu da satın almadın ya?

— Aldım.

— Mükemmel öyle ise! Farzet ruhunu değil de, sadece vücûdunu götürüyorum. Ruhunu ararsan tablolarında bulursun.

Ferguson kravatını düzelterek kat'i bir tavırla:

— Öyle ise ben de götürmek istediğin bu güzel vücuda refakat edeceğim, geliyorum, dedi.

Doğrusunu söylemek icab ederse, ikisinin de münakaşa etmeğe niyeti yoktu. Fakat ikisi de çakır keyfti.

Bu halde olan insanlar arasında, en dostane çatışmalar bile, hafif bir husumet havası taşırdı. Sanki dostlukla husumet arasında sadece incecik bir sınır kalmıştı.

Genç kız, Corey'in koluna girdi. Sonra: «Bu meseleyi bana bırak» der gibi, Ferguson'u biraz yana doğru çekerek Corey'in işitmiyeceği gibi alçak bir sesle:

— Onunla beraber gidiyorum. Amma merak etmeyin. Onu çabuk baştan savarım, dedi. Bundan başka çarem yok. Siz içerdeki arkadaşlarınızı savmağa bakın. Daha sonra tekrar gelirim. Bu gece biraz daha çalışıp resmi bitiririz. Yoksa artık çalışamıyacak kadar çok mu içtiniz?

— Kırmızı mürekkebe benziyen bu şarap bana tesir eder mi sanki? Doğru dürüst içki değil ki.

— Öyle ise çok rica ederim, fazla içme. Öyle zannediyorum ki, en geç bir, yahut birbuçuk saat sonra döneceğim. O zamana kadar onları savarsınız değil mi? Beni yukarıda bekleyin olmaz mı?

— Söz mü?

— Söz. Hem de yalnız size verebileceğim bir söz!

Ferguson hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve ağır ağır merdivenlerden yukarı çıktı.

***

Corey, duvardaki elektrik düğmesini çevirdi. Küçük bir apartman dairesine girmişlerdi. Elektrik yanınca girdikleri küçük oda aydınlandı. Corey, müstehzi bir tavırla:

— Buyrun efendim! dedi.

Genç kız canı sıkılmış bir tavırla, iki adım attı ve lâkayt bir tavırla etrafına bakınarak:

— Buraya ne diye geldik sanki? diye sordu.

Bunu âdeta sinirlenmiş gibi alel acele sormuştu. Corey şapkasını askıya doğru fırlatarak hafifçe kaşlarını çattı:

— Bazen olayları çabuk kavrıyamıyorsunuz değil mi? diye sordu.

Canı sıkılmış gibiydi. Genç kıza bakarak:

— Buraya niçin geldiğimizi, size anlatmak için bir kroki çizeyim mi?

Genç kız, başını öbür tarafa çevirdi:

— Çok rica ederim! Kroki kelimesinden bile nefret ediyorum.

Sonra biraz ilerledi, odanın öbür tarafında içerlek karanlık bir yerin önünde durdu:

— Orada ne var? diye sordu.

Corey lâkayıt bir tavırla:

— Öbür oda, dedi. İstersen gir, etrafa bir bak. Amma söyliyeyim. İşi aceleye getiriyorsun. Ben o odayı sana ancak on dakika sonra gösterecektim.

Öbür oda aydınlandı ve genç kız oraya girip göz den kayboldu. Sonra ışık tekrar söndü. Genç kız da, Corey'in bulunduğu odaya girdi. Corey bir kadehe içki doldurmakla meşguldü, alaylı bir tavırla: İçeride korkmadın mı? diye sordu. Orası yatak odası!

Genç kız boğuk bir sesle güldü:

— Korkunun tesiri altında olan ben değilim, sensin. Ne diye o içkiyi içiyorsun? Cesaret bulmak için mi? diye sordu.

— Bunu beş dakika sonra konuşuruz. O zaman nefes alacak halin kalırsa, bana yine bu suali sorarsın.

Genç kız alçak bir yazı masasına doğru yürüdü, çekmecelerini çekip baktı. Masayı tetkik ediyormuş gibi bir hali vardı. Corey yine müstehzî bir tavırla:

— Buna yazı masası derler, dedi. Biliyorsun ya,

dört ayaklı bir cisimdir. Üzerinde yazı yazarlar.

Sonra kadehini bir sehpanın üzerine bırakarak:

— Bir başlangıç yapalım mı? diye sordu. Benimle buraya gelmeğe razı olduğun vakit, başına ne geleceğini zannediyorsun? Sana bunu teklif ettiğim vakit pek itiraz etmedin.

— Buraya gelmemiş olsaydım, sen evime gelmek istiyecektin. Evime gelmeni istemediğim için geldim.

— Neden evine gitmemi istemiyordun? Evinde birimi var?

Genç kız, yazı masasının üçüncü çekmecesini çekti, sonra tekrar kapadı.

— Madem ki merak ediyorsun, söyliyeyim. Evde yaşlı bir annem var. Farzet ki altı aylık bir de bebeğim var. Belki de modellik ederek onlara bakıyorum. Belki de evin tertipsizliğinden çekindim. Kimbilir?

Corey, gömleğinin yakasını gevşetmek istedi. Yakasındaki düğme koptu, yere düştü. Genç adam:

— Pek alâ! Mazin bana vız gelir! Ben sana bir istikbal bahşedeceğim. Hem de parlak bir istikbal! Hazır ol.

Genç kız, dördüncü çekmeceyi açtı, içine baktı sonra hafifçe tebessüm etti.

— Burada böyle bir şey bulacağımı tahmin ediyordum, dedi. Öbür çekmecede birkaç kurşun görmüştüm de.

Genç kız çekmeceden bir şey aldı ve Corey'e doğru döndü. Elinde bir tabanca vardı.

Corey kravatını gevşetmişti, tabancayı görünce, genç kıza doğru bir adım atarak:

— Onu yerine koy. Başımıza bir kaza mı gelsin istiyorsun? dedi.

Genç kız soğukkanlı bir tavırla:

— Benim elimden kaza çıkmaz! dedi.

Tabancayı avucuna koymuştu. Sanki boyunu ölçmek istiyordu. Corey:

— Sen çıldırdın mı? Tabanca doludur, haberin olsun!

— Onu elimden almağa kalkma. Biliyorsun, anî bir hareket kendi kendine patlamasına sebep olabilir. Tabancanın emniyeti de inik görüyorsun ya?

Bunu söyledikten sonra, elini masanın üzerine indirdi. Fakat parmağını tetikten çekmemişti. Fakat Corey, o sırada öyle bir heyecan içindeydi ki, onu değil tabanca, top bile korkutamazdı. Genç kızı birden kollarından yakaladı, ona arkadan yaklaşmıştı. Yüzünü öpmeğe çalıştı. Fakat genç kızın parmağı halâ tabancanın tetiğinde idi ve eli masanın üzerinden kımıldamamıştı. Corey, nihayet nefesi tıkanmış gibi geri çekildi, genç kızın yüzü tekrar görüldü.

O zaman serbest olan elini dudaklarına götürdü. Yüzünü buruşturarak Corey'in gururunu rencide etmek istiyormuş gibi bir tavırla dudaklarını sildi:

— Beni bir daha öpeyim deme! dedi. Aklın çalışmıyor galiba! Buraya seninle flört etmeğe gelmedim. Ben aşk istemiyorum.

— Ne istiyorsun öyle ise.

— Hiç bir şey! Seninle zerre kadar alâkam yok. Sende ruhuma hitab eden hiçbir husus yok. Bana tesir bile etmiyorsun. O kadar işte.

Genç kızın bu tavrı Corey'e âdeta bir kova soğuk su gibi tesir etti. Birden ellerini ceplerine soktu. Elleri hemen hemen dirseklerine kadar kaybolmuştu. Sanki Corey elleri serbest kalırsa, kıza bir yumruk atmaktan çekiniyordu. Masanın üzerinde tabancayı tutan el yavaşça kaydı. Genç kız sükûnetle kapıya doğru yürüdü. Tabanca parmağının ucunda sallanıp duruyordu. Corey:

— Tabancayı nereye götürüyorsun? Nereye gidiyorsun? diye sordu.

— Merak etme! Dış kapıya kadar gideceğim. Senin neyin nesi olduğunu bilmiyorum. Bu evden hiçbir şeyime halel gelmeden çıkmak istiyorum. Tabancanı kapının eşiğinde bırakacağım.

Corey'in erkek olarak gururu yaralanmıştı. Kıza cevap verirken öfkesinden sesi titriyordu.

— Seni kim tutuyor? Yanımda kalmak istemiyorsan çek arabanı! Ben o kadar kaba bir adam değilim.

Dairenin kapısı açılıp kapandı. Corey bir an sonra alelacele gidip kapıyı açtığı vakit, tabancanın hakikaten onunla alay ediyormuş gibi, eşikte durduğunu gördü. Bulunduğu yerden genç kızın merdivenden aşağı indiğini işitiyordu. Amma genç kız mahsus ağır ağır iniyor, hiç acele etmiyordu. Sanki, böylece Corey'in gururunu bir daha rencide etmek ve ona korkmadığını belli etmek istiyordu.

Corey, müthiş bir öfke ile trabzanın üzerinden eğilerek:

— Amma senin kim olduğunu meydana çıkaracağım! diye bağırdı.

Genç kız zemin katından:

— Şu ana kadar meydana çıkarmadığına şükret! diye cevap verdi.

Sonra kapıyı öyle bir şiddetle kapadı ki, bütün ev âdeta bir bomba isabet etmiş gibi sarsılıyordu. Corey, boş viski bardağını alıp hırsla karşı duvara fırlattı. Porselen bir tablayı aldı, onuda bin parça etti. Kıza türlü küfürler yağdırıyordu. Amma ona «katil» demek aklına gelmiyordu. Ona çeşit çeşit isimler bulmuştu, amma asıl hak ettiğini söylemeyi akıl edememişti. Akıl etmiş olsaydı, belki onu nerede gördüğünü hatırlayacaktı.

★★★

Aradan bir iki saat kadar bir zaman geçmişti. Corey yatak odasında zifiri karanlıkta yatarken birden zihninde âdeta bir şimşek çaktı. Hemen akabinde, odanın ışığı bir fotoğraf makinesinin flâşı gibi aniden yandı. Corey'in sırtında çizgili bir pijama vardı. Yatağında boyuna bir sağa, bir sola döndüğü için çarşafları birbirine dolanmıştı. Işığı yakmak için elini anide uzatmıştı. Kolu halâ öyle gergin duruyordu. Uzun müddettir karanlıkta yattığı için gözleri bir türlü ışığa alışamamıştı. Etrafa gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. Saçları karmakarışıktı. Mütemadiyen saçlarını karıştırıp durmuştu. Yanındaki tablada sigara izmaritleri âdeta bir piramid teşkil etmişti. Son içtiği sigarayı da nihayet neticeye varmış bir insanın kat'î ifadesiyle bütün izmaritlerin üzerine bastırdı. Kendi kendine, her kelimenin üzerinde durarak:

— Onu bir yerden tanıdığıma kat'î surette emindim, dedi.

Saat üçü yirmi geçiyordu. Birden aklına gelen şeyin bütün manasını kavramış gibi, gözlerini iri iri açtı ve ânide yatağından fırladı. Asabiyetinden kendi kendine konuşuyordu.

— Bu kız, o gece Bliss'in yanındaydı. Bu kız bir adam öldürdü! Ferguson'na muhakkak gidip haber vermeli.

Ayaklarına bir şey geçirmeden, yalınayak öbür odaya geçti. Telefon rehberini aldı, yatağın üzerine oturdu, rehberi açarak «F» harfine baktı. Ferguson'un ismini bulunca, başını kaldırıp saate baktı. Saat üçü yirmi üç geçiyordu. Corey mütereddit bir tavırla:

— Bu saatte kendisine telefon ettiğim için beni

deli zannedecek! diye söylendi. Tereddüt ediyordu. Sonra kendi kendine konuşmağa devam etti. «Yarın sabah ilk işim bu olmalı! Acaba bu kız hakikaten o mu? Berikinin saçları sapsarıydı, bunun saçları ise simsiyah.»

Dakikalar geçiyordu, Corey kararsızlığını yenmişti.

— Hayatım boyunca bu gibi şeylerde hiç yanılmadım. Ona muhakkak bunu söylemeliyim. Gecenin kaçı olursa olsun!

Telefon rehberini yana fırlattı, yine yalınayak hole gitti ve Ferguson'un atelyesine telefon etti. Fakat telefon uzun uzun çaldığı halde kimse açmıyordu. Corey, telefonu kapadı. Bir iki defa tekrar başını kaşıdı. Herhalde Ferguson'daki parti çoktan bitmişti. Belki de Ferguson atelyesinde yatmıyordu. Fakat buna imkân yoktu. Corey atelyedeki odalardan birinde bir yatak gördüğünü hatırlıyordu.

Genç adam «Acaba Ferguson arkadaşlarla beraber bir yere mi gitti? O zaman, yarın sabaha kadar beklemek icab edecek» diye düşündü. Sonra tekrar yatağına döndü, ışığı söndürdü. İki dakika sonra dayanamadı, ışığı tekrar yaktı, alelacele giyinmeğe başladı. Bunu yaparken kendi kendine: «Bunu neden yaptığımı bilmiyorum» diye düşünüyordu. «Fakat Ferguson'la konuşmadan uyuyamıyacağımı anlıyorum.»

Alelecele üzerine ceketini giydi, kravatını bağladı. Pek doğru dürüst bağlamamıştı, amma ehemmiyet vermedi. Dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Koşarak merdivenden indi, bir taksiye işaret etti. Ve şoföre Ferguson'un adresini verdi. Otomobilde giderken bu hareket tarzının pek makûl bir şey olmadığını düşünüyordu. Herhalde herkes yüzüne karşı gülecekti. Belki de onu sarhoş zannedeceklerdi. Yahut aklını kaçırdığını söyliyeceklerdi. Nasıl söylemesinlerdi? Gecenin o saatinde gidip Ferguson'na «Dik-

kat et, Model olarak çalıştırdığın kız, seni öldürecek! diyecekti. Buna kim inanırdı?

Fakat genç adam mantıkla alâkası olmayan bir kuvvetin tesiri altında olduğunu hissediyordu. Bu kuvvetin ne olduğunu kendi kendine izah edemiyordu. Bir nevi seziş, bir hissi kablelvuku... Sanki genç adam tehlikenin yakın olduğunu haber veren garip bir işaret görmüştü.

«Ferguson dışarı çıkmışsa, ona bir mektup yazarım» diye düşündü. «Ona: «Bu kız Bliss'in öldürüldüğü gece, onun yanındaydı. Dikkat et! Kızın hareketlerini gözünden kaçırma» diye yazarım.»

Böylece Ferguson hiç olmazsa gafil avlanmazdı. Tehlike anı gelip çatınca, kendisini müdafaa edebilirdi. Corey atelyeye gelince kapıyı çaldı. Fakat telefonda nasıl cevap alamadıysa, kapıyı da birkaç defa çaldığı halde, içerden ne bir ses duydu, ne de kapıyı gelip açan oldu. Sezişlerini teyid eden bir şey daha fark etmişti. Ferguson atelyede sadece çalışmıyordu, burası ayni zamanda onun ikâmet yeriydi. Zira kapının yanında bunu gösteren bir işaret vardı. Küçük, ehemmiyetsiz bir şeydi amma burada birisinin oturduğuna en bariz işaretti. Küçük bir süt şişesi!

Corey, bunu görür görmez şüphesi iki misli arttı. Bir insan, süt şişesini dışarı çıkmadan evvel kapının önüne bırakmazdı. Sokaktan geldikten sonra kapının önüne bırakırdı. Demek ki, Ferguson içerdeydi. Corey buna kat'i surette emindi. İçindeki şüphe artık dağılması imkânsız, kuvvetli bir his halini almıştı.

Sür'atle merdivenden aşağı inerek binanın kapıcısını uyandırdı. Kapıcı Corey'in heyecanlı suallerinden bir şey anlamadı.

— Evet. Mr. Ferguson atelyede oturur. Amma belki de dışarı çıkmıştır. Bu san'atkârlar böyledir, işte.

Bazen bütün geceyi dışarda geçirirler. Niye bu kadar heyecana kapılıyorsunuz beyim? dedi.

Corey, adamın sözlerini yarıda keserek, münakaşa kabul etmiyen bir tavırla :

— Sen bana o dairenin kapısını aç, dedi. Mes'uliyeti üzerime alıyorum. Amma bu kapıyı açmazsan buradan gitmem anladın mı?

Kapıcı söylenerek yukarı çıktı. Corey de onu takip etti. Kapıcının elindeki anahtar destesi apartmanın derin sessizliği içinde şıngırdıyordu. Adamcağız Ferguson'un dairesine ait anahtarı buluncaya kadar bir iki saniye daha geçti. Nihayet lâzım gelen anahtarı buldu ve hiç lüzumu olmadığı halde bir kere daha kapıyı çaldıktan sonra anahtarı sokup çevirdi.

Corey elektrik düğmesinin nerede olduğunu biliyordu. Hemen kapıcının arkasından içeri daldı, düğmeyi çeviriverdi. Corey'le kapıcı holden atelyeye akseden ışığın meydana getirdiği uzun aydınlık kısma baktılar. Bu aydınlığın öbür tarafında, gecenin zifiri karanlığı devam ediyordu.

Corey birden gayet sâkin bir sesle, garip denecek kadar sâkin ve donuk bir sesle:

— Bunun böyle olacağını biliyordum!

Ferguson şövalesinin önünde yüzü koyun yatıyordu. Okun gümüş ucu sırtını delmiş dışarı çıkmıştı. Anlaşılan ok kalbine saplanmış Ferguson yere düşünce, ok biraz daha içeri girmişti. Corey, kapıcının yardımıyla Ferguson'u çevirdiği vakit, okun ucunda tüy bulunan sapının kırılmış olduğunu gördü. Kırık sap biraz ilerdeki plâtformla dik bir açı teşkil ediyordu. İhtimal Ferguson bir ara kıza doğru dönmüş ve kız tam o sırada oku çektiği için ressam tam kalbinden vurulmuştu.

Ferguson'un üzerinde Avcılar ilâhesi Diana'nın tablosu duruyordu. Fakat katil Diana'nın çehresi yok

olmuştu. Corey'in atelyeye gelir gelmez dikkatle seyrettiği ve bir yerde gördüğünü hatırlıyarak bir türlü unutamadığı çehre yok olmuştu. Tuvalin ortasında bir ressam bıçağının keskin ucu ile bir delik husule getirilmişti. Okun yayı ise modellere mahsus plâtform'un bir köşesindeki sehpanın kenarında hüzün verici bir şekilde sallanıp duruyordu.

Corey derin bir üzüntü içinde:

— Vaktinde yetişemedim! Kadın benden evvel davrandı. Herhalde geç vakte kadar çalıştılar. Belki de tabloyu bitirmek istiyordu, diye söyleniyordu.

Uykusu birdenbire dağılan kapıcı derhal polise telefon etti. Biraz sonra Corey'in yanına gelerek:

— Bunu kim yapmış olabilir? diye sordu.

Corey cevap vermedi. Adamcağız olup bitenlere akıl erdiremiyordu, polisin gelmesini beklerken sabırsızlığından bir aşağı bir yukarı dolaşan Corey'e:

— Acaba model kız poz verirken boş bulundu da, ok kendiliğinden mi fırladı? diye sordu.

— Hayır, dedi. Avcı Diana avının peşindeydi, nihayet onu vurdu.

FERGUSON ÖLDÜKTEN SONRA

Corey :

— Sonra kız şöyle yürüdü diye, anlatıyordu.

Heyecan içinde ve etrafındaki seyircilerin kendisine büyük bir alâka gösterdiklerini hisseden bir aktör heyecanıyle anlattıklarından zevk alıyormuş gibi, olup bitenleri nakilediyordu. Ağzındaki sigara Corey konuştukça mütemadiyen hareket ediyordu. Genç adam ceketini çıkarmış gömleğinin kollarını sıvamıştı. Konuştukça, dalgalı saçlarının ön tarafındaki kıvırcık saçlar sallanıp duruyordu.

Wanger, genç adamın sözlerini dikkatle dinliyerek «devam» demek istiyormuş gibi başını eğdi.

Corey devam etti:

— Sonra çekmeceleri birer birer kapamağa başladı, işte böyle! Tak! tak! tak! O anda o kızın, bu kız olduğu aklıma gelmedi ki! İçimden ufak bir şüphe bile duymadım. O sırada yapacak başka bir şey bulamadığı için, oyalanmak maksadile çekmeceyle oynadığını zannettim. Bazı insanların öyle âdetleri vardır. Çemecelere parmağı sıkışır diye düşündüm. Başka bir şey aklıma gelmedi. Nihayet son çekmeceyi çekti ve...

Wanger oturduğu iskemleden ayağa kalktı. Acele ile elini uzatarak Corey'e mâni oldu:

— Ne yapıyorsunuz? Bir dakika! diye bağırdı. Tabancaya dokunmayın. Belki üzerinde parmak izi vardır. Tabancayı eşikte bulduktan sonra onu uzun müddet elinizde tuttunuz mu?

Corey, Wanger bağırınca elini olduğu yerde bıraktı. Amma eli açık duran çekmecede bulunan tabancanın üzerine inmişti. Wanger'in sualine:

— Hayır onunla fazla oynamadım. Sadece tabancayı alıp yerine koydum, o kadar! Amma kadının ondan sonraki hareketlerini size söylemedim.

— Sonra söylersiniz. Bir dakika müsaade edin, tabancayı sarayım, onu kontrol edilmek üzere bizim laboratuvara göndereceğim.

— Hay hay.

Corey yana çekildi, Wanger cebinden temiz bir mendil çıkardı, mendili açık olan çekmecenin içindeki tabancanın üzerine örttü. Sonra tabancayı yavaşça mendil le beraber çekmeceden alıp sardı ve cebine koydu. Bunu yaptıktan sonra:

— Merak etmeyin, tabancanıza bir şey olmaz. Onu size iade etmeleri için, bizzat meşgul olacağım! dedi.

— Acelesi yok, biraz yardım etmiş olursam memnun olacağım.

Corey bu cevabı verdikten sonra temsil veriyormuş gibi anlatmağa devam etti:

— Kadın tabancayı elinde evirip çeviriyordu. Aklıma yine bir şey gelmedi. Yanına gidip onu biraz sıkıştırayım dedim, fakat sökmedi.

Bunu hatırlıyınca artık hâdise geçmiş olduğu halde, erkekçe gururunun yaralandığını tekrar hissetmiş gibi öfke ile:

— Evet, sökmedi! dedi.

Wanger Corey'in içinde bulunduğu haleti ruhiyeyi gayet iyi anlayarak:

— Belki de, bu işten hoşlanmıyordu.

— Evet hoşlanmıyordu herhalde, zaten bana da öyle söyledi. «Ben aşk istemiyorum, öpücük istemiyorum»

dedi. Sonra kapıya doğru yürüdü. Tabanca halâ elindeydi, onu takip ettim. Kapıyı açtığım zaman, tabancanın eşikte olduğunu gördüm. O sırada kadın merdivenden aşağı iniyordu. Merdivenin hemen hemen yarısına kadar inmişti. Bunun üzerine, trabzanın üzerinden eğğilerek ona: «Nasıl olsa, senin kim olduğunu hatırlıyacağım!» diye bağırdım. Onu hatırlamak için bütün bir gece kafa yora cağımı nereden bilecektim?. Ben öyle bağırınca, kadın bana ne cevap verdi? Biliyormusunuz «Bunu şimdiden meydana çıkarmadığına şükret.»

Bunu söylerken, hâlâ hırsından adeta titriyordu, ağzının etrafı bembeyaz olmuştu.

— Piç kurusu! Ah şimdi, şu anda olsa ona öyle bir ders veririm ki! Bir kızın korkusunu yahut beni reddetmesini pek âlâ makul karşılarım. Fakat hem adamı baştan çıkarsın, hem de namusluymuş gibi uzak dursun, işte insanı bu deli eder.

Wanger, Corey'in ne kasdettiğini gayet iyi anlıyordu. Tahkik ettiği vak'aların hepsinden bir netice çıkarmıştı. Bu da, bütün bu işlerde parmağı olan bu kadının oldukça numaracı bir kadın olduğu merkezindeydi. Corey'in anlattıkları, Wanger'in kadın hakkındaki fikirlerine tıpatıp uyuyordu, kadının mizacı hakkındaki tahminini teyid ediyordu. Wanger, iş başında iken nadiren hislerini hesaba katardı, amma Corey'i sempatik bulmuştu. Ondan hoşlanıyordu.

Düşünceli bir tavırla parmaklariyle hafif hafif oturduğu koltuğun kenarına vurarak:

— Bana kalırsa kadının sizinle buraya gelmeye razı olmasının üç sébebi olabilir. Fakat şunu da peşinen kabul etmek lâzım ki, gidip arkadaşınızı öldürmeden evvel, aklına koyduğu bir şeyi yapmak istiyordu. Bence birinci ihtimal şudur: Kadın, evvelâ sizden kurtulmak istiyordu. Ferguson'na haber vermenizi istemiyordu. O-

nun için, evvelâ sizi baştan çıkarmak istiyormuş gibi bir tavır takındı. Amma bu, hakikatte bir oyundan ibaretti. Kadın buraya geldikten sonra, sizin onu hâlâ hatırlamadığınızı ve kim olduğunu bilmediğinizi anlayınca, herhalde fikrini değiştirdi. Zaten istediğini yapmıştı. Sizi partiden uzaklaştırmıştı. Onun nazarında en mühim şey buydu. İhtimal geri dönüp Ferguson'u öldürmeye daha çok vakit olduğunu düşünüyordu. Onun için geri dönmeden evvel sizin onu hatırlayıp hatırlamadığınıza kat'î surette kanaat getirmek istiyordu. İkinci ihtimal şu olabilir: Kadının elinde silâh yoktu, arkadaşınızı öldürmek için, buraya bir silâh bulmak üzere gelmişti. Amma bu ihtimalin varit olabileceğini zannetmiyorum. Emin olun, şu anda zihnim muhtelif sebepler üzerinde duruyor amma bu son ihtimal bana pek akla uygun görünmüyor. Çünkü silâh bulmağa gelmiş olsaydı, onu kapının eşiğinde bırakmazdı. Gelelim üçüncü ihtimale: «Partide mütemadiyen onunla meşgul oldunuz. Belki de kadın diğer misafirler gittikten sonra atelyede uzun müddet kalacağınızdan korkmuş ve bu yüzden sizi oyalıyarak kapı dışarı etmeğe bakmıştı. Tek başınıza gitmiyeceğinizi, herhalde halinizden anlamıştı. Bu yüzden en kolay çare olarak size müsait bir kadın gibi görünüp,sizinle beraber gitmekti. Böylece sizi avuttukan sonra dairenize kadar gelmiş ve belkide hakikatte böyle bir şey istemediği için, sonradan sizi yarı yolda bırakıp gitmiştir.

Corey kadının kendisini anide sönen bir balon haline getirdiğini ima eden bu üçüncü ihtimalden' pek hoşlanmamış gibi görünüyordu. Amma itiraz etmedi. Wanger, gitmeğe hazırlanarak:

— Bence hakikat birinci ve üçüncü ihtimalin karışmasından ibaret. Kadın buraya sizinle bilhassa sinirlerine dokunduğunuz için geldi. Eğer ona kim olduğunu hatırladığını söylemiş olsaydınız, sizi muhakkak bu ta-

banca ile vururdu. Fakat siz böyle bir şey söylemediniz, onun için sizi öldürmekten vazgeçti. Yarın sabah bizim merkeze kadar gelir misiniz lütfen? Bütün bu vak'ayı bir defa daha başından sonuna kadar sizinle beraber gözden geçirmek istiyorum. Oraya gelince, «Wanger» i isterseniz sizi içeri bırakırlar.

Wanger, emniyet Müdürlüğüne geldiği vakit, şafak sökmek üzereydi. En güzel şafak bile bu binanın ne dışında, ne de içinde insana hoş bir tesir yapardı. Wanger yorgundu. O saatte insanın bütün hayatî enerjisi en alt derecede olurdu. Wanger şefinin boş olan odasına gitti. Kendisini bir iskemlenin üzerine attı. Dirseklerini masanın üzerine koydu ve başını ellerinin arasına alarak al çak sesle:

— Bu kadın doğmasaydı, ne olurdu, diye söylendi.

Biraz sonra başını kaldırdı Corey'in dairesinden aldığı tabancayı cebinden çıkardı. Onu mendille beraber bir zarfın içine koydu. Zarfı kapadı ve zarfın üzerine:

«Bu tabancadan bir ip ucu çıkarırsan, bana haber ver, Wanger».

Sonra dahilî telefonu açtı:

— Bana bir adam gönder, dedi.

Nöbetçi müracaat memuru:

— Şu anda burada kimse yok efendim, dedi.

— Birini bulmağa çalış, kim olursa olsun gönder!

On dakika kadar sonra bir adam geldi. Amma belliydi ki gayet tecrübesiz bir şeydi. Solgun çelimsiz bir adamdı. Wanger adamın yüzüne bir baktı: «Sen nereden çıktın Allah aşkına?» diye söylendi. Amma bunu yüksek sesle söylemedi. Adamı rencide etmek istemiyordu. Yalnız:

— Amma da yavaşsın biraber! Niye bu kadar ge-

ciktin? diye sordu.

— Buraya gelinceye kadar yanlışlıkla başka odalara girdim. Bu binada o kadar çok oda var ki!

Wanger, yorgun gözleriyle adama baktı:

— Al şunu! Bizim lâboratuvara götür. İçinde silâh var. Oradakiler ne yapacaklarını bilirler, dedi.

Sonra birden mütereddit bir tavırla:

— Oraya kadar gidebilirsin değil mi? diye sordu.

Adam, mağrur bir tavırla gülümsedi:

— Tabi biliyorum efendim. Zaten oraya iki defa gittim.

Arkasını döndü, kapıya doğru gitti. Fakat kapının bulunduğu tarafa değil, menteşelerin bulunduğu kısma doğru gitti. Tokmağı göremeyince, birden birisi kendisine kötü bir oyun oynamış gibi, aptal aptal bakındı sonra tokmağı gördü, onu yakaladığı gibi çevirmeğe çalıştı. Fakat kapıyı açamadı.

Wanger bu kadar beceriksizlik karşısında öfkeye kapılmadan, âdeta bir melek sabrı ile:

— Ayağını çek! dedi. Ayağınla kapıya mani oluyorsun.

O kadar yorgundu ki adama kızacak hali bile yoktu. Aradan kırk sekiz saat geçmişti. Wanger Corey'i ikinci defa sorguya çekmeğe başlamıştı. İlk olarak:

— Bana geçen akşam söylediklerinizin doğru olduğuna kat'i surette eminmisiniz? diye sordu.

— Eminim, kızın gözleri, dudakları herşeyi öbür kıza benziyordu. Yalnız saçları başka renkteydi. İki sene evvel Marge Elliot'un nişanlandığı gece, nişana gelen o siyahlı kız sarışındı. Amma saç renginden başka aralarında en küçük bir fark yok. Bu kızın o kız olduğuna icab ederse yemin edebilirim.

— Sizin bu sözleriniz, benim de tahminlerimi te-

yid ediyor. Zira ben de bu vak'alarda mevzubahis olan kadının tek bir kadın olduğunu düşünüyorum. Onun için, sizin bu ifadeniz benim için çok mühim. Amma benim ileri sürdüğüm bu fikirleri başkaları kabul etmiyor.

Corey, yumruğunu masanın üzerine indirerek:

— Keşke daha evvel davransaydım! Keşke tabloya daha dikkatli baksaydım ve o tablonun bana kimi hatırlattığını bulmağa çalışsaydım. Amma bunu yapamadım, vaktinde davranamadım! dedi.

— Belki hakikaten dediğiniz gibi erken davranmış olsaydınız arkadaşınızın hayatını kurtaracaktınız. Hiç olmazsa kadının kim olduğunu bir saat kadar evvel hatırlamış olsaydınız... Amma ne yaparsınız. Talih kıza yardım etti. Böylece arkadaşınızın ölümüne mâni olabilecek bir durumda iken, farkında olmadan ölümünü tacil ettiniz. Tabi bunu istemeden yaptınız. Kadına mütemadiyen onu bir yerde gördüğünüzü söyleyip durmanız onu kuşkulandırdı. İlk defa olarak bir tehlike sezdi. Belki de kadın Ferg son'u siz ona ilk defa telefon ettiğinizden beş on dakika evvel öldürdü, kimbilir? Zira tesbit ettiğimize göre, Ferguson saat üçü yirmi üç geçe ölmüştü. Yere düşerken saati param parça olmuş.

— Ona o gece saat üçü yirmi iki, yahut yirmi üç geçe telefon ettim, gayet iyi hatırlıyorum. Telefon etmeden evvel saate bakmıştım. Corey bunu söylerken, canı sıkılmış bir tavırla yüzünü buruşturmuştu. Boğuk bir sesle devam etti. Belki telefon ettiğim bir sırada ok henüz vücuduna saplanmıştı. Belki de zavallı Ferguson'un göğsüne saplandıktan sonra hâlâ hafifçe titriyordu. Ben telefon ettiğim sırada belki Ferguson henüz yere düşmemişti bile...

Wanger, Corey'i teskin etmeğe çalışarak:

— Kendinizi bu kadar perişan etmeyin canım! dedi. Artık olanlar oldu. Şimdi oturup, ah vah çekmek

hem faydasız, hem de zararlı. Benim öğrenmek istediğim başka bir şey vardı, tahminlerimin doğru olup olmadığını... Şimdi anlıyorum ki, öldürülen dört erkek arasında mahiyeti meçhul bir bağ vardı. Siz Mitchell'i tanıyor muydunuz?

— Hayır.

— Moran'ı?

— Hayır onu da tanımıyordum.

— Amma hiç olmazsa öldürülenlerden iki kişiyi tanıyorsunuz, Bliss'i ve Ferguson'u. Bu bakımdan işimize yarayabilecek ilk şahitsiniz. Sizin sayenizde hiç olmazsa iki vak'ayı birbirine bağlayabiliriz. Şimdi ifadenize neden bu kadar önem verdiğimizi anlıyorsunuz değil mi?

Corey, düşünceli bir tavırla:

— Amma o ne dereceye kadar işinize yarar bilmiyorum. Zira Bliss'le Ferguson'u ayni zamanda tanımadım. Onu tanıdığım vakit Bliss çoktan ölmüştü.

Wanger, hafifçe kaşlarını çattı:

— Ne yapalım? Demek ki, her iki vak'a arasında bir bağ olduğuna dair söylediklerinizi, o zaviyeden almak icap edecek.

— Öyle zannediyorum. Bliss'i o ölmeden iki sene evvel tanıdım. Bliss'le Ferguson vaktiyle tanışıyorlarmış. Amma sonradan hayat onları birbirinden ayırmış.

Wanger'in tecessüsü uyanmıştı:

— Acaba neden böyle birbirlerinden ayrılmışlardı? Aralarında bir ihtilaf mı vardı?

— Hayır. Ayrı ayrı muhitlere mensup insanlardı. Onun için pek bir araya gelemiyorlardı. İşleri birbirinden ayrı idi. Zevkleri ayrıydı. Düşünün bir defa. Bliss hurda demir işi yapıyordu. Ferguson ise ressam'dı. Birbirinden bu derece ayrı mesleklerde olan iki insanın sık sık buluşmalarına imkân yoktu. İkisi ayrı ayrı işler tuttuktan sonra, birbirlerini çok seyrek görmeğe başlamış-

lar.

— Bliss, yahut Ferguson size hiçbir zaman Mitchell'den bahsetmediler mi?

— Hayır. Hatırlamıyorum.

— Moran'dan bahsettiler mi?

— Hayır.

Wanger kat'î bir tavırla:

— Amma onların Mitchell ve Moran'la alâkalı olduklarına eminim! dedi. «Mamafih Mitchell ile Moran'ı şimdilik bir tarafa bırakalım, Bliss'le Ferguson üzerinde duralım. Sizden bir ricam var. Hafızanızı mümkün olduğu kadar yoklayın. Bliss ile Ferguson size birbirlerinden bahsettiler mi? Bunu hatırlamağa çalışın. Bahsettilerse hangi mevzuuda ve ne şekilde bahsettiler? Aralarındaki müşterek nokta ne idi? Kadın mı? At yarışları mı? Para mı? Velhasıl müşterek olan noktayı bulmanızı rica edeceğim. Anladınız mı?

«Zira bence öldürülen bu dört insanın hayatı muayyen bir devrede birleşti. Belki o kavşak noktasında başkalarının da hayatı onların hayatiyle birleşmiştir. Henüz başka kimlerin bu dört insanın hayatına muvakkat bir zaman için de olsa katıldıklarını bilmediğim için ancak bu dördü üzerinde durmağa mecburum. Aralarındaki müşterek noktayı bulduktan sonra, kadını daha kolay bulacağımı zannediyorum. Bunu yapmağa mecburum. Çünkü kadının işlemiş olduğu cinayetlerin sebebini öğrenemedim. Öldürülmüş olan insanların mazilerini didik didik ettim, bu cinayetlere sebep teşkil edecek şey bulamadım. Cinayetlerin işleniş şekli de bana bir ip uçu vermedi.

Corey gitmişti. Gitmeden evvel de, Wanger'in söylediği gibi hafızasını işleteceğini ve o müşterek noktayı bulacağını vaadetmişti. Corey gider gitmez, Wanger şefinin yanına gitmişti. İçeri girer girmez:

— Size birşey söyliyeyim mi şef? Bir karar verdim, belki siz bu kararı bir nevî intihar gibi telâkki ede-

ceksiniz amma, bunu yapmağa mecburum. Bundan böyle, tahkikata devam ederken o kadın yokmuş gibi, mevcut değilmiş gibi hareket edeceğim. Çünkü bu meseleler üzerinde zihnimi yorduğum vakit, kadını düşündüğüm takdirde, her şey karmakarışık oluyor. Şimdi bütün dikkatimi bu dört adam üzerinde toplıyacağım. Aralarındaki o müşterek noktayı bulduktan sonra, zaten kadının hareket tarzını da anlamış olacağım. Zira bu suretle cinayetin sebebi de kendiliğinden anlaşılmış olacak.

Wanger'in şefi düşünceli bir tavırla başını salladı:

— Senin söylediğin, şimdiye kadar kimsenin kullanmadığı bir tabiyedir. Herşeyi tersine çevirip öyle mütalea edeceksin. Biraz garip bir şey. Cinayeti kadın işlemiş değil mi? Sen katil üzerinde duracağına, maktuller üzerinde duruyorsun!

— Bunu yapmağa mecburum, kadın şimdiye kadar bizi avucunda oynatıp durdu. İki senedir bize yapmadığını bırakmadı. İnsan bir yere girmek istediği vakit, yalnız bir kapıyı denememeli. İcabında başka bir kapıyı da denemeli. O başka kapı asıl girmek istenilen odaya açılmasa dahi. Hiç olmazsa insan böylece başka bir odaya girerse bile, ulaşmak istediği yere dolambaçlı bir şekilde, başka bir odadan girmiş olur.

Wanger'in şefi başını salladı. Sonra şikâyet ediyormuş gibi bir sesle:

— Bana göre hava hoş! İçeriye gir de nasıl girersen gir. İstersen bacadan in, dedi. Yalnız sana hemen şunu söyliyeyim ki, burada hiç kimse senin fikrini paylaşmıyor. Başkaları bu dört vak'ada ayni failin mevzubahis olduğuna inanmıyorlar. Birçok arkadaşlar her dört vak'anın ayrı ayrı katiller tarafından işlendiğini düşünüyorlar. Bu da daha mâkul olabilir. Karşımızda son derece zekî ve bizi ikide bir atlatan bir tek katilin bulunduğunu

düşünmektense bu işlerin dört ayrı katil tarafından işlendiğini düşünmek, daha akla uygun bir şey.

Wanger, şef ile yaptığı bu konuşmadan sonra dışarı çıkarken kapıda Corey'le karşılaştı. Corey derhal Wanger'in koluna yapıştı.

— Bir dakika! Ben de tam sizi görmeğe geliyordum, dedi.

— Bu saatte burada ne arıyorsunuz?

— Bu saatte gelişime arkadaşlarla oynadığım bir oyun sebep oldu. Siz bana geçenlerde Bliss'le Ferguson'un birbirleri hakkında söyledikleri herhangi bir sözü hatırlamağa çalışmamı tenbih etmediniz mi? İşte tam iskambil oynadığım bir sırada, aklıma bir şey geldi. Oyunu olduğu gibi bıraktım, hemen buraya koştum.

— Öyle ise içeri girip konuşalım.

Beraberce, merdivenden tekrar çıktılar. Wanger, Corey'i boş olan bir odaya aldı ve elektriği yakarak:

— Artık eve o kadar gayri muayyen saatlerde gidiyorum ki, yarım saat erken gitmişim, yahut yarım saat geç gitmişim, hiç ehemmiyeti yok. Zaten eve gitmek, pek hoşuma gitmiyen bir şey!

— Hemen söyliyeyim, bu hatırladığım şey, işinize yarar mı, yaramaz mı, bilmiyorum. Amma belki de yarar. Onun için onu tekrar unutmadan, gelip size söylemeğe karar verdim. İskambil oyunu bende bir hatıra uyandırmıştı. Bu gece harıl harıl oynuyorduk. Biri masanın üzerine bir tabak cips koymuştu. Tabağın masanın üzerine koyarken: «Biraz çöplenelim» dedi. «Bu dünyadan ne koparırsak kâr!»

«Bu söz bana Ferguson'u hatırlattı. Bir gece onun atelyesinde poker oynuyorduk. Bir ara, onun da ayni şeyi söyliyerek masanın üzerine bir tabak çips koyduğunu hatırladım. Bunu hatırlayınca, başka bir şey daha hatırladım. Bu hatırladığım şey Bliss'e dair. Siz bana

geçenlerde ikisinin müşterek bir noktalarına dair herhangi bir şey hatırlamamı istemediniz mi?

— Ev et.

— Anlatacağım şey kendiliğinden hatırıma geldi. Hatıralar birbirini zincirleme takip eder. Bir gece Bliss oyun oynarken: «Bizim Cuma gecelerindenberi elime böyle bir el gelmedi, demişti. O zaman ben de «Cuma geceleri oyun mu oynardınız?» diye sordum. Bliss: «Ferguson'la ben ve bir kaç arkadaş daha, her cuma günü, bir araya gelip oyun oynamayı âdet edinmiştik. Kendi aramızda bir nevi gayri resmî kulüp teşkil etmiştik. Amma bu kulübün nizamnamesi falan yoktu. Sadece Cumaları toplanırdık. Çünkü hepimiz haftalık ücretimizi cuma günleri alırdık. Sıra ile her hafta bir arkadaşın odasında toplanırdık. Oyun oynadıktan sonra, hepimiz otomobile dolardık. Bu otomobili ortaklaşa almıştık. Hepimiz çakır keyf bir halde, şehri dolaşır çoşup eğlenirdik, diye anlattı.

Başka bir şey söylemedi, fakat yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Dalgın dalgın krupyeye bakıyordu. Şimdi söyleyin bana, bu hatırladığım şey işinize yarar mı?

Wanger sevincinden birden Corey'in omuzuna vurarak genç adamı az kalsın oturduğu iskemleden yere düşürüyordu.

— Şimdiye kadar ilk elde ettiğimiz ip ucunu size borçluyuz, dedi.

Biraz sonra, heyecan içinde şefine telefon ediyordu:

— Şef, Bliss'le Ferguson bir oyun kulübüne dahilmişler. Şimdi öğrendim, sizce pek mühim değil, değil mi? Amma benim öğrenmek istediğim şey, işte buydu. Artık bu ip ucunu bırakmam. Görüyorsunuz ya bu iki adamın hayatı muayyen bir noktada birleşmiş.

— Bunu meydana çıkarmakla ne kazanmış oldun?

— Bir çizgi tek başına pek bir şey ifade etmez, amma birbirini kateden iki çizgi daima bir mana ifade eder. Hele ayni noktada birbirini kat'eden birkaç çizgi olursa, bundan mühim bir takım mânâlar çıkar. Biliyorsunuz, balık ağları da birbirine bağlı iplerden ibarettir.

Şimdi adam akıllı araştırmam icab edecek. Bir defa bu küçük amatör oyun kulübünün ne zaman kurulduğunu meydana çıkarmak lâzım. Sonra bu işe dahil olan başka insanlar varsa, onları da bulmalıyım. Bliss ve Ferguson'un kimlerle buluştuklarını bilmeliyim. Ayın hangi cumaları bir araya geldiklerini meydana çıkarmalıyım.

Bunları meydana çıkardıktan sonra, Ferguson-un dediği gibi bir otomobile doldukları vakit, şehirde neler yaptıklarını anlamalıyım. Belki de otomobille dolaştıkları bu sıralarda bir hâdiseye sebebiyet vermişlerdir. Bu takdirde muhakkak her hangi bir karakolun zabıtları arasında bu vak'aya dair kayıtlar vardır. Bütün bunları meydana çıkardıktan sonra, bu noktadan hareket edip kadını bulacağım. Şimdi artık, elimde sağlam bir ip ucu var. Eskiden olduğu gibi karanlıklarda bocalamıyorum.

Wanger'in şefi:

— Görüyorum ki pek boş durmıyacaksın. Allah kolaylık versin. Boş kalan zamanlarda ne yapacaksın?

Wanger, bu suale omuzlarını silkmekle cevap verdi.

Aradan on gün geçmişti. Wanger'in şefi onu yanına çağırtarak tecessüsle:

— Söyle bakalım, herhangi bir ip ucu elde ettin mi?

— Tabiî o ip ucunu adım adım takip ettim. Cuma geceleri buluşup kumar oynayan gençlerin kurdukları

kulübün kuruluş tarihini öğrendim. Sonra kulübe devam eden iki kişinin daha ismini meydana çıkardım. Fakat tahkikat yaparken, yine bir çıkmaza sapar gibi oldum. Bunun için tereddüt ediyorum. Bu muammayı halletmezsem, giriştiğim bütün teşebbüs neticesiz kalacak. Şimdilik bu muammayı bir türlü halledemiyorum.

— Muamma dediğin ne?

— Mitchell, onun bu kumar kulübüne dahil olmadığını öğrendim. Cuma geceleri buluşanlar arasında o isim yok. Bir sürü karakolun tozlu arşivleri arasında günlerce çalıştım nihayet bir şey buldum. Zaten böyle bir şey bulacağımı tahmin ediyordum.

«Bir cuma gecesi, dört kişi tevkif edilmiş. Dördü de sarhoş bir vaziyette imişler. Bir otomobile dolmuşlar, şehrin içinde sür'atle gidiyor, bağırıp çağırıyorlarmış. Otomobille giderken boş bir likör şişesini kaldırıp bir vitrine atmışlar, vitrin bin parça olmuş. Yollarına devam etmişler, nihayet bir deponun kapısına çarpmışlar.

«Bütün bu işlerden onaltışar gün hapis cezası yemişler, zarar ziyanı ödemişler ve tabiî arabayı sarhoş bir halde kullandıkları için ehliyetleri ellerinden alınmış. Bu vak'aya dair meydana çıkardığım raporda, bilhassa üç kişinin ismi gözüme çarptı. Bliss, Moran ve Ferguson. Allahtan bu isimleri daha evvel biliyordum. Fakat bunların yanında bir isim daha vardı, Honeyweater! Bu isim bizim için yeni. Tabiî vak'aya karışanların adreslerini aldım. Bunlar o zamanki adresleriydi. O dördüncü şahsın da adresini buldum. Doğrusunu söyliyeyim, onu bulmak pek zor olmadı. Amma bir mesele var. Mitchell bu kulübe dahil değilmiş, dahil olmuş olsaydı, onun da o gece onlarla olması lâzımdı. Halbuki kadın onu da öldürdü. Şimdi öyle zannediyorum ki, bu cinayelerle bu genç adamların kurdukları oyun kulübünün alâkası yok. Yanlış yola saptım diye öyle korkuyorum ki! Mitchell, o ge-

ce belki de hastaydı, yahut gençler patırdı çıkarmadan evvel, otombilden inip evine gitmişti. Belki de o gece onlarla beraber değildi. Başka türlü olsaydı, karakoldaki raporda Mitchell'in de isminin olması lâzımdı. Amma ben yine de fikrimden caymıyacağım. Hani sizin bir inatçılığınız vardır, ben de sizin gibi hareket etmeğe karar verdim. Sizin gibi inatçı olacağım. Tahkikata bu yönden devam edeceğim. Hiç olmazsa makul bir yoldan hareket etmiş olduğuma dair içimdeki inancı tatmin etmiş olurum. Bu da herhalde hiç yoktan iyidir.

Aradan bir hafta geçmişti. Wanger'le şefi yine karşı karşıya gelmişlerdi. Şefi Wanger'in yüzüne bakarak:

— İşler ne âlemde Wanger? diye sordu.

— Yüzümden anlaşılmıyor mu? Canımdan bezdim vallahi. Nerede ise kendimi köprüden aşağı atacağım.

— Fena fikir değil, fakat evvelâ şu meçhul kadın katil muammasını hallet, sonra intihar edersin. Hatta istersen seni köprüye kadar ben göürürüm. Üstelik otomobil parasını da veririm.

— Şaka edecek halim yok şef, hakikaten çok canım sıkılıyor. Size son defa olarak, bu vak'alar hakkındaki raporumu verdiğimden beri istediğim herşeyi öğrendim. Bütün teferruatı şimdi biliyorum. Mitchell, meselesini bile hallettim. Amma bütün bu işleri öğrendikten sonra, şimdi anlıyorum ki, bunlardan hiç birinin bize faydası olmıyacak. Zira öğrendiklerimden bir netice çıkaramadım. Bütün bu cinayetlerin sebebini meydana çıkaramadım. Adamların hayatını karış karış tetkik ettim, kadının onları öldürmesi için hiç bir sebep bulamadım. Hiçbiri kötü bir şey yapmamış, kimseye hakaret etmemiş, velhasıl bir intikam, kanlı bir intikam arzusu uyandıracak bir harekette bulunmamışlar!

— Belki de böyle bir hareket yapmışlardır amma sen meydana çıkaramamışsındır. Neyse, üzülme. Ne olursa olsun. Şu hazırladığım rapora bir bakalım.

— Size bir dördüncü şahıstan bahsetmiştim ya? Hani polis karakolundaki kayıtlarda ismini bulmuştum, Honeyweater isminde birisiydi. İşte onu aramağa başladım. Karakoldaki kayıtlardan adresini çıkardım. Amma onu bir türlü bulamadım. Adam sanki dünya yüzünden silinmiş. Bir adresten diğerine gittim. Hemen hemen bir sene zarfında oturduğu bütün evlere gittim. Nerelere taşınmamış adam! Fakat son gittiğim adreste kimse bana onun nereye gittiği hakkında bir malûmat veremedi. Sizin anlıyacağınız, Honeyweater de bizim katil kadın gibi ortadan kayboldu. Yalnız bir farkı var. Kadın arada bir ortaya çıkıyor, cinayet işleyip tekrar kayboluyor. Amma adam hakkında o son adresten ayrıldığı adrestenberi bu güne kadar hiçbir malûmat elde edemedim!

— Adam ne iş yapıyormuş?

— Doğru dürüst bir işi yokmuş. Son gittiğim pansiyonun sahibi bana adamın sabahtan akşama kadar bir daktilo makinesi üzerinde bir şeyler yazıp durduğunu söyledi. Amma yazdıklarının ne olduğunu bile bilmiyor. Sonra adam oradan çıkmış bir daha da kendisini gören olmamış!

Wanger'in şefi birden öne doğru eğilerek:

— Dur bakayım, belki sana bu hususta yardımcı olabilirim, dedi. Doğru dürüst bir işi olmayan ve mütemadiyen daktilosunu tıkırdatıp duran bir adam, dedin değil mi? Belki de adam bir yazar olmak istiyordu. Yazarlar bazen isimlerini değiştirirler değil mi. Birçokları takma isimle yazı yazarlar. Bu adamın eşgalini öğrenebildin mi?

— Evet oldukça, etraflı bir tarifini yaptırdım. Belki işimize yarar.

— Sen şimdi beni dinle, adamın eşgalini kaydettiğin kâğıdı al doğru yayın evlerine git. Hepsine bu tipde bir adamı tanıyıp tanımadıklarını sor. Peki, Mitchell hakkında birşey öğrenebildin mi? Onun artık bir muamma teşkil etmediğini söylüyordun galiba.

— Evet, onun bu işlere nasıl katıldığını öğrendim. Mitchell o gençlerin daima uğradıkları bir meyhanede barmenmiş. Otomobille gezinti yaptıkları vakit ekseriya onu da yanına alırlarmış. Ona bu kadar itibar etmelerinin sebebi onlar, kendisini davet ettikleri vakit raflardan bir iki şişe içki yürütmesiymiş. Binaenaleyh o kulübe dahil olmamasına rağmen hemen hemen her otomobil gezisine iştirak edermiş. Bunu öğrenince çok memnun oldum. Hiç olmazsa yaptığım tahkikat boşuna gitmedi. Şimdi öyle anlaşılıyor ki bütün bu insanların müşterek noktası, Cuma geceleri yaptıkları o otomobil gezintileriydi. Böyle olmakla beraber yine müşkül bir nokta var. Bu gezintiler esnasında hiçbiri bu cinayetlere sebep teşkil edecek bir şey yapmamışlar.

— Buna emin misin?

— O devirlerde, şehirde ne kadar polis karakolu varsa, hepsinin arşivlerini karıştırdım. Hatta civardaki polis karakollarına bile gittim. Hiçbirinde bu adamlarla alâkalı olarak şüphemi uyandıracak bir şey bulamadım.

— Fakat belki de o sırada yapmış oldukları her hangi bir hareket, polisin gözünden kaçmıştır. Bunu hiç düşünmedin mi? Polisin gözüne çarpan bir şey olmuş olsaydı, herhalde bugün hiçbiri serbest olmıyacaktı. Belki de işledikleri suç meçhul kalmıştır. Yahut belki de herhangi bir şey olmuşsa bile onlara atfedilmemiştir.

Wanger şefinin bu sözü üzerine bir an düşündü sonra devam etti:

— Evet bu ihtimal varit olabilir. Hatta belki de

o sarhoş halde bu suçu işlediklerini kendileri bile fark etmemişlerdir. Amma bunu da meydana çıkarabilirim. O tarihte intişar eden ne kadar gazete varsa, hepsini teker teker tarayıp bilhassa Cuma geceleri vukuat haberlerine bakacağım. Herhalde işledikleri bir suç yahut yapmış oldukları herhangi bir kötü hareket varsa, daha doğrusu cinayeti tahrik edecek kadar mühim bir suç işlemişlerse, muhakkak buna dair gazetelerde birşeyler intişar etmiştir. Umumî küüphanelerde bütün gazeteler vardır. Bugünden tezi yok, kütüphane kütüphane dolaşacağım. O kadar sinirleniyorum ki! Fakat yol çetinleştikçe, içimdeki azim de artıyor.

Wanger bunu söyledikten sonra, kendi bürosuna indi. Telefonu açarak parmak izi şubesinin numarasını çevirdi.

— Benim gönderdiğim tabanca ne oldu? diye bağırdı. Onu kaybettiniz mi yoksa? Günlerdenberi sizden rapor bekliyorum, hâlâ göndermediniz. Bu ne rezalet!

Telefondaki ses, derin bir hayretle,

— Ne tabancası? Siz bize tabanca göndermediniz ki? Hangi tabancadan bahsediyorsunuz? diye sordu.

Wanger anlaşılmaz birşeyler mırıldandı, sonra avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı:

— Size tabanca göndermedim mi? Siz çıldırdınız mı Allahaşkına? Size haftalarca evvel bir tabanca gönderdim. Parmak izinin alınmasını istedim sizden ses çıkmadı. Hâlâ bekliyorum. Yoksa tabancayı hediye mi zannettiniz? Sizin büroda işler ne biçim yürüyor? Bana bu raporu gönderin, yoksa ne yapacağımı biliyorsunuz. Lâfa gelince, bol bol konuşuyorsunuz. İşe gelince, beş para etmiyorsunuz!

— Bağırma, bağırma! biz işimizi senin kadar biliriz. Kendini ne zannediyorsun? Emniyet müdürü mü? Bize tabanca gönderdiysen, onu sana geri gönderirdik.

Amma senin göndermediğin bir şeyi nasıl geri gönderelim?

— Sen deli misin? Ben size tabanca gönderdiğimi gayet iyi biliyorum. Raporu bekliyorum, o kadar.

— Sen raporu bekliyeceğine tabancayı kime ver diğini tahkik et.

Telefon tok bir sesle kapanıverdi. Wanger kaşlarını çatarak masasının üzerindeki zile bastı.

★★★

Aradan üç hafta geçmişti. Şehrin en lüks semtinde tanınmış ve çok beğenilen bir yazarın sekreteri, parmaklarının ucuna basarak yazarın çalışma odasına gelmişti.

— Mr. Holmes dışarda bir bey var, sizi görmek istiyor, kendisine meşgul olduğunuzu söyledim, fakat gitmek istemiyor.

— Kuzum, sen bir işe yaramaz mısın? Mânâsız bir ziyaretçiyi def'etmesini bile bilmiyorsun! Yanımda kaç senedir çalışıyorsun. Ben çalışırken kimsenin beni rahatsız etmemesini istediğimi hâlâ öğrenmemişsin!

— Ona ses makinesi ile çalıştığınızı söyledim. Amma o bekliyemiyeceğini söylüyor. Hattâ size onun geldiğini haber vermezsem kendisi buraya gelecekmiş. Öyle söyledi.

— Sam'a haber ver. Sam onu kapı dışarı etmesini bilir. Fazla patırdı ederse polise haber ver.

— Amma efendim adamın kendisi polismiş. Onun için evvelâ size haber vereyim, dedim.

— Polisin burada ne işi var? Ne yapmışım? Otomobilimi yanlış yere mi park etmişim, nedir? Kitabın en mühim kısmını yazıyorum, tam ortasında polis sökün edi-

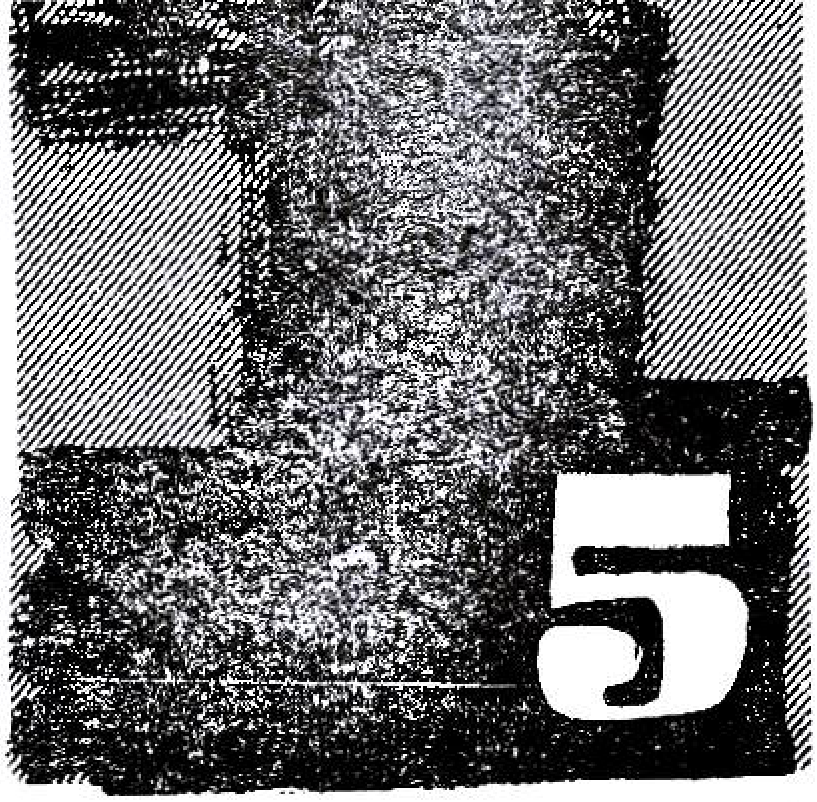
yor. Senin deminki sözlerinin hepsi şeride kaydolmuştur anladın mı? Şimdi senin yüzünden bir evvelki şeridin son kısmından itibaren tekrar işe başlamam lâzım. Bunu söylemek istemezdim, Truslow, amma biliyorsun seni buraya alırken bir anlaşma yapmıştım. Bir eser yazdığım vakit, hiçbir şey, hiç kimsenin beni rahatsız etmesine müsaade etmiyecektin. Sen bu kaideyi bozdun, onun için yarından tezi yok işine nihayet vereceğim. Daktilo ettiğin kısımları bitir, yarın Sam'dan bir çek alırsın!.

Bunu söylerken birden gözleri kapıya gitti.

— Bu da kim? diye bağırdı. Beni evimde ne hakla rahatsız ediyorsunuz? Benimle ne hususta konuşacaksınız?

Wanger sükûnetle:

— Sizi ölümden korumağa geldim, dedi.

SON KURBAN HOLMES OLACAKTI.

Şu anda oturduğum yerin arkasında, biliyorum
Bir hayal var, soğuk mütebessim, cansız ve hareketsiz.

de Maupassant

MEÇHUL KADIN

Yatakhanenin bu kısmı dört kişilikti. Amma içerde dört genç kız değil daha bir çok genç kız vardı. Hepsi soyunmuş, gecelik giymişlerdi. Biri tersine olarak yatağına uzanmıştı. Kollarını aşağı doğru sarkıtmış, çenesini karyolanın ayak ucuna dayamıştı. Bir başkası pencerenin kenarına oturmuş, ayağını aşağı sarkıtmış parmağının ucu ile mütemadiyen döşemeye dokunup duruyordu. Bu haliyle sanki olduğu yerde donmuş kalmış bir balerine

benziyordu. Bir üçüncüsü doğrudan doğruya yere oturmuş elleriyle dizlerini kavramış çenesini de dizlerine dayamıştı. Sonuncusu bir koltuğun üzerine oturmuştu. Amma buna pek oturmak denilemezdi. Koltuğa kendini yan olarak atmıştı. Bacaklarını öbür tarafa sallandırmış, arkasını da kola dayıyarak dirseklerini ona dayamıştı. Vücudunun orta kısmı böylece koltuğun iki kolu arasında adeta muallâkta kalmıştı. Kız nefes aldıkça vücudu hafifçe sallanıyordu. Kucağına koyduğu kitap da yine ayni şekilde genç kadın nefes aldıkça yükselip alçalıyordu. Genç kadın yüksek sesle kitabı okuyordu:

— «Biraz ilerde bir kulübe vardır Miss Judith» diyordu. «Bir kadın elinin ihtimamına muhtaç bir kulübe. Kadın gülümsedi başını genç adamın göğsüne dayadı. Genç adam da kuvvetli kollarıyla ona sarıldı.»

Kitabı okuyan genç kız farkında olmayarak sanki birisi kendisine sarılıyormuş gibi belirsiz bir hareket yaptı. Sonra yorgun bir tavırla kitabı yere bıraktı. Hayallere dalıyormuş gibi tatlı bir sesle:

— Eminim, kendisi de eserinde anlattığı adam gibidir. Kuvvetli, güvenilir bir erkek. Tam manasiyle perestiş edilecek bir insan. Farkında mısınız çocuklar? Eserin sonuna kadar kadına doğrudan doğruya «Judith» demiyor da ona hürmeten «Miss Judith» diyor.

— Herhalde senden ilham almış olsaydı, bu kadar hürmetkâr olmazdı.

Koltukta oturan genç kız fıkır fıkır güldü.

— Tabiî olmazdı. Zaten bana karşı bu kadar resmî davrandığını görmüş olsaydım, daha ilk fasıl bitmeden resmiyeti sona erdirmenin çaresine bakardım.

Yatağına uzanmış olan kadın gülerek:

— Şuna bakın hele! Adamakıllı abayı, yakmış, dedi.

— Dün gece hep onu rüyamda gördüm. Rüyamda

eskimolara mahsus evlerden birine kapatmışlardı beni. O da gelip beni kurtardı.

Diğer üç genç kız fıkır fıkır güldüler:

— Başka ne yaptı?

— Başka bir şey yapmağa vakit kalmadı. Sekiz çanı çaldı uyandım.

Geç kızlardan biri yanındaki arkadaşına:

— Bana bir sigara versene! dedi.

— Sadece bir sigaram kaldı.

— Ne fark eder? Yarın nasıl olsa bir paket daha alırız!

— Orası öyle amma unutma ki, sigara vermek sırası sende. Bu paketi ben vermiştim.

— Anladık! Anladık! Amma, burası yine sigara dumanı ile doldu. Pencereyi yine açmak lâzım Yoksa ihtiyar Fraser yine işin farkına varır.

Koltuğa oturan genç kız, derin derin içini çekti ve kendi kendine konuşur gibi:

— İnsanın heyecan duymadan başından fevkalâde bir hâdise geçmeden ihtiyarlaması ne berbat bir şey, diye söylendi.

— Senin aklın fikrin onda.

— Ne diye onu düşünüyorsun sanki? Evli olmadığını ne biliyorsun? Belki evlidir. Otuz iki tane de çocuğu vardır.

— Evli olmadığını gayet iyi biliyorum. Böyle bir adam evli olamaz!

— Neden olmasın?

— Bana karşı haksızlık olur da ondan.

— Zavallı kız! Çocuklar böyle ıstırap çektiğine acınıyorsunuz değil mi?

Yatağın üzerine uzanmış olan genç kız sabırsızlıkla:

— Siz de ona inanıyor musunuz? dedi. Ne varsa

dilindedir. Öyle zannediyorum ki, onu gördüğü anda ne yapacağını şaşırır, belki de düşer bayılır.

Koltuğun üzerinde oturan genç kız birden mey dan okur gibi:

— Öyle mi zannediyorsun? dedi. Beni daha iyi tanımış olsaydın, sana bir iki şey gösterirdim. O zaman onun benimle karşılaşır karşılaşmaz, elimde bir oyuncak haline geleceğini anlardın.

Fakat yatağın üzerine uzanmış olan genç kız yine de kâni olmadı.

— Bahse girerim ki, onun evinin kapısına kadar bile gitmeğe cesaret edemezsin!

— Ben aklıma koyduğum her şeyi yapabilirim! Nesine bahse girersin?

— Sen söyle!.

— Gelecek ay evden alacağım bütün harçlığı sana veririm.

Yatağın üzerindeki genç kız, bu meydan okuyuşu pervasız bir tavırla kabul etti.

— Pek âlâ? Sen kaybedersen bana bir aylık harç lığını verirsin. Ben kaybedersem ben sana veririm. Amma onu görmek için elinden geleni yapacaksın. Ondan sonra da o adam hakkında bir tek kelime işitmek istemiyorum. Aylardan beri ondan bahsedip duruyorsun. Bıktım artık!

Odada bulunan genç kızlardan başka biri yatağının üzerinde uzanmış olan genç kıza hak vererek:

— Evet, bir defa teşebbüs ettikten sonra artık rahat edersin. Bir daha sinirini bozmağa lûzum kalmaz. İkide birde ondan bahsetme. Sinir bozmaktan başka bir şeye yaramaz.

Yatağının üzerindeki genç kız:

— İyi. Amma onunla güya görüştükten sonra tekrar buraya döndüğünüz vakit, senin doğru söyleyip söy-

lemediğini nereden bileceğim? diye sordu.

— Bunu ispat edecek bir şey getiririm.

Kızlardan biri gülerek:

— Pijamasını getir! diye söylendi.

— Pijama neye yarar? Benim başka bir fikrim var. Bence ikinizin beraber çekilmiş fotoğrafını getirsen daha iyi.

Pencerede oturan genç kız, söze katılarak:

— Hem de fotoğrafta kolunu beline dolamış olsun. Madem ki bu kadar para feda ediyoruz!

Koltuğun üzerinde icabında bütün erkekleri fethedebilecekmiş gibi bir tavırla oturan genç kız güldü.

— Bu da iş mi sanki? dedi. Fotoğrafta belki öyle poz alırız amma aramızda asıl cereyan edecek olanları hiçbir zaman göremiyeceksiniz. Onunla karşılaştıktan sonra ne yapacağımı biliyorum. Görürsünüz, bir daha hiç peşimi bırakmaz.

— Peki buradan nasıl çıkacaksın?

— Ben herşeyi tasarladım. Uzun zamandır hep onu düşünüyordum. Fransızca derslerinden başka birşey düşündüğüm yok ki. Her şeyi iyice tasarladım. Miss Fraser'in salgın hastalıktan ne kadar korktuğunu bilirsiniz. Aramızdan birinin yüzünde iki tane kırmızı leke görmesin? Hemen onu okuldan eve gönderir. Beni eve gönderme ğe karar verirse tam istediğim olur. Çünkü annemle babam şu anda evden çok uzaktalar.

O ana kadar konuşmaya katılmamış olan genç kızlardan biri:

— Sen bahsi kazanmağa bak. Yoksa tam bir ay parasız kalacaksın. Hem zannetme ki, aramızdan biri sana borç verir.

Yerde oturan genç kız birdenbire:

— Miss Fraser geliyor! diye fısıldadı. Adımlarının sesini holden işitiyorum.

Bir anda odada herkes harekete geçti. Genç kızlardan herbiri bir köşeye atıldı. Öbür yatakhaneden gelmiş olanlar yan kapılardan birini açarak öbür odaya, kendi yatakhanelerine kaçtılar.

Pencerenin kenarında oturan genç kız kendini boş yataklardan birinin üzerine attı, battaniyeyi de üstüne çekti.

Koltukta oturan genç kızın elinde hâlâ sigara vardı. Karanlıkta ucu yanan sigara ile mütemadiyen daireler çiziyordu. Fakat bir türlü sigarasını koyacak y er bulamıyordu. Deli gibi hızlı hızlı konuşuyordu:

— Çocuklar şunu alın! diye fısıldayıp duruyordu.

Karanlıktan bir ses cevap verdi:

— Onu sen sakla, son olarak sen içiyordun? diye cevap verdi.

Sigara karanlıkta bir kavis çizerek açık pencerenin öbür tarafından fırladı. Herkes battaniyesini üzerine çekmişti. Odada ânide derin bir sükûnet olmuştu. Biraz sonra kapı aralandı birisi ihtiyatla başını içeriye doğru uzattı, holden vuran ışıkta içeriye bakan kadın bir karaltı halinde görünüyordu. Kapıdaki kadın şüpheli bir tavırla bir iki defa odanın havasını koklar gibi bir hareket yaptı. Bir an tereddüt etti sonra kararsız bir tavırla geri çekildi. Biraz sonra, öbür odanın da kapısını açtı orasını da kontrol ettikten sonra kapıyı tekrar kapadı ve uzaklaştı. O zaman öbür odada tekrar konuşmalar başladı:

— Bu kızda bir acaiplik var değil mi? Hiç birimize benzemiyor. Bizden çok daha yaşlı.

— Ben de bunu farkettim, garip bir hali var!

— Hem de bir şey söyliyeyim mi? Onun hakkında kimse bir şey bilmiyor, onu buraya kaydettiren annesi babası değil, Miss Frasermiş. Buraya mektupla gönderdiği bir müracaat üzerine kaydolmuş. Söylediklerine gö-

re, onu nüfuzlu biri buraya tavsiye etmiş. Amma kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Nereden geldiği de mâlûm değil, gökten zenbille iner gibi aramıza katılıverdi. Hem de senenin ortasında.

— Başka bir yerden naklen gelmiş.

— Onu kendisi söylüyor?

— Amma kimse ailesini tanımıyor. Sonra bizim gibi ailesindeni kide birde mektup almıyor, bir defa bile mektup almadı.

— O aptal muharrire ne diye bu kadar ehemmiyet veriyor sanki? Ben bu adamda bir fevkalâdelik görmüyorum.

— Yazarın malikânesi buraya yakınmış, belki de buraya sırf ona yakın olmak için gelmiştir. Kimbilir?

— Belki de öğrenici bile değildir kimbilir?

Odada derin bir sessizlik oldu, genç kızların içine bir şüphe girmiş gibiydi. Aralarından biri:

— Öğrenici değilse nedir? diye sordu.

HOLMES

Holmes'in otomobili herzamanki gibi yolun en kenarında sür'atle gidiyordu. Birdenbire otomobilin yanından yıldırım gibi bir taksi geçti. Holmes umumiyetle fazla sür'atle sürmezdi. Tercihan yavaş sürer böylece düşünmeğe imkân bulurdu. Yalnız başına otomobilde dolaşırken daha rahat düşündüğünü fark etmişti. Onun için sık sık otomobiline atlar muayyen bir yere gitmeden, sadece dolaşır dururdu.

Holmes pek emin değildi amma takside bir genç kız görmüş gibiydi. Zira otomobilin arka tarafında, tam

ortada bir tek karaltı görmüştü. Halbuki iki kişi olmuş olsaydı, biri bir köşede, diğeri öbür köşede olacaktı.

Ana yoldan kendi malikânesine doğru giden patikaya yaklaşırken, biraz evvel yanından geçen otomobilin çoktan gitmiş olduğunu düşündü. Fakat küçük yokuşu ancak çıkmıştı ki, otomobili biraz ilerde gördü.

Taksi, sanki arkada oturan yolcu şoföre mütemadiyen birbirine zıt emirler veriyormuş gibi bir sağa bir sola gidiyordu.

Holmes patikanın kenarına geldi. Kenarda bir levha vardı. Üzerinde şu kelimeler yazılıydı. «Holmes malikânesi. Bu yoldan arabanın geçmesi yasaktır!» Holmes'in otomobili oraya gidince, öbür otombilden bir çığlık sesi duyuldu. Sonra kapısı açıldı ve genç bir kız dışarı fırladı. Yere yuvarlanmıştı. Fakat taksi duracak yerde, yıldırım hızı ile uzaklaştı. Stop lâmbaları bir anda karanlıkta kaybolmuştu.

Holmes genç kızın yanında durdu, otomobilinden aşağı indi. Genç kız hafifçe doğrulmuştu. Yerde oturuyor iki eliyle bileğini ovuyordu. Otomobildeki köpek yerinden bile kımıldamamıştı. Sanki otomobil onun nazarında efendisinden daha mühimdi.

Holmes, genç kızın koltuk altlarından tutarak ayağa kalkmasına yardım etti.

— Canınız acıdı mı? diye sordu.

Genç kız, ayağa kalkar kalkmaz tekrar yazarın üzerine abandı.

— Ayağıma basamıyorum, ne yapacağım? dedi.

— İsterseniz benim eve kadar gidelim biraz ilerdedir. Orada ayağınıza bakarız.

Holmes, genç kızın otomobiline binmesine yardım etti, malikâneye giden kısa yolu hemen katetti ve otomobili eski tip büyük bir köşkün önünde durdurdu. Fakat köpeği, Holmes'le genç kız otomobilden indikleri vakit

bile onları takip etmedi. Bunun üzerine Holmes arkasını dönerek:

— Gelsene budala! Ne istiyorsun? Yani bütün gece otomobilde mi kalacaksın?

Köpek otomobilden indi ve hiç kimseye ait olmayan bir varlıkmış gibi mağrur bir tavırla köşkün kapısına yaklaştı.

Kapıdaki eski tip tokmak birkaç defa indirilince, zenci bir uşak gelip kapıyı açtı. Holmes'i görür görmez senelerdir beraber olmanın verdiği bir samimiyetle:

— Romanda sizi üzen o son fasla yeni bir şekil buldunuz mu? diye sordu.

Holmes, biraz canı sıkılmış gibi:

— Tam yeni bir şey bulmuştum, aklım karmakarışık oldu, dedi. Bu genç hanım kaza geçirdi. Bana yardım et, onu bir koltuğa kadar götürelim, sonra dışarı çık arabayı garaja sok.

Bir taraftan Holmes diğer taraftan zenci uşak, genç kızı duvarları ahşap panolarla süslü geniş oturma odasının öbür tarafına götürdüler. Yan duvarlardan birinde tavandan başlıyarak aşağıya kadar, ehram biçiminde inen muazzam bir şömine vardı. Daha doğrusu şöminenin üstü tavana kadar devam ediyormuş gibiydi. Şömine ise ancak omuz hizasına kadar geliyordu. Odanın bu kısmı holün diğer kısmından sürme bir kapı ile ayrılıyordu.

Genç kız bir ara kimsenin yardımı olmadan ayakta durmağa çalıştı. Fakat bunu yapamadı, kendisini yastıklarla kaplı geniş bir koltuğun üzerine atacak oldu. Koltuğun arkası, tavandan akseden ve sarıya çalan pembe renkteki ışığa dönüktü. Zenci uşak genç kızın o kanapeye oturmasına mani olarak:

— Bu koltuğa oturmayın efendim, bu, beyin ilham koltuğudur, dedi.

Sonra genç kızı başka bir koltuğa oturttu.

Holmes, bir taraftan şömineden, diğer taraftan tavandaki avizeden akseden elektrik ışığında genç kıza dikkatle bakıyordu. Odada fazla bir ışık olmaması için elektrik tertibatı göze batmayacak şekilde yapılmıştı.

Genç kız henüz küçük yaşta idi. Ona bakan her insan evvelâ bunu farkediyordu. Gerçi çok daha yaşlı imiş gibi hareket ediyordu amma ihtimal henüz on sekiz yahut on dokuz yaşındaydı. Çocukken saçları herhalde altın sarısı idi. Şimdi ise kumral bir renk almıştı. Maamafih, aralarında yer yer sarı saçları da vardı. Gözleri mavi idi. Anlaşılan yolda düştüğü vakit, elbisesine yapraklar ve bir çok dikenler yapışmıştı. Eliyle onları elbisesinden çıkarmağa çalışıyordu.

Üstünü temizlemeğe çalışırken de yolda düştüğü vakit, ne kadar sarsıldığını belirtmek istiyor gibiydi.

Zenci uşak Sam, genç kızı oturtup otomobili garaja sokmak için dışarı çıktı. O zaman Holmes:

— Ne oldu size? Neden taksiniz o kadar hızlı gidiyordu? diye sordu.

— Bir genç kız, bir otomobilin durmasını beklemeyip de kendini ânide dışarı atarsa, artık ne olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Holmes, bu gibi şeylerin artık pek cereyan etmediğini düşünerek:

— Amma bu belediyeye ait bir taksiydi değil mi? diye sordu.

— Taksiydi işte. Belediyeye ait olsun, olmasın, ne farkı var? Şoförü iyi niyetli olmadıktan sonra...

Genç kız vak'a hakkında fazla tafsilât vermek istemiyordu bile. Holmes:

— Bir doktor çağırtıp ayağınıza baktırsak, daha iyi olmaz mı? diye sordu.

Fakat genç kız bu teklifi pek iyi karşılamadı, Lâkayt bir tavırla:

— Zahmet etmeyin, belki yürüyebilirim, ayağımın üzerine basabilsem...

Holmes, parmağı ile genç kızın ayak bileğini işaret ederek:

— Amma tuhaf değil mi? Ayağınız şişmedi! dedi.

Genç kız ağrıdığını söylediği ayağını hafifçe öbür bacağının arkasına saklamak istiyormuş gibi davranıyordu. O sırada, zenci uşak içeri girdi. Holmes sükûnetle:

— Sam bize en yakın doktor kimdir? diye sordu.

— Doktor Johnson galiba. Onu pek tanımıyoruz amma isterseniz gidip onu çağırırım.

— Vakit geç. Belki doktor gelmek istemez...

Genç kız, bunu biraz çekingen bir tavırla söylemişti. Biraz sonra zenci uşak tekrar geldi:

— Telefon ettim, doktor yarım saat sonra burada olacak, dedi.

Genç kız, soğuk bir tavırla:

— Ya... öyle mi? dedi.

Doktor beklemeğe koyulmuşlardı. Genç kız, bir ara:

— Biliyor musunuz? sizin nasıl bir adam olduğunuzu daima merak ederdim, dedi.

— O halde, benim kim olduğumu biliyorsunuz?

— Sizi kim tanımaz? Eserlerinizin hepsini okudum.

Genç kız, içini çekerek:

— Düşünün bir defa sizinle beraber ayni odada oturmak, ne müthiş birşey!

Holmes, başını öbür tarafa çevirerek:

— Bu sözlere boş verin! dedi.

Amma genç kız susmadı.

— Tam tahmin ettiğim gibisiniz. Birçok yazarlar öyle ateşli, hareketli şeyler yazarlar. Amma kendileri cansız, çelimsiz birer iskelet gibidirler. Siz ise tam bir genç kızın hayalindeki gibi bir erkeksiniz!

Holmes canı sıkılarak:

— Genç kızlar hayallerini bu gibi şeylerle meşgul etmemeli, dedi.

Genç kız gözlerini tavana kaldırdı. Sonra üzerinde alevlerin gölge yaptığı geniş duvarlara baktı.

— Bu büyük köşkte yapayalnız mı oturuyorsunuz?

Holmes gözlerinde genç kıza kendisini rahatsız etmiş olduğunu belli etmek istiyormuş gibi müstehzi bir ifadeyle:

— Evet, çok şükür yalnız oturuyorum, buraya yazı yazmağa geldim, dedi.

Fakat genç kız imâyı hiç anlamadı. Hayranlıkla etrafı seyretmeğe devam ederek:

— Bu ne kadar büyük şömine! dedi. İnsan bunun içinde ayakta durabilir.

— Eskiden bu şöminenin içinde av eti ve hindi kızartırlarmış. İçerde hindilerin asıldığı kancalar hâlâ mevcuttur. Hakikaten büyük bir şöminedir. Onu yakmak ta mesele oluyor. Şöminenin içini biraz daraltmak istedim. Tepeden aşağı kadar yan tarafları çinko ile döşettim.

— Evet görüyorum çinko kenarlardan görünüyor. Onu ilk farkettiğim vakit çinkoyu taşları tutsun diye yaptığınızı zannettim.

Sam eğilmiş şömineye birkaç kütük atıyordu. Odunlar ağır bir demir kasa içindeydi. Tam bu sırada kapı çalındı. Doktor gelmişti. Sam doğruldu, kapıya doğru yürüdü ve onu ardına kadar açtı. Holmes de doktoru

karşılamak üzere ayağa kalkmıştı. Doktora doğru yürürken, arkasından genç kızın hafifçe sızlandığını işitir gibi oldu. Fakat doktorun gür sesi, genç kızın ince sesini bastırmıştı:

Biraz sonra hep beraber kenç kızın yanına gelmişlerdi. Genç kız kıvranıyordu, yüzü sapsarı olmuştu. Odunları karıştırmak için kullanılan demir maşa da yere düşmüştü.

Doktor:

— Müsaade eder misiniz küçük hanım? dedi.

Parmaklariyle yavaşça genç kızın bacaklarını muayene ediyordu. Birden genç kız yüzünü buruşturdu ve hafifçe çığlık attı. Doktor dilini şapırtatarak:

— Burası fena zedelenmiş, dedi. Nasıl oldu bilmiyorum ki! Amma korkmayın kırık çıkık falan değil. Sadece küçük damarlardan biri ezilmiş olacak. Ayağınızın üzerine ağır bir cisim düşmüş galiba. Bu ayağı yünlü bir şeyle sarmak lâzım. Maalesef bir iki gün bu ayakla yere basamıyacaksınız. İyi olmasına fırsat vermelisiniz.

Genç kızın yüzü ıstırabın tesiri ile birden bire kızarmıştı. Fakat gözlerinde Holmes'e bakarken yine bir zafer ifadesine benziyen garip bir mânâ vardı. Doktor gittikten sonra Holmes:

— Şimdi yapacaklarımızı tasarlıyalım. İstasyon kırkbeş dakika kadar mesafededir. Bu gece artık başka tren var mı bilmiyorum. Amma isterseniz sizi şehre kadar götürebilirim. Şafak sökerken orada oluruz.

Genç kız ümitle:

— Burada kalamaz mıyım? diye sordu. Emin olun, sizi rahatsız etmem.

— Rahatsızlık meselesi değil, bekârım ve bu evde de yalnız oturuyorum, Sam bile garajda yatar.

Fakat bu sözler genç kızı pek ürkütmedi:

— Endişeniz bu muydu? Köpeğiniz bize bekçilik edemez mi? diye sordu.

— Yani... anneniz babanız gece vakti burada kalmanıza bir şey demezler mi?

— Tabiî bilseler çok üzülürler amma duyuncaya kadar aradan en az üç gün geçer. Annem babam şu anda Meksika'dalar. Benim burada olduğumu ruhları bile duymaz. Onlar eve gelinceye kadar ben çoktan iyi olup evime giderim.

Holmes, uşağına, uşak da ona baktı. Bir an sessizlik oldu. Sonra Holmes:

— Sen zemin katındaki odayı hazırla. Biliyorsun içinde soba bulunan odayı. Küçük hanım orada yatacak! dedi.

Koltukta oturan genç kız:

— Bana küçük hanım demeyin. Benim adım Frederica Cameron, dedi.

Çocukça bir masumiyet taşıyan yüzü hafifçe pembeleşmişti.

— Amma isterseniz bana doğrudan doğruya «Frederica» diyebilirsiniz.

Bir müddet hiçbir şey konuşmadılar. Sam'ın misafirlere mahsus olan odayı hazırlamasını bekliyorlardı. Genç kız yine çocukça bir safiyetle etrafa bakınarak:

— Bütün bu tüfekleri ve çifteleri ne diye burada bulunduruyorsunuz? diye sordu. Hepsini köşeye tıkmışsınız.

— Evet, çalışmadığım vakit, ava çıkarım da.

— Bu tüfeklerin hepsi dolu mu?

— Tabiî dolu.

Holmes bir an sustu sonra:

— Hepsi de ateş alınca fena halde geri teper! diye ilâve etti.

Sam nihayet yanlarına geldi:

— İyi geceler Mr. Holmes, iyi geceler hanımefendi, dedi. ve dışarı çıktı. Cümle kapısını da çıkarken kapadı.

Sessizlik sanki elle tutulur bir şey olmuştu. İnsan da tuhaf bir his duyuyordu. Frederica bir çeyrek saat kadar bir zaman bu sessizliğe tahammül ettikten sonra:

— Neden konuşmuyorsunuz? diye sordu.

Holmes'in gözleri genç kıza gitti. Sonra tekrar yere baktı. Fakat cevap vermedi. Genç kızın halinde bir tuhaflık vardı. Birden genç kız âdeta oturduğu yerde ürpermiş gibi oldu arkasına baktı.

— Burada acaip bir hava var, dedi. İnsanın sinirine dokunuyor. Sanki yakında bir şey olacak.

Holmes, «Evet öyle» dedi ve yerinden kalkarak genç kıza arkasını dönüp uzaklaştı. Ahşap merdivenden yukarı çıkmağa başladı. Amma bu çıkış ona ıstırap veriyor gibiydi. Başını önüne eğmişti, uzaktan uzağa duyulan bir sesi dinliyor gibiydi. Bir ara şöminedeki odunlardan biri düştü, derin sessizlikte tok bir ses meydana gelmişti.

Sonra o derin sessizlik tekrar her tarafa yapışkan bir mayi gibi yayıldı. Holmes yukarı çıkmıştı üst katta bir kapı açılıp kapandı.

Ertesi sabah Sam, geldiği vakit Holmes'le genç kızın yemek odasında sofrada oturduklarını gördü. Birden kendisine ait olan bir hakkı başkası almış gibi asabî bir tavırla:

— Afiyet olsun efendim, dedi.

Frederica:

— Bugünlük kahvaltıyı ben hazırladım amma, talihim yok.. Holmes ağzına bir şey koymadı, dedi.

Sam düşünceli bir tavırla:

— Bir eser yaratacağı vakit, yemek yemez. Öyle

zannediyorum ki şu anda zihninde bir tuzak kuruyor! diye izah etti.

Holmes tuzak kelimesini duyunca Sam'a mânidar bir tavırla baktı. Sanki bu kelimenin kullanılmasına öfkelenmişti. Fakat bir şey söhlemedi fincanın tabağına çay doldurdu ve onu yere koydu. Bunun üzerine köpeği yaklaştı masanın altında duran tabaktaki çayı dilini şapırdata şapırdata, içti.

Frederica:

— Yazdığınız romanda kullanacağınız tuzağı tasarladınız mı bari? diye sordu.

Holmes köpeğini seyrederek sâkin bir tavırla:

— Henüz tamamen tasarlamadım amma biraz sonra tamam olacak, dedi ve fincanını genç kıza doğru uzattı onu tekrar çayla doldurmasını bekledi.

İkinci fincanı da içtikten sonra yerinden kalktı, genç kızın yüzüne bile bakmadan:

— Akşam görüşürüz, dedi, oturma odasına gitti aradaki kapıyı da kapadı.

Frederica, hayretle Sam'a bakarak:

— Neden öyle söyledi diye sordu: «Akşama kadar görüşmiyecek miyiz?»

Sam: Mr. Holmes yazı yazmağa gidiyor, diye söylenerek gayet ciddî bir tavırla efendisini takip etti. Kendisine sanki çalışma odasında onun da mühim bir rolü varmış gibi hal veriyordu. Holmes, yazı yazmadan evvel içerdeki eşyaları tanzim etmeyi âdet edinmişti. Genç kız kapının eşiğinden çalışma odasında olup bitenlere bakıyordu. Sam: «İlham veren koltuk», ismini verdiği koltuğu hafifçe yana çekti, sonra bir kaç adım geri çekildi başını yana eğdi koltuğun yerli yerinde durup durmadığını baktı sonra tekrar düzeltti. Şimdi koltuk tanı yerli yerindeydi.

Sam tekrar Frederica'nın yanına gelince, genç kız âdeta inanamıyormuş gibi:

— Bu koltuk her zaman aynı yerde mi durur? diye sordu. Yani bir iki santim ileri yahut geri olsa düşüncelerine halel mi gelir?

Sam genç kıza susmasını ihtar ederek:

— Hişşşşt.... Mr. Holmes icabında halıdaki desenin şekline bile dikkat eder. O bile dikkatini dağıtır.

Holmes pencerenin yanında ayakta duruyordu, tam mânâsiyle bir hayal âlemi içine dalmıştı. Birden sert bir hareketle elini uzatarak:

— Çıkın. Şimdi çalışmağa başlıyacağım! dedi.

Sam belki de gülünç denilebilecek bir acele ile genç kızı dışarı doğru hafifçe iterek odadan çıktı. Genç kız Sam'la beraber dışarı çıkınca, derin bir şaşkınlık içinde Sam'a baktı. Kapalı olan kapının öbür tarafından Holmes'in ses makinesine dikte ettiği duyuluyordu!

Genç adam karlarla kaplı geniş bir düzlüğü kat etti, kürk başlığının altında görünen yüzünde müthiş bir intikam arzusu belirmişti!

Sam genç kıza orada da rahat vermedi:

— Bu kadar yakın durmayın, ayağınızın altında döşeme çatırdar, dedi.

Genç kız, istemiye istemiye kapının yanından ayrıldı. Bir gün evvel burkulan ayağı halâ ağrıyordu. Bu yüzden yürürken topallıyordu. Kendi kendine düşünüyormuş gibi:

— Demek yazarlar böyle çalışıyor, dedi, demek en küçük bir teferruatta değişiklik olmayacak hattâ koltuğun duruşunda bile.

Aradan saatler geçti, nihayet Sam, Holmes'in çalıştığı odanın kapısına yaklaştı, kendisine çeki düzen verdi, sonra saatine bakarak elini yukarı kaldırdı. Saat tam

altmışıncı saniyeyi işaret ederken elini kapıya indirdi, Holmes'e:

— Saat beş oldu efendim, diye seslendi.

Holmes dışarı çıktı. Saçı başı karmakarışıktı.. Gözlerinde dalgın bir ifade vardı? Gömleği pantolonun üzerine çıkarmıştı. Kol düğmelerini çıkarmış, kollarını sıvamış, ayakkabılarının bağlarını bile çözmüştü. Belindeki kuşağı bile gevşemişti. Çıkar çıkmaz gözü orta yaşlı bir kadına ilişti. Zayıf nahif olan bu kadın fareye benziyordu. Kapının yanında bir taburenin üzerine oturmuştu. Holmes'i görür görmez ayağa kalktı, sırtında vücuduna pek uymayan tuit bir tayyör vardı. Gözlüğünün çerçevesi madenîydi. Ağırmış saçlarını arkaya doğru taramış, ensesinin üzerinde bir topuz yapmıştı. Kadın:

— Ben yeni daktilonuzum, Mr. Holmes, dedi. Mr. Trent beni size gönderdi. İnşallah sizi bundan evvelki daktilodan daha çok memnun ederim. Mr. Trent size selâm söyledi.

Frederica Cameron kendisine tahsis edilen odadan dışarı çıktı. Sesleri duyunca evin içinde bir şeyler olduğunu tahmin etmişti. Holmes:

— Belki hakikaten iyi aktilosunuz amma, şimdiye kadar epeyi vakit kaybettim, dedi.

Genç kadını tepeden tırnağa süzerek:

— Burada kalmak için lâzım gelen herşeyi yanınıza aldınız mı? diye sordu.

Kadın yanında yere koyduğu iri çantayı işaret ederek:

— Evet, dedi. Mr. Trent burada hem çalışacağımı hem de kalacağımı söyledi.

— Geldiğinize memnunum şimdiye kadar romanın altı faslını ses makinesindeki bandlara doldurdum. Ne kadar çabuk yazdığınızı bilmiyorum. Amma bana yetişin

ceye kadar herhalde üç dört gün çalışmak mecburiyetin de kalacaksınız. Kadın mağrur bir tavırla:

— İş hususunda hiç merak etmeyin, hem gayet temiz hem gayet sür'atli çalışırım. Ayni zamanda çalışmaktan da hiç yorulmam. Daktilo ile kopye ettiğim eserlerde bir tek virgül hatası bulamazsınız!

Kadın bunu söylerken ellerini kenetlemiş onları aşağı indirerek sözlerine kuvvet vermek istiyormuş gibi hafifçe sallamıştı. Holmes «Sam Miss... isminizi pek iyi işitmedim» dedi.

— Miss Kitchener.

— Sam Miss Kitchener'in çantasını ikinci kattaki odaya götür!

Holmes, holde yalnız kalınca Frederica Cameron yanına geldi. Yüzünde canı sıkılmış bir ifadeyle sevimli yüzünü buruşturarak:

— Desenize kadın kara çalı gibi aramıza girecek.

— Bunu ben söylemiyorum, siz söylüyorsunuz.

Genç kız hiç de şaka etmiyormuş gibi öfkeli bir tavırla:

— Tabiî söylerim. Bir kadın beğendiği bir insanla yalnız kalmak ister, şimdiye kadar ideal bir durumdaydık. Öyle değil mi?

Holmes genç kızın gözlerinin içine bakarak ciddî bir tavırla: Öyle, dedi başını öbür tarafa çevirdi.

Biraz sonra Sam, Holmes'in yanına gelerek:

— Kadınlar burada size rahat vermiyecekler galiba, dedi. İsterseniz şehre dönelim oradaki eviniz de güzel ve ıssızdır. Buradan sonra orada çok rahat edeceksiniz.

Holmes odasındaki aynanın önünde saçlarını fırçalıyordu:

— Merak etme. Burası da kısa zamanda ıssızlaşır, dedi.

O akşam Sam servis yaptıktan sonra Frederica sofraya tatlı gelinceye kadar hep surat astı. Yemek boyunca Holmes'i zaman zaman şaşırtan bir tavır takınmıştı. Diğer kadına sanki ev halkından biriymiş hissini vermeğe çalışmıştı. Holmes:

Sam, diye seslendi. Zenci uşak yanına gelince de ona bakarak, sen ne kadar zamandır izin almadın? diye sordu.

Sam:

— Epeyi oluyor amma burada izin almağa lüzum görmüyorum. Gidecek yerim yok ki, dedi.

— Şimdi ben sana bir şey söyliyeceğim. Şehirde iken sana nasıl izin veriyorsam, burada da izin verece ğim. Her zaman yaptığın gibi otomobille gezmeğe çıktığın vakit seni istasyona kadar götürürüm. Şehirdeki eve gidip bir şeyler almanı istiyorum.

— Ha! bakın şehre inmek hoşuma gidecek. Amma ben yokken burada sıkıntı çekmiyecek misiniz Mr. Holmes?

— Neden sıkıntı çekecekmişim? Miss Cameron, bu sabah nasıl kahvaltımı hazırladıysa yine ayni şekilde bana bir kahvaltı hazırlar, öyle değil mi?

Frederica Cameron'un yüzünde daktilo kadın geldiğinden beri ilk defa olarak memnun bir ifade belirdi:

— Tabiî hazırlarım! dedi.

Holmes devam etti: Şömineye gelince onu sabah ben yakarım. Yeter ki yanında biraz odun bulundur.

O gece Holmes, otomobilini ağır ağır sürerek geri döndüğü vakit, saat onbir olmuştu. Sam istasyonda kalmıştı. Otomobilin arka tarafında Holmes'in köpeği her zamanki gibi lâkayt bir tavırla oturuyordu. Her taraf mezar gibi sessizdi. Yol bomboştu ve o gece Holmes'in yanından hiç bir taksi geçmiyordu. Holmes otomobili garaja

soktu garajın kapısını kapadı, sonra cebinden bir anahtar çıkararak evin kapısını açtı. Evde herşeyi Sam yaptığı için, sanki kapıyı açmak bile Holmes'e garip geliyordu. Kapıyı açtığı vakit merdivenin alt başında Frederica Cameron'un ayakta durduğunu ve yukarısını dinlediğini gördü. Üst kattan korku içinde bulunan bir kadının hıçkıra hıçkıra ağladığı duyuluyordu.

Frederica, yüzünde garip bir ifade ile baş parmağıyla yukarısını işaret eti ve tebessüm ederek:

— O kart kız sizi terk ediyor! dedi.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Yukarıda, eşyalarını topluyor. «Burada fena halde korkmağa başlamış. Biri odasına bir taş atmış, buradan gitmesini istiyormuş.

Holmes asabiyetle:

— Niçin yukarı çıkıp onu teskin etmediniz? diye sordu.

— Yukarı çıkmama lüzum kalmadı sırtında ninemden kalma pazen bir gecelikle koşarak aşağı indi ve odama girerek benden himaye bekliyormuş gibi kollarıma atıldı. Bu şimdi işittikleriniz hiç bir şey değil. Daha evvel kıyametleri kopardı! Onun hatırı için buradan kalkan trenlerin saatlerine bakmak için tarifeyi gözden geçirdim. Burasını bir an evvel terk etmek istiyordu. Ben de tren tarifesindeki seferlere bir bir baktım.

— Başka türlü hareket edeceğinizi hiç zannetmiyorum. Kimbilir gidiyor diye ne kadar memnun oldunuz!

Frederica buna cevap vermek istemedi. Konuyu değiştirerek:

— O taşı kim atmış olabilir? Herhalde yaramaz çocuklar dedi.

Holmes merdivenden yukarı çıkarak:

— Belki de amma işin tuhafı şu ki civarda kilo-

metrelerce uzaklara kadar bir tek çocuk yoktur.

Miss Kitchener eşyalarını çantasına dolduruyordu; çantasında neler yoktu, tuz ruhu bile vardı. Odada masanın üzerinde yumruk büyüklüğünde bir taş vardı. Taşa sicimle bağlı olan kâğıt ta yanında duruyordu. Bu kâğıtta şunlar yazılıydı: Buradan yarın sabah olmadan çıkıp gitmezsen pişman olursun.»

Pencere camlarından biri kırılmıştı. Holmes kadına yumuşak bir tavırla:

— Bu kadar ehemmiyetsiz bir şey yüzünden işinizi terk mi edeceksiniz? diye sordu.

Kadın hıçkırarak:

— Bu taşı attıkları andan itibaren, bir an olsun uyuyamadım. Ben sinirli bir kadınım! Şehirde bile bazı geceler gözüme uyku girmez.

— Amma bu bir şaka herhalde, birisi sizinle şaka etmiş olacak!

Kadın eşyalarını çantaya doldururken bir an tereddüt etti:

— Benimle kim şaka etmiş olabilir? diye sordu.

Holmes, bir daha ayni çeşit suale muhatap olmak istemiyormuş gibi kat'î bir tavırla:

— Bilmiyorum, dedi. Bu taşı buraya attıkları vakit, pencereyi açıp dışarı baktınız mı?

— Ben aklımı kaçırmadım! Kâğıdı okur okumaz kendimi dar aşağı attım. Eve döndüğünüze o kadar memnunum ki Mr. Holmes! Ne de olsa evde erkek olunca, başka türlü oluyor.

Holmes:

— Doğrusunu söyliyeyim, burada oturmak sizi korkutuyorsa yahut rahatınızı kaçıracaksa kalmanız için israr etmem. İsterseniz sizi istasyona götüreyim saat onikiye çeyrek kala trene binersiniz. Gelecek hafta şehre döndüğüm vakit, sizi çağırtırım kitabı o zaman daktilo

edersiniz. Kararı tamamen size bırakıyorum.

Evden kaçmak fikri, genç kadının hoşuna gitmiş gibiydi. Holmes kadının uzun uzun çantasına baktığını farketti. Miss Kitchener derin bir nefes aldı, iki eliyle karyolanın ayak ucundaki demiri yakaladı. Muvazenesini kaybetmemek için ona tutunmuştu. Bir an düşündü, nihayet:

— Hayır, gitmiyeceğim, dedi. Buraya beni çalışmak için gönderdiler, şimdiye kadar bana verilen herhangi bir işi ihmal ettiğimi hatırlamıyorum. İş bitinceye kadar vazife başında kalmak âdetimdir, dedi.

Fakat gösterdiği bu cesareti sözlerinin son kısmında biraz kaybeder gibi oldu. Gözleri kırılmış olan cama gidince, yüzünde tekrar bir korku ifadesi belirdi.

Holmes dudaklarında belirsiz bir tebessümle:

— Burada rahatsız olmıyacağınızı düşünüyorsanız kalabilirsiniz, dedi. Köpeğim dışardan içeriye herhangi bir kimsenin girmesine müsaade etmez. Ben de koridorun öbür ucundaki odada yatarım. Bir şey olursa, hemen yardımınıza koşarım.

Bunları söyledikten sonra, kapıya doğru yürüdü ve kapının eşiğinde tekrar kadına dönerek:

— Sonra başka bir şeyde var. Çekmecelerimden birinde bir tabanca bulundururum, isterseniz onu arayıp bulayım ve size vereyim. Size cesaret verirse, tabanca bu gece sizin yanınızda kalsın.

Kadın birdenbire hafif bir çığlık atarak tabancadan korku ile ellerini ileri doğru uzattı:

— Hayır hayır! tabancadan daha çok korkarım. Zaten ateşli silâhlardan çok korkarım. Onları görmek bile beni mahveder.

Holmes, yumuşak bir tavırla:

— Pekalâ Miss Kitchener. Yanımızda kalmakta hakikaten büyük bir cesaret gösteriyorsunuz. Gerçi kor-

kulacak birşey yok amma yine de hakikaten çok cesurmuşsunuz bunu Mr. Trent'e söylemeyi unutmıyacağım.

Holmes aşağıya, oturma odasına indiği vakit; Frederica Cameron'un odanın bir köşesinde, elinde bir tüfekle durduğunu gördü. Anlaşılan Frederica onun indiğini işitmemişti. Kollarını arkada kavuşturarak:

— Ben sizin yerinizde olsam, bu gibi şeylerle oynamam. Size dün de söylemiştim; bu tüfekler doludur.

Genç kız Holmes'in yüzüne baktı. Bir an tereddüd etti. Elinde tüfekle Holmes'e doğru dönmüştü. Gerçi tüfeği ona nişan alıyormuş gibi tutmuyordu, göğsüne çapraz gelecek bir şekilde onu âdeta kucaklamıştı. Amma yine de kaza olabilirdi. Holmes kımıldamadı. Genç kızın gözlerinde garip ışıklar belirmişti. Sanki vücûdunun bütün adaleleri gerilmişti ve her an harekete geçmeğe hazırdı. Amma bu gerginlik başka hiç bir şeyden belli olmuyordu.

Nihayet Frederica tüfeği odanın köşesine koyarak iki elini birbirine hafifçe sürttü ve:

— Affedersiniz burada yaptığım her iş yanlış oluyor, galiba, dedi.

Holmes arkasına kavuşturduğu ellerini çözdü. Arkada büzülmüş olan gömleği tekrar düz bir şekil aldı. Holmes müstehzi bir tavırla:

— Ne münasebet! dedi. Yaptığınız her şey son derece doğru! dedi.

Sonra gidip «İlham veren» koltuğuna kuruldu. Genç kız ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir müddet odada gezindi, bir ara:

— Sizi rahatsız mı ediyorum? diye sordu.

— Bu suali şu an için mi soruyorsunuz? Yoksa umumiyetle mi?

— Şu an için. Umumiyet itibarile sizi rahatsız ettiğimi biliyorum. Bunu söylemeğe lüzum yok.

— Hayır! Şu anda beni rahatsız etmiyorsunuz. Bu odada olmanız, bana tesir bile etmiyor.

Frederica birden müstehzî bir tavırla gülerek:

— Beni gözünüzün önünde görmek daha rahat değil mi? Hiç olmazsa ne yaptığımı görüyorsunuz, dedi. Sonra gözleriyle yukarısını işaret ederek: Kadın burada kalmağa karar verdi mi? diye sordu.

— Buna belki çok üzülürsünüz amma, evet!

Genç kız içini çekerek:

—Biz birbirimizi ya çok iyi anlıyoruz ya hiç anlamıyoruz! dedi.

Bu ikisinin de söylediği son sözler oldu. Ondan sonra artık hiç konuşmadılar. Şöminedeki ateş yavaş yavaş bir kor halini almıştı, etraf ise karanlıktı. Odanın arka tarafı mavi bir gölge içindeydi, bu loş odada yalnız genç kızla Holmes'in yüzleri yumurta şeklinde birer ışıklı cisim gibi görünüyordu.

Holmes ayağa kalktı, karanlıktan ayağa kalktığı anda sanki sadece ışık vuran yüzü daha yukarı doğru kaymıştı. Vücudunun geri kalan kısmı zifiri bir karanlığa gömülmüştü. Genç adam dışarı çıktı merdivene doğru yürüdü. Biraz sonra basamaklardan ağır ağır yukarı doğru çıktığı duyuldu. Frederica ise, oturma odasında hepsi dolu olan tüfeklerle başbaşa kalmıştı.

Holmes odasına girdikten sonra kapıyı kapadı. Fakat elektriği yakmadı. Bu zifiri karanlıkta eşyaları bulmak biraz zordu. Kapının kenarından ince iki çizgi halinde, iki ışık yere vurmuştu. Holmes biraz yana çekildi; amma kapıdan uzaklaşmadan sırtındaki ceketi çıkardı. Bir iskemleyi çekti o ince ışık iskemlenin üzerine düştü. Holmes yine kapıdan ayrılmadı. Sadece ayağından ayakkabısını çıkardı yere attı sonra öbür ayakkabısını da çıkardı ve ilk çıkardığı ayakkabının yanına koydu.

Bir pervane açık pencereden dışarı uçtu. Aynı

açık pencereden içeriye bahar gecesinin derin sessizliği doldu. Dışarısı da içerisi de derin bir karanlığa ve sessizliğe gömülmüştü. Şafak sökmeden bir saat kadar evvel, Holmes odasına bir hava ceryanı girdiğini hiss tti. Fakat hava pencereden girmemişti. Kapının bulunduğu taraftan girmişti. Sanki kapının sürgüsü çekilmeden biri onu dışardan hafif itmişti. Böylece bir aralığın husule gelmesine sebep olmuştu. Koridorda bir yerde döşeme hafifçe çatırdadı. Belki gecenin serinliğinden sonra tahtalar genişliyordu. Yahut belki de o çatırdıyan yere biri basmıştı...

O sesten sonra başka bir ses duyulmadı. Yalnız çok uzun bir zaman sonra odaya girmiş olan o hafif hava ceryanı yok oldu. Dışarda bir ağacın üstünden bir baykuş uzun uzun öttü ve yıldızlar solmağa başladı.

Frederica Cameron, o sabah; kahvaltıda çok neş'eliydi. Belki de kahvaltı hazırlamak hoşuna gidiyordu. Holmes içeri girdiği vakit genç kız neş'e ile ıslık çalıyordu. Holmes'in ise uykusuzluktan gözlerinin altı çürümüş yanakları çökmüştü. Miss Kitchener, Holmes'in tam karşısına oturmuştu. Bol bol sabunla yıkanmış, pırıl pırıl olmuştu. Sanki bir gece evvel korkan kadın o değildi. Amma belki bu hali ancak akşama kadar devam edecek ve gece yine ayni korkular başlıyacaktı.

Holmes traş olmadığı için, âdeta seyrek bir fırça gibi sert bir hale gelen yüzünü iki eliyle oğuşturarak:

— Bu halde yanınıza geldiğim için affedersiniz hanımlar, dedi.

Frederica Cameron:

— Burası evinizdir istediğiniz gibi dolaşmakta serbestsiniz, dedi.

Miss Kitchener ise o ince dudaklariyle tebessüm etmekle iktifa etti. Amma her haliyle bir insanın kendisini ihmal edişinin affedilecek bir şey olmadığını belli et-

mek istiyor gibiydi.

Holmes'n köpeği bir gün evvel kahvaltıda kendisine de süt verildiğini hatırlamış olacak ki, sokulgan hareketlerle Holmes'e yaklaştı. Amma Holmes hayvanın bu hareketlerini görmemezliğe geldi. Frederica Cameron ancak Holmes'in işitebileceği gibi bir sesle ve oldukça samimî bir tavırla:

— Bu gün kahvaltıya zehir konulup konulmadığını kontrol etmiyorsunuz, diye fısıldadı.

Holmes cevap vermedi. Sadece çalışma odasındaki koltuğu işaret ederek:

— Sam öğleden sonra gelecek. Onun için fazla iş yapmanıza lûzum yok. Ben şimdi içeri gidiyorum. Kimsenin de beni rahatsız etmesini istemiyorum dedi.

Miss Kitchener:

— Öyle ise, ben de yukarı çıkıp daktilonun başına oturayım. Herhalde daktilonun sesinden rahatsız olmazsınız.

Frederica Cameron damdan düşer gibi:

— Ben de paskalya yumurtası boyarım, dedi.

Holmes; oturma odasına girdi ve aradaki sürme kapıyı kapadı. Şömineye doğru yürüdü. Bir kaç odunu münasip bir şekilde üst üste yerleştirdi altına bir kâğıt buruşturup koydu. Sonra ses makinesinin üzerindeki örtüyü aldı. Makineyi elinden geldiği kadar rahat edebileceği bir şekilde kendine doğru çevirdi. Fakat bütün bunları âdeta beceriksiz bir tavırla yapmıştı. Her halinden bütün bunları Sam'a yaptırmağa alışmış olduğu hissediliyordu.

İlham veren koltuğun her zamanki yerinden biraz kaymış olduğunu fark etti. Onu halının desenine göre ayarlıyarak muayyen bir yere götürdü. Bu kadar titizlik ettiği için kendini gülünç buluyormuş gibi gülümsedi. Koltuğu da düzelttikten sonra, ses makinesinin mik-

rofonunu aldı. Koltuğa oturdu. Artık herşey uzun bir çalışma günü için hazırdı. Herşey... Sadece bir aksaklık vardı.

Ses makinesinin bandı mütemadiyen dönerken mırıl mırıl bir ses çıkarıyordu. Amma Holmes'in aklına lâzım gelen düşünceler gelmiyor gibiydi. İlham perisi kaçmış gibiydi. Gözlerini kaldırıp karşı duvarda, bütün eserlerinin bulunduğu rafa baktı. Sanki bu eserlerin nasıl olup da meydana getirdiğine hayret ediyordu. Bir ara tâ yakınında bir çatırtı oldu, Holmes yıldırım gibi arkasına döndü; içeriye giren münasebetsize çatmak için hazır bir halde kaşlarını çatmıştı. Amma odada kimse yoktu. Odanın kapısı kapalıydı. Holmes'in arkasındaki şöminede alevler birden bire harıl harıl yanmağa başlamıştı. Etrafa hafif bir sıcaklık ve tatlı kızıl bir renk yayılmıştı.

★★★

Frederica Cameron, başını çevirerek etrafına bakındı. Biraz sonra Holmes'in kapıyı açmış olduğunu ve eşikte durup kendisine baktığını farketti. İçinde bir endişe duymuş gibi:

— Ne oldu? diye sordu. Bugün bize karantina tatbik etmiyor musunuz?

— Bugün bir türlü ilham gelmiyor. Zihnimde âdeta bir boşluk hasıl oldu, buraya gelirmisiniz; sizinle biraz konuşmak istiyorum. Belki böylece işe biraz daha rahat başlıyabiliriz.

— Aman ne saadet! Demek o mukaddes çalışma odanıza beni kabul ediyorsunuz!

Genç kız bunu âdeta ürkek bir tavırla söylemişti. Holmes alçak sesle:

— Evet, kabul ediyorum! dedi.

Frederica Cameron Holmes'in önünden geçerek ilerledi. Arada bir başını çevirip omuzunun üzerinden arkaya doğru bakıyordu. İçeri girdiler. Odada yapayalnız kalmışlardı. Holmes:

— Oturun, dedi.

— Bu koltuğa mı oturayım? Oraya kimseyi oturtmadığınızı düşünüyordum.

Holmes, genç kızın gözlerinin içine bakarak:

— Yok canım. Siz Sam'ın saçmalarına bakmayın. Bir koltukla diğer bir başka koltuk arasında ne fark var sanki?

Holmes'in bu suali soruşunda garip bir mânâ vardı. Genç kız itiraz etmeden oturdu. Holmes eğildi. Şömineye bir iki odun daha attı. Odunlar sanki ocak daha henüz yanmış gibi çatırdıyarak yanmağa başlamıştı. Holmes, genç kızın karşısına oturdu. Eskiden Frederica çalışma odasına her girişinde o koltuğa otururdu. Holmes yüzünde tuhaf bir ifade ile gözlerini genç kıza dikmişti. Sanki onu şimdiye kadar hiç görmemiş gibiydi. Genç kız sâkin bir tavırla:

— Neden bahsetmemi istiyorsunuz? diye sordu.

Holmes cevap vermedi. Sadece genç kıza bakmağa devam etti. Saatin tıkırtısı bile duyuluyordu. Oda o kadar sessizdi ki. Arada bir şömineden de odunların çatırdısından başka bir ses olmuyordu.

Frederica, müstehzi bir tavırla:

— Derin düşüncelere daldınız! dedi.

Holmes, damdan düşer gibi:

— Bana elinizi verir misiniz? diye rica etti.

Genç kız, elini uzattı. Avucu kupkuruydu. Nabzı da hızlı atmıyordu. Holmes, tuttuğu eli birdenbire müthiş bir kuvvetle geriye doğru itti. Genç kızın eli şiddetle köğsüne çarptı. Holmes ayağa kalktı; sert bir tavırla:

— O koltuktan derhal kalk! dedi. Beni aptal yerine koydun! Benden ne istiyorsun çocuk? Az kalsın başını belâya sokacaktın.

Frederica'nın cevap vermesine vakit kalmadı. Holmes kapıyı açmıştı. Birdenbire genç kızı sanki acelesi varmış gibi dışarı doğru itti. Frederica dışarı çıkınca, eşiğin öbür tarafına arkasını döndü ve Holmes'e hiddetle bakarak:

— Ne oluyorsunuz Allah aşkına? diye sordu.

— Bu odadan bir müddet uzak duracaksınız. İçerden nasıl bir ses gelirse gelsin, buraya gelmiyeceksiniz. Anladın mı?

Sonra birden bire sesini yükselterek nazik bir şekilde yukarıya doğru:

— Miss Kıtchener, biraz aşağıya gelirmisiniz? Sizinle konuşmak istiyorum, diye seslendi.

Yukarıdan duyulan muntazam daktilo sesleri bir dama yağan yağmura benziyen bir gürültü çıkarıyordu. Holmes seslenince, daktilonun sesi birdenbire kesildi ve Mıs Kıtchener her zamanki gibi üstü başı tertemiz bir halde vazifesini her an yapmağa amade bir insan tavrı ile aşağıya indi. Holmes onu içeri çağırdı. Odaya girdikleri vakit:

— Kaç sahife yazdınız? diye sordu.

Kadın takdir bekliyormuş gibi memnun bir ifadeyle:

— Birinci faslın ortasındayım! dedi.

— Bir dakika oturur musunuz? Romandaki kahramanın ismini değiştirmek istiyorum, hayır buraya değil, oraya, yanınızdaki koltuğa oturun!

— Amma bu sizin koltuğunuz!

— Ne ehemmiyeti var? Oturun da sizinle konuşalım.

Holmes odada bulunan diğer koltuğa hemen otu-

rarak genç kadını kendi koltuğuna oturmağa mecbur etti. Miss Kitchener koltuğun ta kenarına oturdu. Sanki vücudunu ona temas ettirmek istemiyordu. Holmes:

— Romandaki kahramanın ismini değiştirirsem; sizin için fazla bir iş mi olur? Şu ana kadar yazdığınız kısımlarda kahramanın ismi geçiyor mu? diye sordu.

Miss Kitchener birden ayağa kalktı alelâcele:

— Bir dakika gidip yukarıdaki müsvetteleri getireyim, dedi.

Holmes tekrar oturmasını işaret etti.

— Hayır rahatsız olmayın, dedi.

Sonra yumuşak bir tavırla:

— Biraz evvel ilk faslı yazdığınızı söylediniz. Yazdığınızı nasıl oluyor da hatırlamıyorsunuz?? Ne ise, demin aklıma bir şey geldi. Bu tip isimler bazı okuyucuların üzerinde kötü bir tesir yapıyor. Pek yabancı kalıyor... Miss Kitchener beni dinliyor musunuz? Ne oldu hasta mısınız?

— Bu koltuk çok rahatsız, şöminenin sıcaklığı buraya vuruyor. Bu sıcağa tahammül edemiyorum.

Holmes birden ayağa kalktı ve genç kadının elini tuttu. Miss Kitchener vaktinde davranıp elini geriye doğru çekememişti. Holmes:

— Yanılıyorsunuz, dedi. Bu koltukta sıcaktan rahatsız olduğunuzu nasıl söylersiniz? Elleriniz buz gibi soğuk. Hatta o kadar soğuk ki, elinizin titrediğini bile hissediyorum.

Bunu söyledikten sonra, devam etti:

— Hiç olmazsa, sözlerimi bitirmeme müsaade edin, dedi.

Kadının nefesi birden bire hızlanmıştı, astımlı bir hasta gibi mütemadiyen derin derin nefes alıyordu:

— Hayır! hayır! dedi.

İkisi birden ayağa fırlamışlardı. Holmes ellerini

genç kadının omuzuna koyarak onu oturmağa mecbur etti. Bunu kaba olmıyan fakat kat'î bir hareketle yapmıştı. Genç kadın tekrar koltuğun üzerine düşmüştü. Bu sefer vücudunu kıvırarak yana doğru çekilmek istedi. Fakat Holmes elleriyle onu sım sıkı tutarak tekrar ortaya çekti kadının gözlüğü düşmüştü. Holmes:

— Yüzünüz niye o kadar sarı? diye sordu. Neden bu kadar korkuyorsunuz?

Miss Kitchener neredeyse sinir buhranına tutulacaktı, birdenbire aklını kaybetmiş gibiydi. Ânide elinde bir bıçak belirdi. Bu bıçağın nereden çıktığı belli değildi. Belki de onu blüzunun koluna saklamış ve oradan çıkarmıştı. Kadın bıçağı yukarıya doğru salladı, indirmeğe hazırlandı. Hareket çok anî olmuştu. Fakat Holmes'in eli daha çevikti. Genç kadının bıçak tutan elini bileğinden yakaladı onu adetâ koltuğa yapıştırdı. Sonra yavaşça bileği büktü. Kadın avucunu açtı, bıçak elinden düştü. Miss Kitchener arkasına şöminede alçalan alevlere baktı.

Holmes:

— Daktiloların yanlarında bıçak taşıdıklarını bilmiyordum. Bu bıçakla ne iş yaparsınız siz? diye sordu.

Kadın artık Holmes'le açıktan açığa mücadele ediyordu. Çılgın gibi çırpınıyordu. Odada onu müthiş korkuya sevkeden bir şey vardı herhalde. Holmes kuvvetini sadece pasif olarak kullanıyordu. Kadını koltukta tutmağa çalışıyordu. Bir eliyle omuzunu, diğer eliyle boynunu bastırıyordu. Fakat kendisi kadının önünde değildi. Biraz yan duruyordu. Kadının vücudu ise şöminenin tam karşısına geliyordu. Miss Kitchener:

— Bırakın beni! Bırakın beni, diye bağırdı.

Holmes:

— Evvelâ bana herşeyi söyliyeceksiniz. Sonra si-

zi bırakacağım! dedi.

Kadın birdenbire oturduğu yerde âdeta yığılıverdi. Şimdi sadece bir et yığınından ibaretti. Nefes nefese:

— Orada çinkonun üstünde bir tüfek var. Kurulmuş bir tüfek! Namlusu buraya doğru çevrilmiş. Bu koltuğa doğru! Sıcaktan her an patlıyabilir. Sizin barutla doldurulan tüfeklerden biri...

Holmes:

— O tüfeği oraya kim koydu? diye sordu.

— Ben koydum! Bırakın beni!

— Neden? Söyle o tüfeği neden oraya koydun?

— Çünkü, ben Nick Killeen'in karısıyım ve buraya seni öldürmeğe geldim Holmes!

Holmes:

— Bu kadarı yeter! dedi ve geriye çekildi.

Fakat elini çekerken biraz geç kalmıştı. Kendisi geriye çekilir çekilmez genç kadının arkasında göz kamaştırıcı bir ışık parladı. Bir infilâk oldu sonra her tarafı koyu bir duman sardı. Sanki biri şöminenin bacasından içeri üflemiş dumanın odayı kaplamasına sebeb olmuştu. Genç kadın tekrar kıvrandı. Amma bunu yaralandığı için yapmamıştı. Sadece korkmuştu. Sonra kendisine bir şey olmadığını farkedince o duman pardesinin üzerinden hayretle Holmes'e baktı.

Holmes sükûnetle:

— Evet, tahminin doğru, dedi. Tüfeği boşalttım. Bunu şömineyi ilkinci defa olarak yakmağa çalıştığım bir sırada yaptım. Kurşunlarını çıkarmıştım. Sadece içinde biraz barut vardı. Beni ne kurtardı biliyor musun? Ses makinesi! Dün gece, ses makinesinin yerini değiştirdim. Bunu yaparken bir ara düğmesine dokundum. Ses makinesi ben gittikten sonra burada bütün olup bitenleri banda zaptetti. Odundaki çatırdılardan tutun, tüfeğin dolduv-

ruluşu esnasında çıkan seslere kadar. Tüfeği çinkonun altına soktuğunuz vakit çıkan gıcırtı bile ses bandına geçmişti. Makineyi işlettiğim vakit, burada olup bitenleri derhal anladım. Amma bunu hanginizin yaptığını bilmiyordum. Onun için öbür kızı da bu koltuğa oturttum.

Bu sırada kapı açıldı ve Frederica Cameron'un korku ifade eden yüzü göründü. Sapsarı olmuştu.

— Bu duyduğum ses ne idi? diye sordu.

Holmes genç kıza karşı, biraz evvel koltukta oturan genç kadına karşı olduğu gibi haşin bir tavır takındı. Sanki? genç kız onun nazarında her hareketinden mes'ul olduğu bir çocuktu. Asabî bir tavırla:

— Buraya girme, dedim sana! Seni züppe yazar hayranı! Az kalsın herşeyi berbat ediyordun! Vallahi şu iş bitsin, dışarı çıkıp sana öyle bir temiz dayak atacağım ki, bir daha başkalarının evine girmek için bayılacakmış gibi numara yapmayı aklından bile geçirmezsin!

Holmes böyle bağırınca kapı açıldığı gibi tekrar sür'atle kapandı. Frederica öfke ile:

— Ya öyle mi? demişti.

Holmes tekrar koltukta âdeta cansız gibi oturan genç kadına doğru döndü. Genç kadın halâ kendine gelmemiş gibiydi. Sanki zihni boşlukta dalgalanıyordu. Birden şahsiyetini kaybetmiş gibiydi. Henüz başka bir şahsiyete de bürünmemişti. Holmes daha sâkin bir tavırla ve alçak sesle:

— Beni öldürmeğe muvaffak olsaydın, bu kıza ne yapacaktın? diye tecessüsle sordu.

Genç kadın hâlâ geçirdiği şok'un tesiri altındaydı. Fakat Holmes'in bu sualini duyunca tebessüm etmekten kendini alamadı.

— Ona ne mi yapacaktım? onun benim listemde yeri, yoktu, bana bir zarar veremezdi ki, belki de benim buradan çıkmama mâni olmasın diye elini kolunu bağ-

lardım. O kadar!

Holmes hayretle:

— Hiç olmazsa şunu kabul etmek lâzım ki, bu cinayet işinde bile bir prensip edinmişsin. Öldürmek istediğin insanlardan başkalarına dokunmuyorsun, dedi. Bir müddet genç kadına baktı. Sonra gidip ona bir kadeh içki doldurdu. Fakat bunu yaparken ona arkasını dönmemeğe dikkat etmişti. Kadehi uzatarak:

— Al, iç bakalım! dedi. Harap olmuşsun, kendini topla biraz.

Genç kadın yavaş yavaş doğruldu. Bir elini koltuğun arkasına attı, yavaş yavaş adeta bütün varlığı değişmişti. Sanki bambaşka bir insan oluyordu. Yüzüne renk gelmişti. Vücudu da yine zarif bir şekil almıştı. Şimdi tam manasiyle Cookie Moran'ın katilinin teşhis edilebilmesi için gösterilen krokilerdeki zarif kadına benziyordu. Hayat dolu bir kadın. Kolay kolay sönmiyen bir hayatiyet her halinden belli idi. Miss Kitchener hüviyetine büründüğü vakitki soğuk, sevimsiz kadına benzemiyordu. Birden cana yakın, sevimli güzel bir kadın olmuştu. Bir insanın bu kadar değişmesi hakikaten şaşılacak şeydi.

Gerçi saçları halâ dümdüz olarak arkaya doğru taranmış ve topuz haline getirilmişti. Ağarmış gibi görünüyordu. Amma o soğuk Miss Kitchener'e ait diğer bütün vasıflar, âdeta şeffaf bir selofon kâğıdı gibi kadından sıyrılıyordu. Şimdi hareketli bir varlık olmuştu. Korkusuz fakat ayni zamanda mağlûbiyeti zarafetle kabul eden bir kadın olmuştu. Bu zarafette bile tuhaf bir eda vardı. Bakışlarında dahi bir intikam hırsı seziliyordu. Birden:

— Hepsini mahvettim, yalnız seni ölüme götüremedim Holmes! dedi. Amma herhalde Nick'in ruhu bundan muazzep olmaz. Ne de olsa ben bir kadınım. Bu gibi şeylerde hâtâ yapabilirim. Haydi ne duruyorsun? Polisi çağır, gitmeğe hazırım.

— Çağırmağa lûzum yok polis benim! Hakiki Holmes, birkaç hafta evvel Bermuda'ya hareket etti. Şimdi herhalde orada emin bir yerde dinleniyor. Haftalardan beri burada onun hüviyetine bürünmüş olarak yaşadım. Onun yazmış olduğu kitaplarını tekrar tekrar okuyarak ve onları ses makinesine dikte ederek vakit geçirdim. Seni bekliyordum. Köpeğin beni ele vereceğinden korkuyordum. Çünkü hayvan her haliyle bana ait olmadığını belli ediyordu.

Genç kadın derin bir hayret içinde kalmıştı. Nihayet dalgın dalgın:

— Bak! buna dikkat etmeliydim, dedi. Kendime o kadar güveniyordum ki, artık bazı şeyleri ihmal ediyordum. Diğerleri Bliss ve Micthell, Moran ve Ferguson o kadar kolay tuzağıma düştüler ki, her şey âdeta bir saat gibi işliyordu...

Holmes, soğuk bir tavırla:

— Söylediklerine dikkat et, ses makinesi açıktır, diye ihtar etti.

Bunu söylerken, parmağı ile ses makinesini işaret etti. O zaman genç kadın bandın dönerken çıkardığı mırıltılı sesi farketti. Fakat buna ehemmiyet vermedi:

— Sen beni ne zannediyorsun? diye meydan okur gibi söylendi? Beni alelâde bir katil mi zannediyorsun? Yaptığımdan utanıp herşeyi inkâr edeceğimi mi düşünüyorsun? Sen beni daha henüz tanımıyorsun. Yaptığımla iftihar ediyorum ben. Bütün dünyanın yaptığım şeyleri bilmesini isterim. Nerede ise sokaklara çıkıp bağıracağım!

Birden yerinden fırladı ses makinesinin mikrofonunu aldı ve yüksek sesle:

— Bliss'i ben öldürdüm! Micthell'e siyanür'ü ben verdim, Moran'ı canlı olarak ben dolaba hapsettim. Ferguson'nun kalbine saplanan oku ben attım. Ben Jülie

Killeen'im. Beni işitiyormusun Nick? İşitiyor musun? Söyle, intikamını aldım. Yalnız bir kişiyi elime geçiremedim. Kendimi ele veriyorum. Bakalım siz benden nasıl intikam alacaksınız? Size meydan okuyorum!

Holmes sükûnele:

— Bir dakika, oturur musun? dedi. Acelesi yok, iki buçuk senedir seni elime geçirmeğe çalıştım. Birkaç dakika daha bekliyebilirim. Seninle konuşmak istiyorum.

Genç kadın oturunca Holmes konuşmağa devam etti:

— Çok teşekkür ederim. Benim yerime ses bandına itiraflarını kendin zaptettin. Herşeyi söyledin. Amma bir şeyi söylemedin. Bu işi niçin yaptığını anlatmadın. Bu hareketleri neden bir borç telâkki ettiğini izah etmedin. Şimdi bunu anlamış bulunuyorum. Amma bunu iki senedir meydana çıkaramadım. Bu tahkikat onun için beni uzun zaman uğraştırdı. Cinayetlerinin sebebini birkaç hafta evvel meydana çıkardım. Fakat yalnız Holmes'in hayatını kurtarabildim. Bunu meydana çıkarmamış olsaydım, bu gün herhalde Holmes de diğer kurbanların yanında olacaktı!

Genç kadının gözlerinde birden âdeta şimşekler çaktı.

— Sen ne anlarsın? Hiç kimse anlıyamaz! Benim çektiğimi hiç biriniz çektiniz mi? Olup bitenleri hiç gözlerinizle gördünüz mü? Belki de sen herhangi bir polis karakolunda, tozlu bir rafta çoktan unutulmuş bir raporda bir iki satır okumuşsundur. Amma o olup bitenler benim içime işlemiştir!

«Şimdi bana hepsi çok eskiden olmuş gibi geliyor. Fakat, gözlerimi kapadığım zaman Nick'i, kocamı tekrar yanımda görür gibi oluyorum. O zaman ayni ıstırabı içimde duyuyorum. Öfke, kin, ümitsizlik, bedbaht-

lık, hepsi birden içimde tekrar uyanıyor. Gözlerimi kapar kapamaz her şey dün olmuş gibi bir his duyuyorum. Zira o gün hiçbir zaman benim için mazi olmamıştır.

MAZİYE DÖNÜŞ

İyi günlerde de kötü günlerde de hastalıkta da sıhhatte de, eşinize karşı, ölünceye kadar vazifenizi yapacağınıza söz verir misiniz?

— Veririm.

— Sizi Allah indinde karı koca ilân ediyorum. Allah sizi bir araya getirdi, izdivacınız, herçeşit kötülükten masun olsun! Gelini öpebilirsiniz.

Eşler çekingen bir tavırla birbirlerine doğru döndüler, güvey gelinin duvağını açtı. Genç kadın gözlerini kapadı ve kocası onu ilk defa olarak öptü. Artık genç kız Julie Bennett değil'di. Julie Killeen'di. Nick Killeen'nin karısıydı.

Nikâh merasimine davetli olarak gelenler etraflarını sarmışlardı. Her tarafta bir takım çehreler görünüyordu. Eller uzanıyor, tebrik sesleri duyuluyordu. Gelinin nedimelerinin başında bulunan şifon şapkalar birer birer genç kızın önünden resmi geçit yapar gibi geçiyorlardı. Her kız arkadaşı gelini öpmek için ona doğru eğildikçe, başındaki şapkanın kenarları rüzgarda hafifçe titriyordu. Kalabalıkta ve tebrik sesleri arasında gelinle güvey arasıra göz göze geliyor, birbirlerine: «Benim için en mühim şey, sensin!» der gibi bir ifade ile bakışıyorlardı.

Biraz sonra, ilk defa olarak, karı koca olarak

kolkola girmiş bir halde, yürümeğe başladılar. Genç kız kocasının koluna girmişti. Kalbinin hızlı hızlı çarptığını hissediyor, kocasının da ayni heyecan içinde bulunduğunu anlıyordu. Kilisenin ortasından geçen dar geçitten istikbâle açılan kapıya doğru yürüyorlardı. Bu kapının öbür tarafında onları mes'ut günler bekliyordu. Arkalarında ikişer ikişer pembe, mavi, eflâtun, açık sarı renklere bürünmüş genç kızlar ikişer ikişer olmuş geliyorlardı. Kapının iki kanadı birden açıktı, dışarda lâcivert bir gök uzayıp gidiyordu. Yumuşacık, kadife gibi bir gök...

Bu göğün ortasında bir yıldız, tek bir akşam yıldızı parlıyordu. Bu yıldız onlara uzun ömür, saadet ve sevinç vaadediyordu.

Davetliler biraz geriye çekilmişlerdi. Neşeli bir şekilde birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. Gelinle güvey kilisenin önündeki geniş merdivenden aşağı inmeğe başladılar. Biraz ilerde her an harekete hazır olarak bekliyen otomobil derhal hareket etti. Gelinle güveyi almak üzere, onlara doğru gelmeğe başladı. Kilisenin kapısında duran genç kızlar fıkır fıkır gülüyorlardı. Herkes kolunu yukarı doğru uzatmıştı. Herkes elinde içinde pirinç taneleri bulunan torbaları tutuyorlardı. İlk pirinç taneleri gelinle güveyin üzerine yağmağa başlamıştı bile. Gelin bu pirinç bombardımanına mâni olmak için, güveye biraz daha sokuldu. Gecenin berraklığında neşeli sesler duyuldu ve hertaraftan yağan bir pirinç yağmuru, gelinle güveyin şerefine havada kavisler çizerek yağmağa başladı.

Sonra birden canhıraş çığlıklar duyuldu. Siyah geniş bir cisim kilisenin köşesini döndü ve beklenmedik bir şekilde yıldırım hızıyla neşeli kalabalığın içine daldı. O hızla az kalsın kilisenin basamaklarından yukarı çıkacaktı. Sonra birden sanki direksiyonda oturan birden muvazenesini bulmuş gibi yana kaydı. O zaman herkes

bu yaklaşan siyah cismin bir otomobil olduğunu gördü. Birden bir silâh sesi duyuldu. Bu ilk silâh sesini birkaç silâh sesi daha takip etti. Bir anda sanki her tarafı adeta siyah bir duman kapladı. Ânîde bir uğursuzluk bulutu gelinle güveyin üzerine çökmüştü. Bir saniye içinde, herşey olup bitti. Kalabalıktan herkes olup biteni anlayıncaya kadar, otomobil çoktan uzaklaşıp gitmişti. Arkadaki stop lâmbalarının kırmızı ışıkları bile karanlıkta kaybolmuştu.

Kahkahalar ve sevinç çığlıkları ânide kesilivermişti. Herkes aksırıp öksürüyor, boğazındaki gıcığı gidermeğe çalışıyordu. Sonra birden derin bir sessizlik oldu. Bir ön seziye benziyen derin bir sessizlik. Birinin bir isim söylediği duyuldu. Gelin, kocasının ismini söylemişti. «Nick» demişti. Amma sadece bir defa! Bir dehşet ifade eden boğuk bir sesle! Bir saniye sonra, herkes gelinle güveyin artık yan yana durmadıklarını farketti. Yalnız gelin ayakta kalmıştı. Güvey ise yere düşmüştü, gelinin ayakları dibinde yatıyordu.

Bir an içinde herkes onlara doğru hücum etti. Genç kız etrafını saran bütün o çehrelerin arasında bir kuyunun dibinden bakar gibi kendisine doğru çevrilmiş olan kocasının bembeyaz yüzünü gördü.

Gelinliğinin eteğinde incecik kırmızı bir iz husule gelmişti. Genç kız sanki olup bitenleri anlamış gibi, büyülenmiş gibi bakıyordu. Kocasının yüzü hareketsizdi. Bu hareketsizlik, sadece bir baygınlık değildi. Daha fecî, daha çok telâfisi imkânsız bir şeydi!

Artık birbirini zincirleme takip eden dakikaların bir mânâsı yoktu. Genç kız beyazlara bürünmüş bir heykeldi sanki. Herkes birşeyler yapıyor, hareket ediyor, bağırıyordu. Sadece o, bulunduğu yerde hareketsiz duruyor, gözlerini ayni noktadan ayıramıyordu. Bir rüyada gibi bir takım insanların:

— Gömleğini açın! Genç kızlar buradan gitsin! Kadınları evlerine gönderin! diye tavsiyelerde bulunduklarını işitiyor gibiydi.

Bir ara kendisine doğru bir takım ellerin uzandıklarını, onu bir yere götürmek istediklerini gördü, cansız bir sesle:

— Benim yerim burası! diye mırıldandı.

Kalabalıkta bir sesin:

— Şok geçiriyor! Burada kalmasına müsaade etmeyin, onu buradan uzaklaştırın! dediği duyuldu.

Amma genç kız hiç bir şey söylemeden başını salladı, sanki konuşamıyordu. Fakat o kadar kat'î bir tavır takınmıştı ki, onu oradan uzaklaştıramıyacaklarını anladılar.

Bu sırada uzaklardan gelen bir cankurtaran sesi duyuldu. Gittikçe yaklaştı, ani bir gıcırtı ile kilisenin önünde durdu. Genç kızın ayaklarının dibinde siyah bir sedye kondu, birisi alçak sesle:

— Ölmüş! dedi.

Bir genç kız bir çığlık attı. Amma bağıran gelin değildi. O sadece sedyeye bakıyordu. Sedyeyi ona doğru tutmuşlardı, biri genç kızın koluna girerek:

— Gel, buradan uzaklaşalım Julie, dedi.

Fakat genç kız etrafta bulunan herkesi eliyle itti. Bir an için elindeki nişan halkasının parladığını gördü. Sükûnetle:

— Çok rica ederim, müsaade edin, kocama veda edeyim, onu bir defa daha kucaklıyayım! dedi.

Başında bulut gibi ince duvağı ile kocasının başucuna çömeldi. Rüzgârdan duvağı hafif hafif dalgalanıyordu. Başları biraz evvelki gibi bir birine yaklaşmıştı. Fakat bu sefer öpen genç kızdı. En önde bulunanlar genç kızın yumuşak bir sesle:

— Bunu unutmıyacağım, dediğini işittiler.

Sonra genç kız tekrar doğruldu. Orada bulunanlar arasında dimdik duruyordu. Sanki birden buz kesilmişti. Yahut beyaz dereceye gelmiş bir ateş halindeydi. Yanında bulunan genç kızlardan biri mütemadiyen kolunu çekiştirip duruyordu:

— Gel Julie! Yalvarırım sana, gel! diye fısıldıyordu.

Fakat Julie sanki bu sesi işitmiyormuş gibi:

— O otomobilde kaç kişiydiler Andrea? diye sordu.

— Galiba beş kişiydiler.

— Ben de öyle gördüm, gözlerim de gayet keskindir, bilirsin.

Bir sessizlik oldu. Sonra gelin yine:

— Otomobilin numarası kaçtı Andrea? diye sordu.

— Bilmiyorum, farketmedim.

— Ben biliyorum, D 3827 di. Biliyorsun ki hafızam gayet kuvvetlidir!

— Beni korkutuyorsun Julie, neden ağlamıyorsun?

— Ağlıyorum, amma göz yaşlarımı sen göremezsin. Benimle gel Andrea, tekrar kiliseye gireceğim.

— Dua etmek için mi?

— Hayır bir yemin etmek için, Nick için bir defa daha yemin etmek istiyorum!

NİCK KİLLEEN ÖLDÜKTEN SONRA

Wanger genç kadının bütün sözlerini dinledikten sonra:

— Demek bu suretle bir borç ödediğine kanisin

öyle mi? diye müstehzi bir tavırla sordu. Artık ne söylense ne yapılsa, intikam almış olmanın sana vermiş olduğu zevki bozamaz öyle mi? Cemiyetin vereceği hiçbir ceza, artık sana tesir etmez, değil mi?

Genç kadın cevap vermedi. Wanger devam etti:

— İşin tuhafı, ben bütün bunları anlamıştım. Tahminlerimin doğru çıktığını görüyorum. Biliyorum ki, şu anda hiçbir ceza, ne hapis cezası, hatta elektrik sandalyesi ile idam bile sana tesir etmez. Gözlerinde en küçük bir pişmanlık ifadesi yok, içinde de en küçük bir korku duymuyorsun!

— Doğru söylüyorsun! Ne korku ne pişmanlık duyuyorum!

— Cemiyet belki seni hakikaten lâyikiyle cezalandıramaz. Amma ben seni cezalandıracağım Julie Killeen. Sen Nick Killeen'in intikamını almadın. Sadece aldığını zannettin. Amma almadın! Bir gece Bliss, Mitchell, Ferguson, Holmes ve Moran hakikaten bir otomobil içinde zil zurna sarhoş bir halde, klisenin önünden geçtiler. Amma bilmediğin bir şey var. Onların geçtiği sırada, karşıki binada bekârlara pansiyon olarak verilen katlardan birinde, bir adam, elinde bir silâhla size nişan almıştı. Bu adam kiliseden çıkacağınızı biliyordu. Zira geldiğinizi öğrenmişti. Kliseye girdiğiniz anda, kocanı vurmamıştı. Amma çıkışta o yıldırım hızıyla geçen otomobilin uğultusu, patlıyan silâh sesleri, etraftaki kalabalık, hepsi, onun işine gelmişti. Bu sefer artık hedefini şaşırmıyacağına emindi.

«Şaşırmadı da! Dikkatle nişan aldı, tetiği çekti. Otomobilin geçişi ile adamın tetiğini çekişi arasında belki birkaç saniye bir zaman farkı bile yoktu. Amma kurşun, otomobilin üzerinden merdivenin üst basamağında duran kocanın kalbini bulmuştu. Böyle bir tesadüf, belki

yüz senede bir olabilir. Belkide katil istese idi, böyle bir tesadüfü hazırlıyamazdı. Otomobilden ateş edenlerin yaptıkları hareketler, büyük bir gürültü ile parçalanan camlar, ona yardım etmişti.

«İşte senin cezan bu! Julie Killeen, dört kişiyi öldürdünüz amma, bu dört kişinin kocanın ölümü ile hiç bir alâkası yoktur!

Fakat bu sözler bile genç kadının içindeki o katı, o sert, o haşin hisleri yumuşatamadı. Gözlerinde hâlâ bir istihza vardı. Her haliyle buna inanmadığı belli idi. Soğukkanlı bir tavırla:

— Evet öyle bir şey hatırlıyorum, o zaman gazeteler tabi sizlerin beceriksizliğini örtbas etmek için, böyle bir ihtimal ileri sürdüler. Zaten ne zaman faili meçhul bir cinayet olsa, daima öyle ihtimaller ileri sürülür. Elwell, Dorothy, King, Rotshtch'in vak'alarında öyle olmadı mı? Faili saklamak için daima bir şeyler yapılır. Rüşvet, yanlış ifadeler, türlü şeyler olabilir. Amma hiçbir vak'ada bu vak'ada olduğu gibi lâkayt ve beceriksiz davranılmamıştır. Polis, bir tek kişiyi bulup ta onu sorguya çekmeğe bile lûzum görmemiştir. Sanki vurulan bir insan değil de bir köpekti! Gazetelerin neşriyatı da tabi sizin çok işinize geldi.

Wanger gülümsiyerek:

— Gazeteleri mevzubahis ettiğinize göre, bu noktayı aydınlatayım. O zamanlar biz mahsus suçluları yahut suçluyu korkutmak için onların çeşitli ihtimaller ileri sürmelerine mâni olmadık. Hatta mahsus bir takım hikâyeler uydurduk. Asıl katilin ergeç elimize düşeceğini düşünüyorduk.

— Buna inanmıyorum, o zaman inanmamıştım, şimdi de inanmıyorum. Kocamın onların kurşunu ile gittiğini...

— Senin gördüğün, bir görüş hâtâsından ibaret.

O zaman gelmiş olsaydın, polisin hangi yönden tahkikat yaptığını görürdün. Amma istemedin. Bizimle işbirliği yapacak yerde, kendi başına intikam almağa kalktın. Bildiğin bir hâdiseyi, bu cinayet meselesiyle alâkası olmasa bile, bizden sakladın.

Genç kadın bütün bunları kabul ediyormuş gibi bir tavırla Wanger'e baktı. Fakat Wanger devam etti:

— Kilisenin karşısındaki evde caddeye bakan pencerelerden birinin perdesinde yanık izleri varmış. Barut yanıkları! Bu odanın üstünde oturanlar alt katta bir silâh sesi duymuşlar. Bu silâh sesi caddedeki silâh sesinden daha yukarıda olan bir yerden geliyormuş. Herhalde o katta oturanlar vaziyeti senden daha iyi kavrıyabilecek bir durumdaydılar. Tahkikat yaparken, silâh sesinin duyulduğu odada boş bir mermi kovanı bulunmuş. Bu merminin çapı kocanı öldüren kurşunun çapının ayni idi! Boş kovan, döşemenin arasına sıkışmıştı. Bu işin ta başlangıcında, polis kocanı öldüren kurşunun nereden sıkıldığını biliyordu. Onun için şehirde otomobille dolaşan ve serserilik eden gençleri birer birer takip etmeğe lüzum görmedi. Şimdi katilin kim olduğunu biliyorum. Daha doğrusu bunu son zamanlarda öğrendim. Kocanı öldüren adamın kim olduğunu sana söyliyeyim mi? Hiç olmazsa ismini öğrenmek istemez misin?

— Bana söylemek istediğiniz sözlere inanmıyorum. Siz bunları bana mahsus söylüyorsunuz. Beni şaşırtmağa çalışıyorsunuz. Sizi ne diye dinliyeyim? Amma benim sözlerim ispat edilebilir.

— Bunu ispat edecek olan şey, dosyalarımızdaki raporlardır. Belki Bliss'i Mitchell'i, Moran'nı ve Ferguson'u kurtaramadık, geç kaldık. Amma halen elimizde bir delil var. İlmî bir delil! Bu delili artık hiçbir şey ortadan kaldıramaz. Bu delil, bir de vesikaya istinat edi-

yor. Bir itirafnameye. Bu itirafnamenin bir kopyası cebimde, katile gelince, üç haftadan beri tevkif edilmiştir.

Genç kadın ilk defa olarak söyliyecek bir şey bulamadı. O kendinden emin, pervasız hali kaybolmuştu. Wanger devam etti.

— Biraz sonra, benimle beraber gideceğin vakit onunla yüz yüze geleceksin. Öyle zannediyorum ki, o zaman onu daha önceden bir yerde gördüğünü hatırlıyacaksın.

Genç kadının gözlerinde ilk defa olarak bir ürkeklik ifadesi belirmişti. Sanki gözlerindeki o buz tabakası birden erimiş gibiydi. İlk defa olarak şüphe, korku ve tereddüt gözlerinde belirmişti. Genç kadın âdeta kendini zorlayarak:

— Kimden bahsediyorsunuz? diye sordu.

— Corey'den! Bu ismi sana hiçbir şey hatırlatmıyor mu?

Genç kadın kelimeleri güçlükle telâffuz ediyormuş gibi ağır ağır konuşarak:

— Evet, hatırlıyorum... Corey, bu adam hayatıma iki defa karıştı. Her seferinde çok kısa bir an için onunla karşılaştık. Bir defa bir partide, taraçada karşılaştık. Bana içki ikram etti, o sırada onu yok etmek o kadar kolaydı ki... Amma benim niyetim başka idi. Bana mâni olmaması için onu kendimden uzaklaştırdım.

— Senin niyetin Bliss'i öldürmekti değil mi? Halbuki Bliss sana hiç zarar vermemiş bir insandı... Bliss ki seni o geceye kadar hiç bir yerde görmemiş, tanımamıştı.

Genç kadın elini bir ara alnına doğru götürdü, sonra anlatmağa devam etti:

— Corey ikinci defa hayatıma karıştığı vakit,

onun odasına kadar gittim. Amma başka çarem yoktu. Ondan başka türlü kurtulamazdım. Hatırlıyorum. Onu tabanca ile tehdit etmiştim. Onun bana bir zarar vermesini istemiyordum. Onunla oraya bir aşk yaşamak için gitmemiştim. Kendimi korumak için bir tabanca aradım ve buldum. Bu da onun tabancasıydı.

— İşte mukadderat sana en büyük oyunu o zaman oynadı. Corey'in tabancası kocanın ölümüne sebeb olmuştu. Kocan Nick Killeen'i öldüren kurşun, bu tabancadan çıkmıştı! Bunu bizim balistik şubesi m ydana çıkardı. Halbuki ben tabancayı senin parmak izlerini almak üzere, bizim parmak izi bürosuna göndermiştim.

«Bu tabanca yüzünden, bizim parmak izi araştırma şubesiyle müthiş münakaşa ettim. Tabancanın bana gönderilmesini istiyordum. Raporun neden geciktiğini bir türlü anlıyamıyordum. Parmak izi bürosuna, telefon edince bana oraya böyle bir tabanca gönderilmemiş olduğunu söylediler. Sonra bizim balistik şubesinden biri telefon etti. «Bize gönderdiğiniz tabanca Nick Killeen'in ölümüne sebeb olan tabancadır.» dedi. Şaşırıp kaldım. Adam izahat verdi. «Zarfın üzerine birşeyler karalamışsınız, arayıp bulmamızı istediğiniz şey buydu, değil mi? Nick Killeen'i öldüren kurşunun, bu tabancadan çıkıp çıkmadığını öğrenmek istiyordunuz, herhalde. Biz araştırdık. Kurşun bu tabancanın!»

«Adamın bu sözleri, beni derin bir hayret içinde bırakmıştı. Tabancayı bana gönderdiler. Nick Killeen'in vücudundan çıkarılan kurşunun bu tabancadan çıkmış olduğuna dair mütehassıslar tarafından verilen raporu görünce, artık şüphem kalmadı. İşte o sırada mukadderat bize bir sürpriz daha yaptı. Corey tabancanın geri gelip gelmediğini anlamak için bizim merkeze geldi. Bir daha da çıkmadı.

«Corey bize yardım etmek için gelmişti. Saklıya-

cak bir şeyi olmayan bir insan gibi hareket ediyordu. Tabanca onun namına kayıtlı idi. Sana o kadar kızmıştı ki, aleyhine bir delil temin etmek için, tabancayı bizzat ve seve seve kendisi bize getirmişti. Herhalde kocanın ölümündenberi bu kadar sene geçtiği için artık bizim takibat yapmaktan vaz geçtiğimizi, işin heyecanını kaybettiğini, tavsadığını ve artık hiç kimsenin kendisini yakalayamıyacağını zannediyordu. Amma tesadüf bize yardım etti.

«Corey suçunu hemen itiraf etmedi. Onu itiraf ettirmek için epeyi uğraştık. Amma neticede muvaffak olduk. Ben bu arada bütün bu cinayetlerle pek az ilgisi olan bir iş yapmıştım. Kütüphanelerde eski gazeteleri karıştırıp duruyordum. Cuma geceleri buluşup otomobille şehri dolaşan gençlere dair bir vukuat haberi arıyordum. İşte o zaman ehemmiyetsiz görünen bir havadis gözüme çarpmıştı. Bir genç, kolunda biraz evvel evlendiği eşiyle beraber kilisenin kapısında öldürülmüştü. Gazetedeki haberde, gence muhtemelen karşıdaki binalardan birinden ateş edildiği tahmin edildiği yazılıydı.

«Bu hikâyeyi okuduğum vakit, katilini aradığım cinayetler serisine bir sebep bulduğumu düşündüm. Bir gencin evlendikten biraz sonra öldürülmüş olması, pekalâ eşi için bir intikam mevzuu olabilirdi. İki kere iki dört ederdi. Gazetedeki haberde genç adamın nikâhlandığı genç kızın kim olduğu yazılı değildi. İhtımal muharrir bunu belirtmeğe lûzum görmemişti.

«Bütün bunları meydana çıkardığım vakit, Corey'i derhal tevkif etmemeğe karar verdim. Onu tevkif etmek belki seni ürkütecekti. Corey'i sadece göz hapsinde tutmak kâfi idi. Hâdiselerin gelişmesini beklemek lâzımdı.

«Benim anlıyamadığım tek bir şey vardı. Bütün bu cinayetlerden sonra nasıl olup da böyle ortadan bir-

denbire kayboluveriyordun? Nasıl olup da böyle kısa bir zaman içinde kurbanlarının karşısına tamamen başka bir hüviyetle çıkıyordun? İlk iki cinayet işlendikten sonra, tekrar meydana çıkacağını biliyordum. Amma nereden ve nasıl geleceğini bilmiyordum. Sanki bir hayal kadınla karşı karşıyaydım. Onu yakalamak istiyor, fakat bir türlü yakalıyamıyordum.

Genç kadın bütün hisleri ânide dumura uğramış gibi donuk bir tavırla:

— Bunda bir fevkalâdelik yok, kimbilir beni nerelerde aradınız. Pansiyon odalarında, ucuz otellerde, gözden uzak olan yerlerde! Halbuki ben her gün en aşağı on oniki kişi ile karşılaşıyordum. Hiç biri bana dikkat etmiyordu. Bana ikinci bir defa bakmağa bile lûzum görmüyordu. Bütün bu zaman zarfında bir hastahanede çalıştım. İsterseniz hastahanenin de ismini verebilirim. Şehrin en büyük hastahanelerinden biridir. Orada çalışıyor ve geceleri orada kalıyordum. Hemşire olarak çalıştığım için nadiren sokağa çıkıyordum. Başımda daima bir kep olduğu için kimse saçımın rengini görmüyordu. Zaten kimsenin buna ehemmiyet verdiği de yoktu. Vazife başında olmdığım zaman, daima odamda otururdum. Başka hemşirelerle arkadaşlık etmezdim. Harekete geçmeğe karar verdiğim zaman da, her şey gayet kolay oluyordu. Bütün mesele birkaç gün için izin almaktan ibaretti. Bütün bunları boşuna mı yapmışım? Kendimi hep aldatmış mıyım? Buna inanmıyorum.

Şimdi genç kadın güçlükle nefes alıyordu. Sanki boğazına bir şey düğümlenmişti, arada bir yutkunarak:

— Demek kocamı, Nick'i öldürmüş olan tabancayı elimde tuttum ha? Hatta onunla oyun oynar gibi parmağıma takıp salladım. Sonra dışarı çıktım ve hiç suçu olmayan bir insanı öldürdüm.

Genç kadının bütün vücudu birden titremeğe

başlamıştı, ispasmoza tutulmuş gibi titriyordu.

— Şimdi Bliss'in taraçadan düşerken attığı o korkunç çığlığı duyar gibi oluyorum. O zaman bu çığlığı duymamıştım. Şimdi Mitchell'in hırıltılarını da duyuyorum. Evet, hepsini, hepsini duyuyorum!

Birdenbire boynu vurulmuş gibi başını öne eğdi. Alçak sesle hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı. Hıçkırıkları bir makinenin yeknasak sesi gibi devam edip gidiyordu.

Uzun zaman sonra nihayet kendisine hâkim oldu. Başını kaldırarak Wanger'e baktı:

— Bunu niçin yaptı? Corey'i kastediyorum. Kocamı neden öldürdü, bunu öğrenmeliyim, dedi.

Wanger cebinde bir kâğıt arıyordu, nihayet bahsettiği itirafnameyi buldu. Kâğıdı cebinden çıkardı ve genç kadına uzattı. Genç kadın kâğıdın bir başına bir de son sahifesinin altındaki imzaya baktı sonra onu Wanger'e iade ederek:

— Siz bana söyleyin, dedi. Şimdi artık size inanıyorum. Çünkü siz namuslu bir insansınız!

— Kocanızla Corey ortaklaşa gayrı kanunî bir iş yapıyorlardı. Bu iş onlara epeyce para getiriyordu. İtirafnamede işin ne çeşit bir şey olduğu yazılıdır. Kocan hiç sana bundan bahsetmedi mi?

Genç kadın başını eğdi:

— Bahsetti, dedi. Bu işi biliyordum. Bana hepsini söylemişti, sadece isimleri saklamıştı. Bu işten çekildiği takdirde, başına gelecekleri de söylemişti. Amma ona inanmamıştım. O zamanlar kanun haricinde yaşayan insanlarla hiç karşılaşmamıştım. Ona bu işten ayrılmasını söyledim, «Ya o işi bırakırsın ya beni» dedim. Bu işin o kadar ciddî olduğunu hiç tahmin etmiyordum. Başına bir felâketin geleceğini hiç düşünmemiştim. Onu seviyordum. Bir iki hafta tereddüt etti. Sonra o işten çekildi.

Julie Killeen ilk defa olarak Wanger'in yüzüne bakarak konuşuyordu. Sâkin bir sesle, sanki bütün bunlar kendi başından değil de başka bir insanın başından geçmiş gibi konuşuyordu.

— O bu kararı verdikten sonra derhal başka bir eve taşındı. Onunla gizli gizli buluşmağa başladık. Ona polisin himayesine sığınmasını söyledim. Fakat bana en az suç ortağı kadar suçlu olduğunu söyledi. Bir an evvel gitmemizi istiyordu. Kiliseden çıkar çıkmaz, memleketi terk edecektik. Doğru bir vapura binecektik, zaten bunu ben istemiştim. Nikâhtan evvel şart koşmuştum.

Genç kadın bir'an tereddüt etti sonra devam etti:

— Buradan gidersek uzun zaman geri dönemiyeceğimizi söylemişti. Belki de hiç dönemiyecektik. Bunda haklı idi. Şimdi anlıyorum. Amma artık çok geç. Artık bir daha hiç buluşamıyacağız. O da artık bir daha geri dönemez.

«Biliyorum, onu zor bir seçim yapmak zorunda bırakmıştım, amma o ne olursa olsun benim kabulümdü. Onu istiyordum. Onu seviyordum. Bazen geceleri uyanık duruyor, gecelerin bitmesini bekliyordum. Zira her biten dakika beni ona biraz daha yaklaştırıyordu. Böylece ona kavuşacağım zaman gittikçe yaklaşıyordu. Onun yaptığı işe gelince......

Genç kadın bunu söylerken hafifçe omuzlarını kaldırdı:

— Bana bu işi bırakacağını söylemişti. Zaten bundan fazla bir şey bekliyemezdim.

Wanger derin bir hayretle, sanki kendi kendine konuşur gibi:

— İkinizin de yanıldığınız bir nokta vardı, dedi. İkiniz de kocanın yaptığı işlerden insanın yüzü ak çı-

kabileceğini zannettiniz. Bu işin bir mazisi vardı. Bir kaç insanın hayatına mal olmuştu. Sonra kazancı paylaşmak mes'elesi vardı. Bu gibi işlerde daima suç ortakları kazanç yüzünden birbirleriyle mücadele ederler. Corey asla onun yakasını bırakmazdı. Hayatlarının sonlarına kadar birbirlerine bağlı kalacaklardı.

Kadın birdenbire Wanger'in sözünü keserek öfkeli bir sesle:

— Amma Corey pekalâ bu işi terk etti, tamamen namuslu bir insan oldu. Şehrin en tanınmış adamlarından biri oldu. Herkes ona Mr. Corey diyor. Madem ki kendisi bu işi terk etmişti, kocamı niye öldürmek istedi.

Wanger bütün meslek hayatında ilk defa olarak sual soracak yerde, kendisine sorulan suallere cevap veriyordu. Amma karşısında oturan kadında Julie Killeen'de öyle mahzun, öyle çaresiz bir hal vardı ki, Wanger cevap vermekten kendini alamadı.

— Evet, Corey bu işi terketmişti, dedi. Fakat unutma ki, Corey bu işi terk ettiği vakit, kocan ölmüştü artık. Corey'in karanlık işlerini, dalaverelerini bilen bir kimse kalmamıştı. Halbuki kocan bu işten çekildiği vakit hâlâ onun mazisini bilen bir insan vardı. Corey... Hem Corey'in bildiği şeyler hiç te güven verici değildi. Belki de kocan senin tavsiyeni dinlemişti. Belki hakikaten memleketi terk etmek istiyordu. Amma Corey-in hakkında onu elektrik sandalyasına gönderecek kadar çok şey biliyordu. Sonra Corey ondan binkaç bin dolar talep ediyordu. Kendi zaviyesinden belki haklı idi. Şurası muhakkak ki, memleketten çıkmış olsaydınız bile Corey size rahat vermiyecekti. Bütün hayatı boyunca sizi bulmağa çalışacaktı. Corey gayet hesaplı davranmıştı. Kocan onu haklamadan, o kocanı haklamıştı. Bu cinayeti işlemek için gayet iyi bir şey de bulmuştu, kilisenin

önü. İhtimal o zamana kadar ne kadar istediyse de kocanızla temasa geçmemişti.

Genç kadın dalgın bir tavırla:

— Ne âdice bir şey! dedi.

— Amma kocan Nick, Corey'e ihanet etmişti. Corey suç ortağının kiminle evlendiğini bile bilmiyordu herhalde.

— Tabiî bilemezdi. Nick'le ancak sinemalarda karanlıkta buluşabiliyorduk ve ekseriya en arkadaki koltuklarda oturuyorduk.

— Bununla beraber, Corey, Nick onunla teması kesince onu bulmak için gayet enteresan bir yol buldu, herhalde Nick'in evleneceğini duymuştu. Bütün kiliseleri dolaşmış, kilisedekilere sualler sormuştu. Herhalde nikâh tarihini bu şekilde öğrenmişti. Sonra kilisenin tam karşısındaki odayı kiraladı. Her halde Nick'in kiliseye girerken yan kapıyı tercih edeceğini biliyordu. Amma çıkarken orta kapıdan çıkacağınızı tahmin ediyordu. Yanına bir tabanca, bir paket yemek almıştı, kırk sekiz saat sizi o pencerenin önünde beklemişti. Nikâh tarihinin son dakikada öne alınmasından yahut tehir edilmesinden korkuyordu!

Odada derin bir sessizlik oldu. Wanger, Nick Killeen'i öldüren kurşunu, ona tamamen yabancı olan beş kişinin üzerinden geçip Nick'e saplanan fakat o b ş kişiden dördünün ölümüne sebep olan kurşunu düşünüyordu.

— Corey seni tanımıyordu, başından sonuna kadar bu hikâyede senin onun nazarında bir rolün yoktu. İsmini bile bilmiyordu. Belki de seni sadece tabancası için ikinci bir hedef olarak düşünüyordu. Sen de onun kim olduğunu bilmiyordun. Bilmiş olsaydın, her halde o gece Corey'in odasına çıkmazdın değil mi?

Genç kadın cevap vermemişti. Wanger'in sözleri-

ni sanki işitmiyordu. Wanger devam etti:

— Corey bununla da kalmadı, kocanı öldürdükten sonra cenaze merasimine bir çelenk gönderdi.

Bunu söyledikten sonra elini genç kadının omuzuna koydu, Julie birden irkildi, fakat Wanger artık onun her sözüne inandığını anlamıştı. Wanger gayet yavaş bir hareketle çelik kelepçeyi genç kadının bileğine geçirdi. Sanki onu içinde bulunduğu derin ve acı rüyadan uyandırmak istemiyordu. Genç kadın bileklerine kelepçe takıldığını farketmemiş gibiydi, Wanger boğuk bir sesle:

— Haydi gidelim, dedi.

Genç kadın ayağa kalktı birden gözü bileğindeki kelepçeye takıldı. Wanger'in yüzüne baktı, sonra acı bir tavırla başını sallıyarak:

— Evet, öyle zannediyorum ki, artık benim için de gitme zamanı geldi, dedi.

Büyük polisiye roman yazarı Cornell Woolrich; yakınlarının kendisini, esmerliğinden dolayı, (Kara İrlandalı) diye çağırmalarından ilham alarak kitaplarının bir kısmını William İrish takma adı ile neşretmiştir. Bizde daha ziyade bu takma adı ile tanınmaktadır...

DÖRT GÜZEL KADIN, DÖRT ÖLÜ ERKEK... NİÇİN

WILLIAM IRISH